În curs de apariție în aceeași colecție

ARTUR SILVESTRI
Fapta culturală

ARTUR SILVESTRI
Editorul sau grădinarul dăruit

ARTUR SILVESTRI
Așa cum l-am cunoscut

In memoriam

ARTUR SILVESTRI

Colecție inițiată și îngrijită de

MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

In memoriam

ARTUR SILVESTRI

mărturii tulburătoare

Editura Carpathia

Editor coordonator: **Teodora MÎNDRU**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Colectiv
In memoriam Artur Silvestri: mărturii tulburătoare /
Bucureşti: Carpathia, 2009
ISBN 978-973-7609-44-1

821.135.1-94

© CARPATHIA, 2009

Durerea rămâne în inima mea. Lecția Omului Mare să n-o uităm niciodată!

Îi spuneam, mai ales în ultimul timp, cu o admirație plină de îngrijorare că nu apuc să citesc cât scrie și cât editează. Și el era foarte îngrijorat, dar era îngrijorat și se temea că nu va apuca să scrie și să publice nu cât își dorea, dar măcar proiectele principale. Era din ce în ce mai obsedat de această idee și lucra din ce în ce mai înfrigurat. Deschisese șantiere vaste, pe enorm de multe direcții. Proiectul lui era ca un stejar care cu cât crește cu atât se ramifică. Nu era pentru puterile unui om ci mai degrabă pentru un minister. Dar el era un singur om. Lucra de dimineață, de la ora 10 și cel mai adesea până la 2 noaptea, de multe ori chiar și mai târziu.

Boala a lovit pe neașteptate și nu a dat semne decât atunci când era foarte târziu. Prea târziu. Abia atunci a recunoscut: ***am lucrat mult, mult prea mult****. Dar și la spital tot asta își dorea, să se reîntoarcă la scris. A cerut cărți, laptopul. Nu i se părea nimic mai înspăimântător decât să i se ia capacitatea de a scrie.*

Nu a ajuns să trăiască această spaimă. Sfârșitul a venit repede, năucitor de repede, la trei săptămâni după diagnostic, la Viena, într-una din cele mai bune clinici din lume. Dumnezeu nu i-a dat suferință îndelungată. I-a dat tărie și o seninătate de înger.

Am crezut că pot să-l ajut în această luptă cu boala editând în grabă și în mare secret o carte despre el. Dar nu a apucat să vadă nici măcar coperta. În câteva

zile avea să se stingă în brațele mele în dimineața zilei de Sfântul Andrei. Paginile ce trebuiau publicate pentru încurajarea lui au devenit epitafuri.

Din clipa aceea mi-am dat seama că pe umerii mei rămâne povara sfântă de a nu lăsa în uitare numele, opera, jertfa lui culturală. ***In memoriam Artur Silvestri*** *voi alcătui și publica anul acesta patru cărți. Prima dintre ele apare acum. Încerc, mă străduiesc, să nu răzbată în aceste rânduri durerea pentru cel pe care l-am iubit și care m-a adorat timp de 25 de ani. E în sipetul inimii mele.*

Aici vreau să scriu doar despre datorie. Extraordinara emoție și solidaritate intelectuală și prețuirea pe care sute și sute de oameni le-au exprimat în scrisori, articole, telefoane, mesaje pe internet, prețuirea de care se bucura în rândul celor pentru care a scris, arată că jertfa sa nu a fost zadarnică. Ceea ce a rezultat este o carte a emoției. Le mulțumesc cu multă recunoștiință tuturor celor cuprinși în această carte cât și în cărțile viitoare, celor care au scris și celor care vor scrie, celor care l-au plâns, celor care l-au citit sau celor care vor parcurge cu luare aminte această carte.

Dar toți, indiferent că i-am fost mai aproape sau dacă l-am cunoscut doar din scris, vom fi încredințați că nu trebuie lăsată nici o faptă bună să se piardă fără a fi prețuită. A făcut atâtea pentru atâția oameni jertfindu-se în ultimii ani ai vieții sale nedrept de scurte cu sentimentul misiunii pe care o avea de îndeplinit. Este momentul să întoarcem fapta bună, să nu uităm jertfa lui și să-l redăm posterității pe cel care cu atâta dăruire și-a însușit de la înaintași ***modelul Omului Mare****. Despre acestea trebuie să pomenim. Pentru că, spunea el,* ***doar uitarea este moartea definitivă****. Și uitarea trebuie să rămână un blestem.*

Mariana Brăescu Silvestri

PS Vincențiu Ploieșteanu

Gabriel Artur Silvestri, înzestrat de Dumnezeu cu mulți talanți

Trecem printr-un moment de un deosebit tragism, când îl conduceam pe ultimul drum pe **Gabriel Artur Silvestri,** înzestrat de Dumnezeu cu mulți talanți, pe care i-a înmulțit, nu i-a îngropat. I-a înmulțit, înmulțind și binele și bucuria celor care au avut prilejul să-l cunoască, să lucreze cu el, să se bucure de generozitatea si harul cu care Dumnezeu l-a înzestrat. În acest moment de mare tristețe, când **Gabriel Artur Silvestri** a plecat în lumea veșnică, aduc un cuvânt de mângâiere familiei îndoliate din partea Părintelui Patriarh Daniel și îndemnul său la rugăciune.

Vă mărturiseam că **Gabriel Artur Silvestri** a fost înzestrat de Dumnezeu cu mulți talanți, pe care el i-a înmulțit. Am avut prilejul să-l cunosc acum mulți ani, în casa părintelui meu spiritual, adormitul întru fericire Mitropolit Nestor, în vremuri

de mare încercare, atât pentru Biserica lui Dumnezeu, Biserica Ortodoxă, cât și pentru orice intelectual, care se recunoștea creștin și care căuta, prin darurile pe care i le-a dat Dumnezeu, să-l mărturisească pe Hristos într-o lume profund ostilă. **Gabriel Artur Silvestri** a avut acest curaj și admirația care mi-a trezit-o, acum mulți ani, când am avut privilegiul să-l cunosc, a rămas intactă, chiar dacă am fost la o depărtare mare unul de celălalt. Dar, prin corespondență, prin epistole, am putut să schimbăm gânduri, să schimbăm sfaturi pentru ceea ce este mai bun de făcut în această viață.

Singurul dar și ajutor pe care-l putem aduce pentru **Gabriel Artur Silvestri** este rugăciunea noastră, rugăciune pe care s-o ridicăm Preabunului Dumnezeu pentru sufletul său, pentru ca Dumnezeu să-l odihnească în ceata drepților, rugăciune pe care s-o aducem ca semn de mulțumire pentru ceea ce a fost el, pentru ceea ce a reprezentat **Gabriel Artur Silvestri** în această lume, în această viață, pentru gestul și mesajul lui de bun creștin, pe care l-a răspândit și pe care ni l-a dăruit nouă, tuturor.

Să-l rugăm pe bunul Dumnezeu să-l odihnească în ceata drepților și pomenirea sa, prin rugăciunea noastră, să fie din neam în neam. Amin!

Cuvântare rostită la slujba de înmormântare,
4 decembrie 2008, Biserica Sf. Visarion, București

Notă: **PS Vincențiu Ploieșteanu,** *Episcop Vicar Patriarhal al Bisericii Ortodoxe Române*

pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Era ca un Ștefan cel Mare, care încerca să strângă o armată

S-a stins ca o făclie, care a ars intens, răspândind în jur lumină și căldură.

S-a stins! S-a consumat pe sine fără milă, fără menajamente, parcă ar fi fost conștient că timpul nu mai are multă răbdare cu el, că vremea ce-i este dată se apropie de sfârșit și el mai are atâtea și atâtea de făptuit.

Era conștient că fiecare om are un rost al lui în lume, pe care este dator să și-l împlinească, un rost mai mare sau mai mic, după numărul de talanți cu care a venit în lume. Era conștient că lui i-a dăruit Dumnezeu mulți talanți și nu voia să îngroape, ori să lase în rugină pe nici unul dintre ei. Voia cu orice preț să-i înmulțească, de două, de trei, de câte ori se va putea! Uita, însă, de fiecare dată de sine însuși, de fragilitatea lui ca ființă pământească; uita

că este doar o mână de om, că trupul lui are limitele și neputințele lui.

Pentru aceasta avea câțiva aliați de nădejde, dintre care aș cita: voința uriașă, capacitatea intelectuală, puterea de muncă, idealul nobil, mai mult sau mai puțin mărturisit lumii, pasiunea, baza materială, tehnica ultramodernă. Cu toate acestea, trupul era prea firav ca să poată face față atâtor solicitări și atâtor încercări. Nu puține erau situațiile când uita de sine, de nevoile existențiale imediate. El slujea unui crez cu toată puterea ființei sale trupești și sufletești și acelui crez se dăruia complet, cu fiecare fibră a sa.

Truda lui era de neînțeles pentru mulți; era de neînțeles pentru cei obișnuiți cu gândirea zilelor noastre, cu alergătura pentru existența și confortul pe care ți-l dă starea materială, cu utilitarismul și mercantilismul vremii noastre. Mulți îl contestau, îl bârfeau, îl invidiau, fie din cauza micimii sufletului lor, fie că nu-l înțelegeau.

Artur Silvestri făcea parte din categoria atât de văduvită a celor ce credeau cu tărie în viitorul țării lor; a celor ce aveau convingerea că nu este totul pierdut, că poporul român va găsi în el însuși tăria de renaștere, de regenerare. El vorbea de o *Românie tainică*, o Românie formată din cei care gândesc cu adevărat românește, care nu și-au pierdut nădejdea în mai bine. Căuta astfel de oameni, indiferent de granițele politico-administrative. Țara lui era Țara Limbii Române. Până la capătul lumii căuta oameni de bine, oameni în care să întrevadă o sclipire de gândire nepoluată, o picătură

de talent și de patriotism. Pe aceștia și-i apropia, îi ajuta să se exprime, să se dezvolte spiritual. Le publica articolele, studiile, cărțile, fie în nenumăratele sale reviste on-line, fie în cărțile ce ieșeau pe bandă din editura sa. Totul era gratuit, toată cheltuiala o suporta el. Își construise un adevărat imperiu mediatic, care aduna toate revistele românilor din străinătate alături de revistele proprii. Conturase un univers, în care cuprindea pe toți cei ce gândeau și simțeau românește. Sfătuia pe fiecare cu delicatețe și diplomație, în așa fel ca nimeni să nu se simtă în inferioritate. *Găseai în el un prieten și un frate, un mentor și un moderator de conștiințe.* Puteai să-i trimiți e-mail-uri la orice oră din zi sau din noapte, puteai să-l suni la telefon, căci întotdeauna el răspundea prezent și, cu bucuria de a fi regăsit un prieten, un om, îți vorbea cu dragoste, răbdare și înțelepciune.

Făcea tot ceea ce credea ca să stimuleze cultura și oamenii de cultură. Nenumărate premii și diplome emise de *Asociația Română pentru Patrimoniu*, asociație pe care o crease și o patrona, se regăsesc azi pe toate meridianele lumii. Înmânarea lor în cadrul unor impunătoare adunări de cărturari, discursurile ce se țineau cu acele prilejuri, constituiau adevărate cursuri universitare de românism. Simțeai că te racordai la sursa de energie a acelei *Românii tainice*, înțelegeai că nici un efort nu este prea mult și nici inutil pentru cauza măreață a neamului românesc.

Artur Silvestri era ca o inimă a unui organism viu, care bătea fără contenire, alimentând cu oxi-

gen nenumărate organisme spirituale. Făcea lucrare de mecenat pentru cultura română cu o larghețe sufletească rar întâlnită, cu un avânt aproape romantic, neobișnuit oamenilor din veacul nostru.

Era un bun creștin și lucrul acesta nu și-l amintea doar de Paști și de Crăciun. Fiecare scrisoare și mesaj al lui avea, ca antet, numele sfinților din ziua respectivă. Cu prilejul fiecărei sărbători religioase mari trimitea miilor de corespondenți ai săi scrisori și mesaje bine concepute, în care, pe lângă tematica de ordin cultural, sesizai cu ușurință fondul profund religios al unui om cu frică de Dumnezeu și de cele sfinte. Cu prilejul marilor sărbători religioase trimitea din mult-puținul său nenumărate colete cu cărți, reviste, sume de bani și alte obiecte de mare necesitate, unor biserici, mânăstiri, persoane particulare care, fie că aveau o situație materială dificilă, fie că trebuiau stimulați să producă mai mult în plan spiritual și cultural. Uneori destinatarii erau oameni pe care nu-i văzuse în viața sa. Menținea o strânsă legătură cu nenumărați preoți, călugări și ierarhi. Despre unii a scris cărți și broșuri. A scris despre ierarhi mari ai țării cărți, care au devenit adevărate surse documentare, cu o valoare memorialistică incontestabilă. Întotdeauna știa să descopere scânteia de duh divin ce este în sufletul fiecăruia și acea scânteie voia s-o facă să se dezvolte și să devină flacără.

Sunt unul dintre nenumărații – Dumnezeu știe câți sunt – cei care au beneficiat de generozitatea, de mărinimia acestui om, care, astăzi, pare atât de mic în fața noastră, dar sufletul lui este al unui om

mare. O singură dată l-am întâlnit în viață, dar am fost secondat de el de-a lungul a zeci de ani.

Mai bine de 30 de ani am corespondat cu el, dar ne-am văzut, față către față, doar preț de vreo două ore, când mi-a înmânat o diplomă pentru activitatea editorială desfășurată în mediul rural. Înainte de 1989, când lucra la *Luceafărul*, îi trimiteam câte un extras după articole și studii, pe care eu reușeam să le public în unele reviste din străinătate. Avea curaj rar întâlnit, fiindcă toate acele studii erau recenzate de el. Eu eram preot și a se scrie despre un preot și despre lucrările lui într-o revistă de cultură la vremea aceea era un risc imens, pe care el și-l asuma cu tărie.

După Revoluție, a trecut prin Mehedinți... Am aflat că a întrebat de mine. La scurt timp, am primit o scrisoare.

Era ca un Ștefan cel Mare, care încerca să strângă o armată, să refacă o armată, pentru că era conștient că, pe frontul culturii românești, este nevoie de o armată de oameni, care se dedică înălțării neamului românesc, întru spirit, întru cultură. Și mă solicita să fiu alături de dânsul în planurile mărețe pe care le avea. Dacă la început eram poate neîncrezător, după aceea, mi-am dat seama de generozitatea și de măreția planurilor sale.

Într-o zi m-am trezit cu o scrisoare de la dumnealui. Era ca un comandant, care voia să-și refacă oastea, pentru a porni din nou la luptă. Mi-a împărtășit din planurile lui de ordin cultural în noua conjunctură politico-socială. S-a intensificat repede comunicarea dintre noi, prin scrisori, prin

convorbiri telefonice. De multe ori, la ore târzii, chiar după miezul nopții, îmi făcea bucuria să-mi telefoneze. Îmi ținea adevărate cursuri universitare, prin care încerca să mă încurajeze, să mă urnească din loc, să mă convingă că am multe de făcut și că nu trebuie să precupețesc nici o clipă. Mă consola, atunci când simțeam că disperarea mă strivea, când necazurile mă copleșeau, când îmi era lehamite de micimea unor semeni. Avea pentru fiecare medicamentul necesar. După o asemenea convorbire nu mai puteam să dorm; reîncepeam lucrul și, uneori, se revărsau zorile, când eu încă eram la masa de scris. Un Om mă înțelesese, un Om avea încredere în mine, un Om îmi aprecia munca; nu mai contau șicanele, pe care mi le făceau atâția epigoni, atâția marțafoi și ciocoflenderi. Am avut momente de grea cumpănă, în care, neavând „rude la Ierusalim“, am fost marginalizat în mod brutal. **Artur Sivestri** a fost unul dintre cei ce mi-au luat apărarea, așa cum a putut.

Mi-a trimis aproape în fiecare an ajutoare bănești pentru parohie, reviste pentru a le dărui copiilor ce veneau la biserică, o cameră de filmat. Ceea ce m-a impresionat până la lacrimi și am socotit că prin dânsul lucrează mâna lui Dumnezeu, a fost faptul că, înainte cu câteva săptămâni înainte de a pleca spre veșnicie, a trimis parohiei mele aprox. 950 cărți diverse, pentru a le vinde și, din suma obținută, să tipăresc Noul Testament, din care să donez câte un exemplar fiecărei familii din parohia mea. Precizez că niciodată nu a ajuns în parohia mea și nici nu a cunoscut pe altcineva din

parohie. Și, totuși, a făcut o faptă bună extraordinară, pe care, cu siguranță, de fiecare dată când un enoriaș de-al nostru va deschide viitoarea ediție a Noului Testament, va face o rugăciune și pentru sufletul lui **Artur Silvestri**, așa cum va fi îndemnul de pe pagina de gardă.

Artur Sivestri era un artist al slovei românești. Fiecare text al său are strălucirea cristalului. Nimic nu era inutil. Totul era concentrat la maximum. Ideea era îmbrăcată în hlamida imperială a cuvântului bine strunit, a frazei dăltuite cu înțelepciune. El nu scria, nici chiar când alcătuia o scrisoare oarecare, pentru o zi, pentru o săptămână, pentru un an; ***el scria pentru o veșnicie fiecare text,*** mare sau mic, indiferent de conținut și destinație. Era conștient de importanța cuvântului și dădea dreptate axiomei, că pe unde iese cuvântul iese și sufletul. Voia să arate partea cea mai frumoasă a sufletului său mare și generos, să și-l reverse cu dărnicie în cupele aurite ale cuvintelor.

Despre Artur Silvestri nu poți scrie ca despre unul care a fost. El a rămas în mijlocul nostru prin opera și prin faptele sale. Despre el se va scrie mult de aici încolo, fiindcă este ca o mină încă neexploatată.

Vorbind despre Artur Silvestri, nu poți vorbi decât despre Viață.

Noi suntem puțini aici, dar prietenii lui **Artur Silvestri** și cei care îl au în suflet și regretă pierderea lui sunt foarte mulți, imens de multi cei ce așteptam ca **Artur Silvestri** să mai realizeze multe

pentru cultura română – suntem, aici în țară, în străinătate, peste tot.

Dumnezeu s-o întărească puternic pe doamna Mariana Brăescu, pentru a duce mai departe această operă imensă, acest șantier imens pe care dânsul l-a creat. Să sperăm că va reuși să ducă mai departe această măreață operă culturală a lui **Artur Silvestri**.

Dumnezeu să răsplătească părinților săi pentru că au dat lumii un om atât de devotat binelui și să răsplătească familiei sale, pentru că l-a înțeles, l-a ajutat și i-a fost alături întotdeauna!

Dumnezeu să-l răsplătească pe **Gabriel Artur Silvestri** pentru toate gândurile, pentru toate faptele, pentru toate vorbele bune și înțelepte pe care le-a grăit.

Dumnezeu să te ierte și veșnică să-ți fie pomenirea, dragă prietene!

Notă: **preot Alexandru Stănciulescu-Bârda,**
scriitor, editor, Malovăț, Mehedinți

Ion Marin Almăjan

O mare conștiință întru veșnicia cuvântului scris și biruința faptei

Câteva gânduri despre regretatul cărturar și scriitor Artur Silvestri

Când l-am cunoscut eu, acum trei decenii și mai bine, bărbatul tânăr, cu fruntea înaltă, aristotelică, ochii negri, privirea scurtătoare aruncată provocator peste ochelari, era în redacția revistei *Luceafărul*, revistă literară cu un program care nu fusese infestat nici de academism și nici de aerul parșiv al elitismului. *Luceafărul* nu se rușina și nici nu avea indispoziții atunci când erau scrise cuvinte mari, precum: patrie, patriotism, iubirea față de străbuni, fie ei geto-daci, fie romani, prețuirea valorilor românești etc. La acel program al *Luceafărului*, în paginile căruia scriitorii, mai ales cei tineri, încercau să-și spună cuvântul mai voalat, mai cifrat, despre lumea în care trăiau, am aderat

amândoi, eu de pe poziția prozatorului, dânsul de pe cea a criticului literar. Ne-am întâlnit, în acel timp la câteva manifestări literare, la Chișineu Criș, la Timișoara, unde **Artur Silvestri**, căci despre el este vorba, m-a surprins luându-mi deschis apărarea, punând la punct răspicat pe cel care mă atacase. Apoi, un timp, legăturile noastre s-au întrerupt, ca să-l regăsesc după 1990, desigur cu chipul însemnat de trecerea anilor și cu o carieră de excepție, însumând doctorate la mari universități, studii, cărți de istorie a civilizațiilor, apărute în limbile engleză, germană, rusă, spaniolă.

Activitatea laborioasă a cărturarului, scriitorului și enciclopedistului **Artur Silvestri** cuprinde o uluitor de largă paletă de domenii abordate. De la critica și istoria literară, culturală, la activitatea de editor, creator și conducător al unor reviste on line, precum: *Luceafărul românesc, Neamul românesc, Ecoul, Epoca, Floarea darurilor, Monitor cultural, Tânărul scriitor, O carte pe zi, Analize și fapte* etc., unele dintre ele amintind de publicații mari, glorioase, create și conduse de personalități de prim rang ale culturii române. Toate aceste publicații sunt puse sub egida *Asociației Române pentru Patrimoniu*, ea însăși creație a lui **Artur Silvestri**. Înșirate astfel, toate acestea par seci, de o importanță oarecare. Privite în miezul lor, ele sunt acte extraordinare, de mare importanță pentru existența, continuitatea și vizibilitatea culturii române, în Europa și în lume. Scriitori de limbă

română din toată lumea: Australia, Canada, America de nord, Europa, Asia, Africa simt nevoia să se adune în albia acestor reviste, să-și exprime liber, după propria voință, opiniile, să-și publice creațiile trăind în matca limbii mame bucuria fraternității, apartenenței la bătrânul lor neam. Și, nu în ultimul rând, sărind în apărarea patrimoniului cultural și spiritual românesc, împotriva tuturor denigratorilor, demolatorilor, strâmbătorilor de gust și de morală.

Patronând aceste publicații, înviorându-le cu spiritul lui cartezian, angajându-și condeiul în polemici și în bătăliile pentru vestejirea ticăloșiilor celor fără de neam și fără de țară, **Artur Silvestri** rămâne, până la urmă, omul tainic, cu rădăcinile într-o lume arhaică, lumea Bizanțului, a primilor scriitori creștini, a strămoșilor. Căci **Artur Silvestri** este un documentat și pasionat apărător al străvechimii noastre: *„Întâiul și cel mai profund sentiment*, scrie el în ***Revolta fondului neconsumat,*** (prefață la volumul ***Cazul Zaharia Stancu*** , eseu datat București 1986), *ce trebuie a se configura va fi deci acela al străvechimii, arătând conservări nu doar antropologice și o continuitate, din toate punctele de vedere, impunătoare, ci și puteri de a re-genera periodic o civilizație alcătuită demult și transmisă fără preschimbări esențiale până la noi. Această formulă de străvechime ce continuă în cadrele geografice tradiționale și a cărei iradiație este, pentru aceste părți ale lumii, hotărâtoare, pare a fi însă, deopotrivă, o*

formulă de civilizație europeană, aflată, ca și altele ce contribuiră în felul lor la procese de cristalizare diverse și înrudite, într-o contemporaneitate impresionantă cu obârșiile Europei. Această ***Europă a originilor*** *cuprinde, prin geto-daci și pe români, având în compoziția ei pe eleni, pe celți, pe germanici și pe iberi, popoare vechi, adică, a căror așezare pe teritorii de acum tradiționale s-a făcut de timpuriu și nu s-a mai tulburat oricâte modificări vremelnice ar fi fost posibile și ce amestecuri s-ar fi produs."*

Opera de prozator a lui **Artur Silvestri** pare restrânsă dar nu este lipsită de profunzime și frumusețe artistică. În ***APOCALYPSIS cum figuris*** de pildă, cele ***Șapte nuvele fantastice și un epilog***, adunate în volumul publicat în 2005 sunt, ca să-l citez pe A.I. Brumaru: „parabolele ființării la ultima frontieră aceea a disoluției și pierderii lor fatale în ființa care, poate fără de vrere, numai le-a născocit." În realitate, ***doar în aparență***, opera de creație a lui **Artur Silvestri** pare atât de restrânsă, căci fiecare din eseurile publicate conțin în ele ființa creatorului, pentru care, singura rațiune de-a fi, ***„singura realitate necontestabilă, este realitatea operei noastre, unde timpul se oprește***" (***Coperți de cărți posibile***, prefață la volumul ***Intermundi***)**.**

Dacă timpul se oprește în realitatea operei noastre, intrând în încremenire, poate în veșnicia cuvântului scris, timpul nostru biologic este condus după alte legi ce țin de voința Bunului Dumnezeu. Prietenul **Artur Silvestri** a plecat atât de neașteptat

tat, atât de incredibilă a fost dispariția sa, încât mărturisesc și acum că mă aflu într-un hău al tristeții și neacceptării nonexistenței sale fizice. Mi-e imposibil să accept că la capătul celălalt al poștei electronice nu mai este el, prietenul și partenerul de vis și idealuri, confesorul și fratele alintător. Fără îndoială, a rămas să dăinuie opera sa atât de prețioasă, de importantă pentru cultura română. Spiritul său viu, profund, necruțător cu cei ce atentează la demnitatea noastră, la valorile națiunii române, la frumusețea și bogăția *României tainice*, le va fi alături celor care vor continua să se bată pentru supraviețuirea românilor în bătălia cu duhurile blestemate care lucrează în favoarea pierderii identității noastre, a globalizării.

Notă: **Ion Marin Almăjan,** *romancier, nuvelist, jurnalist, Timișoara*

Francis Dessart

Artur Silvestri: de la Tradiție la Reconquista culturală

Sunt vești care-ți vin și care sunt ca un adevărat cataclism…Moartea lui **Artur Silvestri** e una dintre acestea.

Unele persoane ne par eterne, mai întâi prin prietenia care ne leagă, apoi chiar prin forța ideilor care frizează ideea de eternitate. Oricare ar fi intensitatea speranței în viața eternă, în Lumina Divină, dispariția cuiva apropiat este o sfâșiere intensă, pe care o resimți cu atât mai tare cu cât afinitățile pe care le-ai avut cu acea persoană au fost mai puternice.

Într-o asemenea stare de spirit eram când mi-a parvenit vestea morții lui **Artur Silvestri** și în aceeași clipă o sumedenie de amintiri au năvălit, venind din memorie.

Când ne-am întâlnit întâia oară, ne cunoșteam numai după nume și după reputație. Mă găseam la București și participam la o reuniune care mă obosea de-o manieră inimaginabilă. Era una din acele

pălăvrăgeli total inutile și neproductive și care nu doar că nu însemna vreo dialogare, dar, în plus, era o înșiruire de monologuri mai mult sau mai puțin coerente. Fiecare credea că știe totul, ignorându-i pe ceilalți. Suficiența se adăuga incompetenței, locurilor comune și celor mai terne conformisme. Sub pretextul că regimul defunct era prezentat ca negativ, nu conta care alternativă, fie și cea mai burlescă, era prezentată drept genială.

În această ambianță imatură, noi eram două persoane care se enervau în tăcere, apoi sfârșiră prin a schimba priviri complice și amuzate, deopotrivă însă dezabuzate. Aveam să ne lămurim la ieșirea din reuniune că de fapt ne cunoșteam după nume.

Așadar, am reluat ulterior legătura cu **Artur Silvestri** care avea să mă primească cu bunăvoință în cenaclul *gânditorilor*, susținători ai revistelor, jurnalelor și publicațiilor pe care el le anima.

În acest timp, euforia beată și adeseori deplasată acelui timp imediat post decembrist ’89 se transformase într-o decantare cu alură de dezilu-zie. Unii încercaseră să mă facă să cred te miri ce despre anii trecutului. Îi lăsam într-ale lor și mă chiar amuza să văd până unde putea să ajungă ipocrizia unora.

Artur Silvestri știa perfect că spre deosebire de toți pseudo-experții așa zis occidentali și de alți «turiști politici», eu personal cunoșteam foarte bine și din interior România, pe care o frecven-tasem încă din 1973. El acorda o mare importanță viziunii pe care o aveam eu asupra acelor lucruri,

viziune care poate că nu era infailibilă, dar era sinceră.

Criticile mele față de societatea materialistă uzurpată de acest substitut occidental șocau unii români care deveniseră dintr-o dată mai pro-occidentali decât se putea imagina (a se citi pro americani), cu toate că înainte nu făcuseră decât să profite de regimul precedent, într-o tăcută inerție.

Dimpotrivă, cu **Artur Silvestri** ne-am regăsit iute într-o comuniune de gândire, conștienți cum eram amândoi că soluția nu era în nici una dintre cele două tabere, ci în elaborarea constantă și conștientă a celei de-a treia variante.

Important nu era deci să știi ce-ar fi zis și ce-ar fi făcut unul și altul în trecut, ci cum și cu cine se poate construi un viitor demn de acest apelativ.

Și unul și altul poate că vom fi pierdut pe drum unele iluzii dar găsisem realitatea imensei provocări care se impusese în fața Europei, Europa noastră, a civilizației și a culturii care-și întinde rădăcinile într-o tradiție multimilenară, fecundă, transcendentă și structurată spiritual de un creștinism profund care nu datora nimic mitologiilor exogene. Nu era o cale ușoară și criticile, uneori mai mult decât odioase, nu au întârziat să se abată, asupra **dr. Artur Silvestri** și asupra mea, căci pentru unii, a gândi liber e posibil numai dacă te conformezi vulgarității și mediocrității ambiante, de multe ori încremenite pe scheme de gândire intrinsec non-europene și anti-europene.

Imensul merit al lui **Artur Silvestri** este acela de a fi elaborat o gândire coerentă, în care idealismul

fecunda realismul și vice versa. El îmbina intelectualismul și profesionalismul probând astfel caracterul concret al unei gândiri venite din vechimea timpului. Pasionat la nebunie de istorie, medievalism, cercetări culturale și identitare, discipol al unei gândiri proto-istorice, el reactualiza spiritul mioritic și nu accepta ca patria sa să fie mânjită, mai cu seamă în numele unui naționalism evanescent pervertit. Convingerile sale religioase nu erau rodul convențiilor sau artificialului: el redescoperise cu adevărat propria credință și o trăia cu sinceritate. **Artur Silvestri** înțelesese de altfel foarte repede că bătrânul «căutător al luminii» care sunt, parcursese, la rândul lui, aceeași cale.

Să fi visat noi să regăsim Tradiția, să reînsuflețim ortodoxia, o revoluție culturală sau o recucerire morală a clasicismului, futurismului sau archeo-futurismului? Întrebarea ar fi rău pusă! Le voiam pe toate... Și ne sustrăgeam astfel oricărei clasificări (ceea ce eu am considerat totdeauna că este fericirea supremă !), ca să nu mai spun că unii ne agățaseră deja toate etichetele, una mai contradictorie ca alta! Asta reușea să ne întărească și mai tare convingerile.

Artur Silvestri era arhetipul omului multidimensional și părea destul de hazardat să identifici o ierarhie de valori în ceea ce îi era apropiat. Totul era Una, Unul era în Toate... Pasionat, competent, lucid, dar înțelegător față de ceilalți, **dr. Silvestri** era un om de suflet înzestrat cu o mare sensibilitate. Un om în stare să plângă moartea câinelui său creștea în ochii mei căci el îmi dovedea că nu

întrerupsese antica legătură a armoniei Viului. Nu e vorba aici de sensibilitate, ci de sentiment.

Simțul său acut, accentuat al familiei, prieteniei, respectului, îl făcea probabil atipic într-o societate în care egoismul și amoralitatea domină și stăpânesc, mână în mână cu marea finanță, iar disoluția valorilor se însoțește cu cosmopolitismul ambiant ori indiferența.

Bântuit de noțiunea de VALOARE, **Artur Silvestri** o proba deopotrivă prin operele literare personale, cercetările sale și erudiția sa precum și prin încurajările pe care le împărțea cu dărnicie autorilor pe care îi edita de mai mulți ani. *Mutatis mutandis*, acțiunea sa era foarte aproape de cea a regretatului meu tată socru, maestrul sculptor Andrei Ostap, de asemenea «om de strălucire culturală» și de energii spirituale.

A fost **Artur Silvestri** un eretic? Dar un adevărat gânditor este întotdeauna eretic pentru ceilalți, dacă nu este, ar fi numai un repetitiv!

Ortodoxia nu înseamnă să repeți la nesfârșit același lucru și aceleași gesturi ci să actualizezi mereu Tradiția și să să-ți mărturisești credința în circumstanțele prezentului și viitorului, în condițiile în care nu îți renegi rădăcinile.

Am repetat fără contenire deopotrivă copiilor mei cât și studenților mei că *respectul* nu se datorează decât celui ce e respectabil, celor ce sunt respectabili, și cu atât mai mult devin – respectându-se pe ei înșiși. Suntem așadar, numeroși cei care ne exprimăm cel mai profund respect pentru memoria lui **Artur Silvestri**, pentru gândirea sa, pentru

opera sa, pentru tot ceea ce a realizat. O țară care nu i-ar acorda omagiul cuvenit unui asemenea fiu, ar pierde *ipso facto*, stima mea personală.

Această emoție care m-a cuprins la moartea lui **Artur Silvestri** m-a împiedecat să scriu seci, impresonale notițe biografice. Am preferat deci imprecisa spontaneitate a reflexiilor intimiste. Sper că cei apropiați lui n-or să mi-o ia în nume de rău.

Eu sunt sigur că voi comunica cu el în viața eternă de apoi, de aceea îi spun acum doar un «La revedere, **Artur Silvestri**».

Fie ca Domnul să înlesnească sufletului său să-și ducă la capăt misiunea sa eternă iar nouă, să ne asumăm RECONQUISTA Europei nostre comune.

Traducere din limba franceză Cleopatra Lorințiu

Notă: Prof. Dr. Francis Dessart, *Societatea Scriitorilor Creștini, Academia Internațională armeniană „Ararat", vice-președinte al Fundației „Universitatea Noua Europă", Namur, Belgia*

Ioan Miclău

Doamne, ce Om Mare am pierdut!

Încercând a pătrunde universul personalității lui **Artur Silvestri**, o imediată recunoaștere pe care o încerci va fi caracterul său integru și vizionar, prin care cu o limpezime și o inteligență sclipitoare, identifică efectul dat de legătura multiplelor cauze ce concură la nașterea acestuia. De altfel, un expert în materie de piață imobiliară nici nu ar putea exista fără aceste dăruiri interioare înspre studiul domeniului respectiv.

Pornind însă de la cele două calități, a fi integru moral și vizionar în idei, vorbim de fapt de niște calități specifice unei minți superioare, prin care ne vom explica, într-o măsură oarecare, realizările ulterioare ale ilustrului mecena și patriot **Artur Slilvestri**.

Trecând însă prea de timpuriu, la numai 55 ani acea linie de aur dintre viață și moarte, **Artur** intră în eternitate alăturându-se marilor suflete ale Neamului său Daco-Român, așa cum bine știm. Nu am

avut fericirea a ne întâlni în timpul vieții, așa că numai când voi trece și eu acea „linie de aur“ ne vom întâlni. În Universul Cerurilor!

Nu mi-a fost prea usor să intuiesc în mintea mea această formidabilă personalitate a lui **Silvestri**.

Ulterior, auzisem de fondatorul *Asociației Române pentru Patrimoniu*, **prof. dr. Artur Silvestri**. Acest Om mi-a devenit un model adorat, tocmai pentru aceste calități pe care le-am găsit întruchipate în ființa sa. Nu m-am înșelat. Vizionarul ideilor celor mai înălțătoare a fondat revistă după revistă, umpând un gol în chiar istoria neamului românesc, realizând legăturile românilor de pretutindeni prin intermediul revistelor on-line și difuzarea cărților românești prin biblioteci de asemenea on-line. Publicarea de cărți pe hârtie devenise o preocupare curentă, dăruiri de stocuri de carte bibliotecilor sătești era o plăcere aleasă a familiei **Artur Silvestri** și Mariana Brăescu Silvestri, fondatorii și finanțatorii Asociației.

Asociația Române pentru Patrimoniu din București deveni în curând o inimă tânără a culturii române, ale cărei pulsuri erau înregistrate în orice colțișor al Terrei unde supraviețuia o comunitate românească. Despre corespondența mea cu acest om de geniu al culturii române și universale am mai scris în unele articole ale mele, am încă unele ce vor forma subiecte plăcute amintirilor viitoare, căci **prof. dr. Artur Silvestri** este între noi pentru veșnicie. Sfintele suflete ale Drepților noștri așezați sub glie sunt râuri cu albii ce merg paralel cu

noi cei vii, și împreună mergem spre viitorul viselor lor și ale noastre!

Nu sunt eu cel mai în măsură a cântări și valorifica opera imensă a enciclopedistului român, dar pot spune că era un om de o erudiție aleasă, un cercetător cu pătrundere luminată înspre cele mai umbroase vremuri ale istoriei și preistoriei române și universale. Asemenea marilor gânditori ai lumii avea întotdeauna înclinare spre izvoarele mitice și spre conexiunea acestora cu științele sacre ale popoarelor lumii, precum cele egiptene și indiene, asemenea lui Mircea Eliade, numai că vizionarul **Artur Silvestri**, depistează cărări taince ce duc și vin spre un adevăr umbrit de vremuri și timpuri, acel adevăr despre străvechimea istoriei Dacilor Români, a credinței lor, în pământul și vatra lor de atunci și de azi, aceeași fiind.

Deci, cu un asemenea Om la cârma *Asociației Române pentru Patrimoniu*, era din capul locului asigurat un success Asociației fondate, și pe care a numit-o astfel. Patrimoniu înseamnă avuția națională a statului român, începând de la Talpa Țării, Țăranul cu uneltele sale. Bibliotecile, universitățile și academicienii lor, știința, folclorul, artele, școlile, bisericile, apele, munții și pădurile, totul se cuprinde în această noțiune de Patrimoniu național. Alt nume nu poate avea, deci știa prea bine fondatorul *Asociației ARP*, la ce lucrare se angajează.

În același timp **Artur Silvestri** era un cărturar cu prea bună știință ce înseamnă să muncești în cooperare cu cei din jur. Cerea cu orice ocazie părerile oamenilor care i se alăturau. Bună, rea, ideea

sugerată el o cântărea, răspundea cu bunătate și fără batjocură, folosind și zidindu-și opera pe principiul credinței sale creștine pe care o respecta adânc și curat, înăltându-și cugetul și gândirea până pe creștetul Ceahlăului, Kogaionul cel sfânt al lui Zalmoxis. Nici când i s-a propus să transforme Asociația în Academie, nu s-a supărat. Cum spuneam, nu brusca pe nimeni, nici pentru anume nepotriviri în felul de a privi unele aspecte ale muncii creatoare a fiecăruia, lăsând fiecăruia timpul necesar spre a se înțelege pe sine.

Din această atitudine, mai rar întâlnită azi în lume, ni se servea nouă tuturor o lecție, într-adevăr cu finețe și de bună credință! Bineînțeles că tot cu finețe primea uneori și dânsul epistole cu sfătuiri îndoielnice, pentru care suferea desigur dar nu se plângea niciodată fiindcă el cunoștea bine structura ființei omenești, faptele lui erau de întronarea iubirii și înălțării omului român, nu a învrăjbirilor veșnice. Inteligența sa sclipitoare o folosea pentru a ne reda o viziune și încrederea în adevărurile istorice atât de înălțătoare și astea din vremurile străromâne, ale preistoriei ce o percepem tot mai lucid prin miezul miturilor și simbolurilor istoriei universale.

Un semn de recunoștință pe tot restul vieții mele acordat geniului vizionar al lui **Artur Silvestri**, își are sorgintea în aceea că a fost omul care a recunoscut imediat valoarea de inspiratie din istoria străveche, atunci când pornisem a publica nuvela „Fiica lui Faraon“, citând în text versurile geniale ale lui Eminescu despre istoria universală. În

privința inspirației istorice profetice, putem spune că **Artur Silvestri** urmează lui Mihai Eminescu.

Iar pentru întrebările legate de popoarele vechi și de „cavalerii danubieni“, găsim răspunsul în Cartea Istoriilor, Cartea cea Sfântă, Biblia, pe care **Artur Silvestri**, acest mecena al timpurilor noastre, și-a ales-o drept cale a înțelepciunii sale. Și pentru acest Fapt va rămâne Înțeleptul vremurilor noastre în vecii vecilor.

Doamne, ce OM MARE am pierdut!

Înțeleptule, roagă-te pentru noi, toți cei rămași fără de tine!

Notă: **Ioan Miclău,** *poet, dramaturg, jurnalist, memorialist, director revista „Iosif Vulcan“, Australia. Împreună cu drapelul românesc și portretul îndoliat a maestrului dispărut, în biblioteca „Mihai Eminescu“ din Wollongong, Cringila, N.S.W., Australia*

Brazda de lumină

Lui Artur Silvestri

Ai arat o brazdă de lumină,
Ce vine din adâncuri de istorii,
O brazdă pe Carpați, Câmpie și Danubiu,
Pe Marea ce-i purtau însemnele de glorii!

Erai un meteor desprins din miez arhetipal,
Erai însuflețirea Daciei străvechi,
Îngerul cu trâmbița suind pe deal
Ca să te-audă Neamul cum versul îl începi!

Ne spui de-a noastră sfântă și tainică credință,
De împietrirea vremii pe Munții Kogaion,
De Omul Europei – Adamul din căință,
Întâiul pus de ceruri, străbunul nostru Ion!

Te-ai contopit cu propria ta brazdă de lumină,
Ce-arată semne spre vremuri viitoare,
Asemeni razei stelei ce-n cărțile Divine
Avea menire călăuzitoare!

Și contopit așa faci punte spre izvor,
Izvorul de-unde Duhul ți s-a dat,
Te duci și vii din când în când,
Să ne aduci cuvântul luminat!

Tu ne-ai lăsat „doriri de bine“,
Și vorba ta-i sculptată-n carte,
Iar România tainică de-a pururi
Va exista drept dulcea noastră parte!

Tu n-ai ascuns talantul cel avut,
Sub stâncă sau țărână,
Ci înmulțit l-ai semănat în brazda de lumină,
Să crească, să dea roade Cultura cea Română!

Artur e nume nobil dar Om e și mai mare,
Dar le-ai legat în suflet într-o unitate,
Și-n marea ta iubire de Neamul tău român,
Treci azi iubite Prieten înspre eternitate!

Tu ne-ai lăsat „doriri de bine“,
Și vorba ta-i sculptată-n carte,
Iar România tainică de-a pururi
Ne-o dai drept sfânta noastră parte!

Ioan Miclău

Nicolae Georgescu

Artur, cavalerul

L-am cunoscut în vremuri de cumpănă, și mi-am asumat deviza lui care era „Nu facem ce vrem, facem ce trebuie“, amândoi înrobindu-ne – ca atâția alții – unor imperative morale pe care ni le făuriserăm după cărți, după studii, după simțul vremii. Noi, apropiații, îi ziceam, cam în glumă, „Călinescu-cel-mic“ pentru metafora critică atât de constant explozivă în scrisul său. El se voia „secretarul literar al epocii sale“ – cum i s-a zis lui Pompiliu Constantinescu de care era, într-adevăr, fascinat și al cărui „secretariat de epocă“ l-a cultivat cu o energie exemplară. Nu era nume adunat pe-o carte să-i scape, știa tot ce mișcă, literaturicește vorbind, în cruciș și-n curmeziș, de la Baia Mare la Constanța și de la Suceava la Timișoara. Nu citea cărți, nu citea autori – ci provincii literare. A lansat și susținut ideea de „nouă geografie literară“ – preluată, poate, din spiritualitatea americană a anilor ’60-’70, cum i s-a reproșat uneori, construind în această nouă *forma mentis*, punând

de multe ori la locul lor valorile autentice. În anii ’70-’80, când lucra prin presa culturală la asemenea definiții, a devenit extrem de incomod, și iată de ce.

Administrația politică a timpului a avut la bază amestecul cu orice preț al indivizilor, adică te trimitea partidul oriunde, numai la tine acasă nu. Este tema din *Morometii, vol. II*, cu tânărul activist de partid Nicolae Moromete tânjind după locurile lui și fiind trimis tot departe de ele, după princpiul că acasă la tine nu poți avea autoritate politică. Principiul era, de fapt, puțin mișcat din aceste date, se spunea că numai cineva de departe, necunoscut cu antecedente sentimentale sau de alt fel, bazat doar pe cuvânt (și mai ales pe cuvântul partidului) – numai o asemenea persoană poate avea autoritate undeva. Ei bine, asta a făcut ca, după zeci de ani de practică a amestecului, să se fixeze în anumite zone, să reprezinte anumite vetre culturale – intelectuali din alte locuri. Pe scurt, Moldova era plină de olteni, Ardealul de moldoveni, capitala de ardeleni și așa mai departe. Lumea scriitoricească a crescut în mod firesc din această stare de fapt. **Artur Silvestri** este acela care mi-a atras pentru prima dată atenția că, de pildă, scriitorii reprezentativi ai momentului pentru Moldova sunt munteni, și așa mai departe. „Noua geografie literară“ viza, în esență, tocmai revitalizarea vetrelor, aducerea la cuvânt a obiceiurilor, tradițiilor, faptelor, vorbei locale – adică, de fapt, susținerea talentelor locale care în destul de multe cazuri erau înnăbușite de această migrație culturală internă. Nu e vorba de indivizi, care e așezau

foarte des sub semnul acelui „Omul sfințește locul“ – ci de grupuri, de fragmente dintr-o pătură cu ramificații necesare în politică, administrație, social. Îmi dădeam seama cât de mult incomoda teoria lui **Artur Silvestri** care vorbea de o *Reconquista* atât la nivelul culturii românești majore – cât și la nivelul vetrelor culturale interne. Teoria sa viza descentralizarea culturală, adică o cultură policentrică și unitară în același timp. Îl cita adesea pe Mihail Kogălniceanu (un model al său) cu *Programul* din *Dacia literară* care spunea, între altele: *„Așa dară, foaia noastră va fi un repertoriu general a literaturei românești, în carele ca într-o oglindă se vor vedea scriitori moldoveni, munteni, ardeleni, bănățeni, bucovineni, fiește carele cu ideile sale, cu limba sa, cu tipul său.“* Nu e vorba de acceptarea regionalismelor în limbă (deși nu le prigonea nici pe acestea) – ci de păstrarea ideilor, a tipului, a specificului. El se ocupa strict de literatură, dar cu acest colț se zgândărea întreg sistemul. Iar sistemul avea un centru, care pentru literați însemna US – cu președinte, filiale cu președinții lor etc.

Așa ne-am cunoscut, el fiind în luptă migăloasă, pe centimetru pătrat aș spune, cu vechea, parcă eterna geografie literară. „Lovea“, ca să zic așa, pe neașteptate și rapid: azi prezenta un scriitor din Banat, mâine unul din Maramureș, poimâine cine știe pe cine și de unde. Când i-am spus că procedează socratic, și mai exact în sensul vechilor greci, s-a mirat și mi-a cerut explicații. Într-adevăr, la greci se proceda astfel între necunoscuți care se întâlneau: se întrebau mai întâi de nume (*„Cine*

ești?“), apoi de tată *(„Al cui ești?“*) – și apoi, esențial, de locul de proveninență *(„De unde ești?“).* Așa, de pildă: *Eschil al lui Euforion din Eleusis* (eu mă ocupam, pe atunci, cu traducerea lui Eschil în românește). Despre importanța originii geografice a creatorilor am discutat adesea cu **Artur Silvestri** și cu Edgar Papu – căruia îi venea să creadă, la un moment dat, că solul Moldovei conține anumite substanțe ce se transmit prin hrană oamenilor, și asta explicând marea concentrare de oameni superdotați pe anumite zone, de pildă în jurul Botoșanilor (Eminescu, Enescu, Iorga etc.). Paul Anghel urmărește secundar chestiunea în ciclul său românesc *Zăpezile de-acum un veac*. În aceeași ordine de idei, îmi aduc aminte că prin 1987 (cred!) i-am spus că aș vrea să-l duc pe Ion Lăncrănjan pe la mine pe acasă, prin Muscel (eram foarte apropiați: o potrivire oarecum de dincolo de fire...) Mi-a sugerat să-l determin să scrie ceva despre oameni și locuri, explicându-mi: „Ar fi extrem de interesant modul cum vede un ardelean autentic Valahia profundă“. Am stat cu Bădia aproape o săptămână în Jupânești mei, l-am plimbat pe dealuri, pe câmp, am intrat prin casele oamenilor... l-am îmbibat de realitate valahă. Au rezultat două nuvele scrise de el: *Cioampa* și *Omul de sub munte*. Și Rebreanu s-a stabilit și a scris la Pitești, dar a țintit acel limbaj obiectiv, un fel de grad zero al scriiturii, disimulând cu totul ardelenismul său. Ei bine, Ion Lăncrăjan scrie cu zăcășenie transilvană, apăsat, adânc, cu frază lungă întreruptă de strigăte și interjecții – despre realități muntenești cam abrupte, cam

glumețe: ia gluma în seriosul seriosului. **Artur Silvestri** era pasionat, pe atunci, de ideea noiciană de „rost“ – și, discutând cu el și cu Ion Lăncrănjan despre aceasta după recitirea *Cioampei* (care a stat câteva luni la cenzură până să apară în *Lucea-fărul*) am desprins împreună, toți trei (nu știu care este paternitatea ideilor, lucrurile s-au construit din replici continue), ideea „răstirii valahe“. Am vorbit despre „rost“, „rostuire“ ca așezare de la sine a lucrurilor într-o ordine a lor – și cred că Ion Lăncrănjan a adus vorba de „restei“ sau „răstei“, cuiul acela lung de fier care se pune la capătul jugului pentru a ține gâtul boului alături de tânjeală. Eu mi-am adus aminte că țăranii se revoltă uneori pe animale (rar... și cu rost) luând resteiul de la jug și bătându-le cu el – iar **Artur**, desigur că el, a exclamat: „Răstirea românească!“ Adică, pentru ca lucrurile să se așeze în rosturi, trebuie să te răstești la ele, așa cum trebuie să mesteci mămăliga cu făcălețul, așa cum resteiul ține limita... Nu, a completat Bădia, este „Rostirea românească“ – și „răstirea valahă“. I-a plăcut nu numai vorba ruptă, răstită sau cântată a munteanului, adesea poruncitoare – dar și resteiul ca obiect cu nume apropiat de rost, și ne-a amintit că în jurul dialectului muntean s-a creat limba română literară – și chiar că în ultimii 150 de ani conducătorii țării au fost munteni. Mi-aduc aminte cum zâmbeam toți trei amar, cu subînțeles, văzând că am descoperit mecanismul prin care ședeam în jug, văzând tot timpul resteiul cu coada ochiului...

Artur Silvestri a fost unul dintre bărbații care s-au răstit pentru un rost. Noua geografie literară, campania culturală cea mai importantă a sa, își arată abia astăzi roadele, când zeci și sute de scriitori și-au înțeles misiunea locului și au renunțat să mai asedieze centrul simbolic, și-au făcut centrele lor de interes, de creație. Astăzi, în acest centru simbolic, se face istorie literară fără cel mai mic interes pentru geografie. Dar se face istorie literară și fără Paul Anghel, și fără Ion Lăncrănjan... și fără **Artur Silvestri**. Lupta sa cavalerească, adică sub zodia anonimatului asumat, rămâne în paginile revistelor literare, mai ales la „Luceafărul". Câteva mii de pagini de carte ar rezulta (vor rezulta, probabil) din însumarea cronicilor, recenziilor, articolelor sale – și ele dau seamă de rostul său literar pe lume. Numai răgazul să și le adune i-a lipsit, dar ele există. **Artur Silvestri** împlinește, iată, destinul de câteva secole al culturii române: mai puține cărți, imensă energie rămasă formalizată în ziare și reviste. Îmi imaginez cultura noastră scrisă ca pe un iceberg: numai o șeptime, partea văzută, de deasupra apelor, este reprezentată de carte – restul de șase șeptimi stă sub valuri. Invitație la scormonire continuă, la cercetare, primenire – dar și amenințare continuă pentru „titanicuri" puse pe tranziția către tărâmul fericirii prin ape și climate reci.

Notă: **Nicolae Georgescu**, *scriitor, istoric literar, prof. univ. dr., decanul Facultății de litere și limbi străine, Universitatea Hyperion, București*

Lucia Olaru Nenati

Sir Arthur – omul instituție

Artur Silvestri, – căruia în corespondența mea cu el îmi era mai la îndemână să-i spun probabil dintr-o subconștientă impresie despre un anume aristocratism al lui – **Sir Arthur** – este de departe unul dintre cei mai originali și incitanți oameni pe care i-am cunoscut, chiar deconcertant, uneori, dar neasemeni nimănui. După o dispariție îndelungată din peisajul public românesc, timp în care și-a concentrat energiile și priceperile și a făcut ceea ce puțini au reușit, adică avere și situație, el s-a întors acolo unde și-a lăsat inima, adică în zona culturii. Căci, de fapt, se vede treaba, el n-a fost niciodată un autentic om de afaceri, fiindcă aceia nu fac nimic altceva cu banii lor decât să-i sporească sau să-i consume cu delectări proprii.

Or, **Artur Silvestri** pare că a făcut banii ca să-i cheltuiască în ceea ce l-a pasionat pe el întotdeauna, cultura. Așadar, el a conceput și apoi a pornit să construiască un edificiu care, după temeliile tur-

nate, pare a nu fi mai mic decât Casa Poporului, un imperiu on-line, cu numeroase publicații culturale, cu edituri, cu biblioteci, dar și cu cărți tipărite pe hârtie, cărți lansate în cadrul unor mari întruniri de înțelepți și oameni de valoare, cei mai mulți din stirpea celor de regulă ignorați de către „cei care contează", pentru că au fost mereu ocupați să producă valoare autentică și nu să se mediatizeze pe ei, să-și facă imagine cum fac mai toți cei vizibili în ziua de azi. Iar **Artur Silvestri** a ambiționat să suplinească, să compenseze ca o instituție publică această lacună profundă, cronică și metastazică a autorității, care trebuia să observe ea, să recunoască și să răsplătească aceste valori umane. El singur (dar având-o alături pe Doamna lui, Mariana Brăescu) și insolit, ambițios, tenace și contrariant, a nutrit uriașul orgoliu de-a deveni marea instanță de recunoaștere, identificare și consacrare a valorilor, zidind o adevărată catedrală axiologică, un fel de „Listă a lui **Silvestri**" (cu aluzie la „Lista lui Schindler"!), cuprinzând oamenii meritului profund, dar nerăsplătit de societate.

Așa se face că la întrunirile organizate de instituția creată de el, *ARP*, adică *Asociația Românilor pentru Patrimoni*u, s-au adunat, de fiecare dată, ca la un semn, oameni de a căror existență nu se mai știa sau nu le era observată, unii bătrâni și firavi și de-abia mișcându-se, dar venind cât de grabnic puteau, la chemarea lui, care a fost pentru mulți singura sau cea mai importantă distincție pe care au primit-o acei oameni doldora de merite și

săraci în recunoaștere, ba adesea și săraci la propriu. El nu le-a dat răsplăți materiale, căci, probabil, ar fi fost prea greu până și pentru un om bogat, le-a dat premii platonice și diplome, dar, mai ales, le-a dat ceea ce mulți nu mai sperau să primească vreodată: o demnitate a meritului proclamat public și statuat fără tăgadă.

Îmi amintesc, iată, aici, de cazul vrednicului cercetător Emil Satco, de la Suceava, autor de unul singur al unei lucrări realizabile în mod normal de către un întreg institut de cercetări, care să primească salariu ani întregi (desigur, trăgând de timp!), *Enciclopedia Bucovinei*. Premiul pe care l-a primit, la București, din mâna lui **Silvestri**, în cadrul unei mari festivități de premiere, a fost singurul și cea mai mare răsplată pe care a primit-o pentru marea sa operă, într-un moment care avea să fie ajunul sfârșitului său. Nu poți să nu simți bucuria că, în acest fel, el a fost fericit înainte de moarte datorită inițiativei lui **Artur Silvestri**, această instanță de răsplătire a tuturor uitaților și neglijaților acestei țări, pe care i-a mai și adunat între coperțile unei mari cărți, numindu-i *Părinți ai Patriei*, și îndemnându-i să lase câte o mărturie pentru urmașii de mâine.

Căci, acum îmi dau seama, **Artur Silvestri** avea ca o obsesie ideea aceasta a patrimoniului pentru viitor, izvorând probabil din acea concepție religioasă, hrănită din belșug de marile întâlniri ale vieții sale cu acei prelați ortodocși, adevărați Avva, precum vlădica Antonie Plămădeală, a cărui perso-

nalitate a căutat s-o pună cât mai revelator și convingător în lumină în scrisul său.

Din țară și din țările Europei, din Canada și SUA, din Australia și, dacă ar fi români și pe Lună, e sigur că cineva dintre ei, cei cu veleități de comunicare și cu apetență culturală ori având curajul opiniei, ar răspunde „prezent“ și ar da semne că nu suntem o nație de somnolenți, oligofreni sau canalii, că există jur-împrejurul lumii români care gândesc și cărora le pasă de ceea ce se întâmplă și încearcă, fiecare după puterile sale, să contribuie la îndreptarea lucrurilor.

Iar cel ce ne-a reunit pe toți în acest fel, **Artur Silvestri**, a construit cu adevărat un imperiu al comunicării românilor cu românii, de fapt, un forum sau o Agora în care oamenii își pot părăsi solitudinile angoaselor moderne și pot ieși în „bătătura“ lumii unde să comunice cu ceilalți. Cred că nu este de loc puțin și că se cuvine să-i mulțumim celui ce ne-a scos din cochiliile singurătăților noastre și ne-a făcut să nu mai fim fiecare „eu“, ci să fim „noi“ împreună, conștienți de ceea ce reprezentăm.

Așadar, pentru toate acestea, și nu numai, să ne adunăm acum, toți aceștia, gândurile noastre bune într-o rugăciune pentru sufletul său.

Notă: **Lucia Olaru Nenati**, *poetă, prozatoare, eminescolog, promotor cultural, Botoșani*

Al. Florin Țene

O candelă aprinsă pentru Artur Silvestri

Faptele Mari întotdeauna au un profund ecou în inimile oamenilor. Un împlinitor al acestora este scriitorul, filozoful, ctitorul de reviste, promotorul cultural și OMUL DE OMENIE **Artur Silvestri**. Sentimentul e că timpul rotunjind 55 de ani nu a mai avut răbdare pentru noi împliniri, dar faptul real e că tot ce a ctitorit **Artur Silvestri** (Președintele de onoare al Ligii Scriitorilor din România) a intrat, deja, în mitologie.

Cred că tot ce a făcut acest filozof al culturii universale a fost și va fi pentru dezlipirea ochilor celor care încă mai bâjbâie prin întunericul ignoranței, ca într-un un verset creștin: „Fă binele aproapelui tău, precum ai dori să ți se facă ție".

Înțelepciunea strămbunilor săi din Oltenia sufletului său, ca icoană călăuzitoare, deschide un spațiu geografic căruia **Artur Silvestri** îi aparține: Europa și Universalitatea. Aceasta a fost Patria din Patria lui **Artur Silvestri**. Personalitatea acestuia

este o pildă ce arde luminând calea confraților ce-i sunt alături și îi apreciază „sudoarea“ inegalabilă a strădaniei de a înțelepți colțurile ascunse ale culturii României profunde. Căci tâlcul acestor strădanii arată uimitoarea energie a rotunjirii și a împlinirilor viitoare, prin ceea ce viitorul va consemna în paginile de aur ale istoriei culturii noastre. Cărțile sale, revistele ctitorite, sprijinul spiritual și material acordat confraților și unor proiecte culturale, și multe altele sunt odraslele sale de suflet, căci fenomenul cultural inițiat de **Artur Silvestri** configurează caracterul puternic, credința în regenerarea creatoare a neamului românesc. Așa cum spunea pe coperta cărții ***Mărturisirea de credință literară,*** *vol. I,* ***Un „document de conștiință colectivă“ conceput și orânduit de Artur Silvestri***, Editura Carpathia Press, 2006: *„..în totul există o unitate în origine, definită prin ceea ce era profund și intangibil ca și cum ar fi fost matricea sau entelehia, de fapt cele «patru puncte nodale»:* ***limba, locul, tradiția și părinții****. Pare că este o muzică de acord enigmatic ori de încuviințare de pean, bătând ritm greu, ritualic, ca de «oaste a țării» pornită la Reconquista.“*

Proiectul său **Reconquista** este unicul de acest gen în țara noastră, proiect care promovează valori culturale și științifice din România profundă, fapt care nu a intrat în vizorul nici unui guvern, indiferent de culoarea politică. Acest proiect este creația sa de suflet, căci acest fenomen cultural promovat cu pasiune, iubire și cu investiții materiale din partea lui **Artur Silvestri**, întipărește în memoria

istoriei OMUL CEL MARE care a fost **prof. dr. Artur Silvestri**.

Istoria, dacă este vizibilă, se reflectă prin oameni, iar trunchiurile arborilor puternici nu dispar, se reflectă în paginile cărților scrise cu gând curat, înțelept și îndumnezeit.

Pe **Artur Silvestri**, prin multele cărți ale sale, îl pot asemui cu un izvor al înțelepciunii din care sorbim cu toții, iar peste timp nepoții nepoților noștri.

La 55 de ani Artur Silvestri a lăsat o operă închegată, puternică și rotundă, pentru care istoria culturii îl va așează alături de înțelepții lumii cu nimbul luminii la tâmple, acum, când Timpul nu a mai avut răbdare cu el, iar Dumnezeu l-a chemat să-l odihnească la dreapta Sa.

Opera lui va rămâne veșnic făclie călăuzitoare ce ne luminează drumul spre idealurile visate de el.

Cred că **Artur Silvestri** a fost, în același timp și cel mai mare, cel mai dăruit manager cultural de la noi și un luptător pentru promovarea adevăratelor valori din România Profundă și Tainică. El rămâne un model de urmat pentru noi toți.

Notă: **Al Florin Țene**, *poet, critic literar, promotor cultural, Președinte al* Ligii Scriitorilor Români*, Cluj-Napoca*

Întoarcerea ACASĂ

În memoriam Artur Silvestri

Era o vreme-a inimilor aprinse
Un timp al cuvântului scris,
Era clipa tăcerilor încinse
Și-a încrederii urcând în vis.
Vesteam minunea prieteniei noastre
Sub raza luminii din Cuvânt;
Proiectele-ți erau firide pentru astre
Și noi te urmam prin legământ.
Dar azi ai plecat Acasă-n Paradis,
Lăsând pentru noi înțelepciune și-n ecou
CUVÂNTUL tău în suflete aprins
Și speranța că Sus e o naștere, din nou.
E clipa când mă-nchin pentru tine,
Dovada împreunelor simțiri,
Căci eternitatea care, iată vine,
Stârnește în noi valuri de uimiri.
Te-ai întors Acasă întristat,
Mai era în Țară de-mplinit ceva,
Însă lumina-ți de aici n-a plecat
Ne călăuzește spre înțelepciunea ta.

Al. Florin Țene

Viorel Roman

Omagiu lui Artur Silvestri

Artur Silvestri a fost o personalitate cu activitate enciclopedică – jurnalist, scriitor, istoric, editor, fondator de organizatii culturale si cetătenesti, filantrop –, de aceea nu este deloc usor de a-i caracteriza opera, mai ales în lumea din ce in ce mai specializată din zilele noastre. Personal am profitat din plin de generozitatea și de prietenia dezinteresată a lui **Artur Silvestri**.

Am publicat în săptămânalul NATIUNEA, după Revoluția din decembrie 1989, în vremea când el era redactor-șef, și ne-am continuat colaborarea, după ce, pe lângă activitatea de expert în domeniul imobiliar, a infiintat *ARP*-ul. Cu prilejul decernării unui premiu *ARP*, mi-am amintit că într-o discutie în care ne confruntam opiniile în eterna dispută între păgânism si creștinism, între Occident si Ortodoxie, i-am povestit de împăratul roman care auzind de o nouă religie, se minuna: „*creștinii se iubesc înainte de a se cunoaște*?!“ **Artur Silvestri** a meditat și m-a rugat să reiau această idee în fața

celor prezenți la manifestarea culturală organizată de el si de soția sa, scriitoarea Mariana Brăescu-Silvestri. Și, cu acest prilej, mi-am dat seama că religia creștină, în forma sa originară, ortodoxă, este axa întregii sale opere enciclopedice puse în întregime în folosul oamenilor.

La trecerea în eternitate a marilor personalități ale neamului făcea tot ce se putea pentru a publica o carte despre cel dispărut. Să ne reamintim de Patriarhul Teoctist, de Raoul Șorban. **Artur Silvestri** iubea fără să-i cunoască pe copiii cărora le dona cărți la Bibliotecile Școlare, pe autorii români pribegi din lumea largă, pe care-i promova prin publicațiile si editurile sale. Și toate acestea fără nici un interes material.

Notă: **Viorel Roman,** *istoric, profesor universitar, consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania*

Alexandru Nemoianu

Prietenul veșnic

În vara anului 2002, **Artur Silvestri**, care dispăruse din publicistică de multă vreme, și despre care, aflat la o mare depărtare, nu mai știam nimic, mă cinstea cu o „circulară“ în totul neobișnuită.

Din acea scrisoare, (despre care, mai apoi, **Artur Silvestri** zicea că unii o numeau „enciclică“), am înțeles că el, **Artur Silvestri**, îndrăznea să pornească și să finanțeze un proiect absolut eroic: continuitatea românească.

În acest fel l-am întâlnit, prin corespondență electronică pe **Artur Silvestri**. Nu l-am întâlnit niciodată „față în față“ dar de atunci și până azi el a devenit și ramâne ***prietenul meu veșnic***.

Singurătatea în care se aflau și se chinuiau oameni curați la suflet și care agonizau pentru gândul bun a încetat. În preajma și sub acoperirea lui **Artur Silvestri** lenea pierzătoare de suflet și deznădejdea nu aveau loc.

Artur Silvestri a însuflețit voințe și brațe care se credeau osândite la înfrângere. **Artur Silvestri** a ținut drepți pe cei care credeau ca menirea lor este doar să cadă. **Artur Silvestri** a arătat celor deznădăjduiți că nu sunt singuri.

Din 2002 și până în noiembrie 2008 am schimbat cu **Artur Silvestri** efectiv mii de mesaje, „scrisori" electronice. Pe unele dintre ele a avut generozitatea să le publice. Dar la toate, absolut toate, a răspuns cu o blândețe, generozitate sufletească, smerenie, bunătate și înțelepciune copleșitoare. Pentru mine acela a fost glasul veșniciei, izvorul viu care îmi răcorea arșița, glasul care învia pustiul.

Artur Silvestri a avut răbdarea să asculte toate nevoile vieții și la toate a știut să dea sfat bun și răspuns cuminte.

Artur Silvestri a fost de o generozitate care, după știința mea, este fără egal în cultura românească. Pe cheltuiala și prin truda lui s-au tipărit sute de autori și s-a putut face cunoscut gândul a mii de oameni.

Să avem tăria de a mulțumi că Artur Silvestri a fost o vreme, cu noi

Într-un rând, **Artur Silvestri** spunea „sunt Ortodox căci sunt Get". La moarte, la plecarea din această vale a plângerii, strămoșii noștri se bucurau, căci treceau în veșnicie, întotdeauna. În această clipă crâncenă, în care de fapt noi suntem părăsiți, să nu facem altfel.

Plecarea **lui** ne lasă singuri și fără păstor, fără **baci**. Dacă însă am crezut în **el** și dacă îndrăznim să credem că am fost vrednici de **el**, atunci singurul lucru pe care îl putem face este să mărturisim cât de pustie este valea plângerii fără **el** și cât de orfani am devenit toți.

Mai ales nu lacrimi care sunt ale milei de sine și ale superficialității.

Să avem tăria de a mulțumi că **el** a fost cu noi o vreme, să avem tăria să fim recunoscători că această vreme ne-a fost dată, sub un semn a cărui lungime sau puțină durată nu noi suntem chemați să o judecăm. Să fim mulțumitori că ni s-a arătat cât de frumos și cât de fără egal, când și când, „biruit-au gândul".

Mai ales să fim încredințați că dacă vom fi întăriți cu darul de a mărturisi și pentru cele pe care **Artur Silvestri** le-a împlinit, atunci **el** va fi cu noi totdeauna. Și să nu avem îndoială.

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace.

Notă: **Alexandru Nemoianu,** *istoric, jurnalist, eseist, Jackson Michigan, SUA*

Dan Brudașcu

Îmi va fi dor de mesajele lui, de proiectele lui surprinzătoare și incitante

Nu l-am cunoscut personal pe **Artur Silvestri**, dar în ultimii 4-5 ani am fost într-o permanentă legătură prin intermediul internetului. I-am făcut multe propuneri, între altele de a consacra volume distincte evocării lui Raoul Șorban, IPS Antonie Plămădeală sau Onisifor Ghibu. În privința ultimului, nu am reușit să finalizăm acest proiect. Dacă boala nu ar fi fost atât de nerăbdătoare și nedreaptă cu el, poate anul acesta, la împlinirea a 125 de ani de la nașterea lui Ghibu, ar fi putut să apară preconizatul volum. (Am dat, însă, curs, evocării regretatului Părinte Patriarh Teoctist, în cartea ce i-a fost consacrată).

Artur Silvestri, atât cât l-am cunoscut în circumstanțele date, dar și din discuțiile cu diverși cunoscuți comuni sau din cărțile lui, pe care a avut amabilitatea de a mi le trimite, m-a impresionat

prin risipa extraordinară de energie, ca și prin multitudinea domeniilor în care spiritul lui viu s-a implicat și a implicat, cu o singulară generozitate, mii de oameni, din țară și din diaspora.

Este prea devreme să îi analizăm și prețuim, cum se cuvine, viața, munca și opera. Cu siguranță o vor face alții. Un om ca el nu va rămâne în afara atenției confraților, a istoricilor și exegeților literaturii și culturii române. Și pe bună dreptate.

Eu, personal, regret, grăbita lui plecare Dincolo. Ar fi fost încă atât de multe lucruri importante de făcut, cu minuția și priceperea-i inegalabile...

Îmi va fi dor de mesajele lui, de proiectele lui surprinzătoare și incitante.

Dumnezeu l-a chemat, însă, la El atât de devreme și de suprinzător pentru toți ce-i care l-au cunoscut și prețuit.

Fie-i țărâna ușoară și amintirea mereu vie!

Notă: **Dan Brudașcu,** *profesor universitar, scriitor, jurnalist, redactor șef și fondator al revistei „Cetatea Culturală", Cluj-Napoca*

Ervino Curtis

O clipă de eternitate

Nu l-am cunoscut niciodată personal pe **Artur**, dar ne-am cunoscut și frecventat prin e-mail. De fapt a existat și un contact mai uman decât cel prin internet care s-a concretizat prin cunoașterea comună a unei alte persoane. Astfel cu aceste două mijloace formidabile reprezentate de sistemul de comunicație cel mai global, democratic și modern, adică internetul, pe de o parte, și pe de altă parte, de sistemul cel mai antic de comunicație care constă în relațiile umane datorate proprietății tranzitive a prieteniei. **Artur** și eu am intrat în contact acum câțiva ani. A fost imediat o corespondență reciprocă de stimă, afecțiune și prietenie, deoarece, deși aveam, parcursuri diferite și activități culturale și profesionale diferite, am descoperit că împărtășeam valori, gânduri și inițiative ca și cum am fi trăit toată viața împreună. Cu punctualitate am urmări vulcanicele sale inițiative culturale și editoriale și am apreciat mai ales capacitatea sa organizatorică și managerială în utilizarea

noului instrument, internetul, pentru a globaliza afirmarea culturală. Am primit cu plăcere, la prima ediție a sa, diploma de merit. Am asistat cu satisfacție la creșterea vertiginoasă a numărului de persoane și personalități de nivel din ce în ce mai înalt care erau implicate în inițiativele lui **Artur**. La fel ca marii mecena renascentiști italieni, **Artur** a unit capacitățile din domeniul economic cu sensibilitatea și productivitatea din domeniul cultural. Arta și cultura, fiind exprimări libere ale talentului uman, nu se pot dezvolta fără o investiție de capital. Totuși resursele economice trebuie să fie doar combustibilul ideilor și nu ghidul lor. Astfel **Artur**, cu spiritul său liber și totodată cu înalta moralitate și spiritualitate ale sale, este un ghid și în același timp un păstor care adună oi rătăcite pentru a le îndrept pe o cale comună. Printre multele sale publicații, sunt simptomatice cele precum ***Cuvinte pentru urmași***, în memoria lui Zoe Dumitrescu Bușulenga și a Mitropolitului Antonie Plămădeală care reprezintă, deși sunt diferiți, un rezumat sincer al dorințelor și idealurilor lui **Artur**. Domnul nostru ne-a dăruit o mică perioadă de viață, o clipă de eternitate, punându-ne pe toți la încercare, cum reușim să valorificăm acest dar și în același timp să-i mulțumim Celui care l-a făcut. Cred că **Artur** a reușit și că nea arătat și calea prin care să reușim și noi. **Hai Artur! Mai avem nevoie de ajutorul tău.**

Notă: **Ervino Curtis,** *scriitor, Trieste, Italia*

Preot Ion Irina

Fratele Gabriel Artur Silvestri este lângă mine la Sf. Liturghie

Destul de greu m-am hotărât să aștern pe hârtie aceste câteva gânduri în amintirea **Domnului Silvestri**, și trebuie să recunosc, încă nu îmi pot accepta ideea că Domnul Silvestri a plecat la cele veșnice. Cred în viața veșnică și o mărturisesc ori de câte ori sunt pus în fața unui fapt împlinit, dar atunci când pierzi pe cineva care până mai ieri vorbeai curent cu el și nu dădea semne de oboseală, mă face să nu accept această despărțire. Pentru mine, **Fratele Gabriel Artur Silvestri este lângă mine, și vorbește cu mine, mai ales atunci când sunt la rugăciune, în timpul Sf. Liturghii.**

Anul în care am intrat este mai sărac, deoarece frumoasele cuvinte care mi le adresa cu asemena prilejuri, nu le-am mai primit. Cred că de acolo din ceruri, nu m-a dat uitării, iar frumoasele clipe trăite aici la poalele Ceahlăului împreună, nu pot fi șterse niciodată.

Aveam promisiunea că ne vom întâlni aici, și vom privi în depărtare frumusețile Ceahlăului, *acolo unde sfinții și Cuvioasa Mavra se roagă pentru noi*, așa cum îi plăcea să-mi spună ori de câte ori avea prilejul.

Pentru Domnia Sa, Ceahlăul a însemnat a doua casă, așa îmi spunea mereu, dar o întâmplare nefericită l-a făcut ca o perioadă de timp să nu mai vină. Suferea foarte mult. Îngerul lui păzitor s-a așezat spre veghere aici.

Ori de câte ori privesc la casa de sub streașina pădurilor seculare ale Ceahlăului, îl văd în depărtare pe nimeni altul, decât pe **Domnul Silvestri** străbătând ușor cursul limpede al râului Bistricioara care trece prin fața casei sale. Toate au rămas nemișcate la locul lor în așteptarea Tatălui.

Notă: **Preot Ion Irina,** *Bistricioara, Ceahlău-Neamț*

Theodor Codreanu

Un destin cultural

În literatura română, destinul lui **Artur Silvestri** mi se pare a fi unul singular, din mai multe puncte de vedere. L-am cunoscut pe când lucra ca redactor la revista *Luceafărul.* Cred că mi-a făcut cunoștință cu el Cezar Ivănescu, și el în redacție. Cum Cezar Ivănescu se ocupa cu poezia, m-a îndrumat către tinerii critici care erau, pe atunci, **Artur Silvestri** și Nicolae Georgescu. Era în toamna lui 1986 și aveam la mine un eseu intitulat *Fantasticul eminescian*. De asemenea, două exemplare din cartea mea *Eminescu – Dialectica stilului*, apărută cu doi ani mai înainte, la Editura Cartea Românească. Volumul fusese comentat în mai multe reviste din București și din țară, dar la *Luceafărul* cartea fusese doar contextualizată de Mihai Ungheanu într-un editorial privind contribuțiile recente din eminescologie. Ne-am apropiat relativ repede unul de altul. Eseul despre Eminescu avea să apară după o lună, în nr. 57 al revistei. Colaborarea a continuat până la suprimarea revistei, la

începutul lui 1990, când profitorii de pe urma răsturnării din 1989 au pus mâna pe redacție, sugrumând una dintre cele mai importante publicații literare ale vremii.

Artur Silvestri era nu doar un cărturar și un publicist cu pană sprintenă, ci și un om de omenie, primitor și ospitalier în casa din Strada Ciprian Porumbescu, alături de doamna Mariana Brăescu. La prima vizită, m-a impresionat camera largă și înaltă în care lucra, unde avea înșirate pe lângă pereți mai multe manuscrise la care trudea alternativ, câteva dintre ele având obiectul unei cărturării de factură religioasă, el de pe atunci întreținând strânse legături cu ierarhi de înaltă valoare spirituală și culturală, precum Mitropolitul Antonie Plămădeală, cu care se afla în corespondență și despre care a scris ca despre un *model exemplar al omului mare,* după 1989. Credea în destinul culturii românești și n-avem decât a deplânge faptul că timpul nu i-a îngăduit să-și ducă la bun sfârșit marile lui proiecte. A susținut în revista *Luceafărul* promovarea tinerilor și conceptul de „nouă geografie literară".

Destinul lui **Artur Silvestri** nu a fost dintre cele pavate luminos. Un serial polemic (căci avea și un asemenea talent) din *Luceafărul*, pe tema spinoasă a „terorismului cultural" (despre care tot mai mulți gânditori occidentali vorbesc astăzi cu noi argumente), i-a adus adversități insurmontabile, care l-au și împiedicat să debuteze editorial tocmai când avea nevoie să iasă din provizoratul unui redactor de revistă. **Artur Silvestri** a avut

tactul și răbdarea să se retragă de pe baricade și să lupte cu armele „economiei de piață“. Iar când aceste „arme“ i-au îngăduit, și-a adus aminte de datoria pe care o are pentru cultura românească amenințată de fumurile unei pseudo-ideologii „europeniste“. Așa se face că, dincolo de scrierile proprii, a realizat cel mai important grup de presă pe internet, adunând sute condeieri din toate generațiile, oferindu-le posibilitatea să se exprime liber, polemic dacă e cazul, în slujba ideii naționale (și nu numai), ca alternativă la indiferența, dacă nu ostilitatea, unor instituții culturale oficiale. Cred că aceasta este cea mai importantă operă a lui **Artur Silvestri**. Moartea prematură, nedreaptă a lui **Artur Silvestri** nu trebuie să curme admirabila construcție culturală.

Notă: **Theodor Codreanu,** *scriitor, eseist, critic literar, Huși*

Dimitrie Grama

Dragă Artur,

M-am bucurat nespus de mult ieri seară, când, așa, fără să-mi dai de veste, ai venit să ma vezi.

Tocmai mă pregăteam sa-ți scriu câteva rânduri, știind că te-ai retras să te odihnești și de aceea surpriza să te revăd și mai ales plăcerea să stau cu tine de vorbă, a rămas aici cu mine, îmbălsămându-mi terasa și sufletul.

Ca de obicei, am tăcut mult, fumând, fiecare pierdut în gândurile lui proprii, nu țigările tale Kent, pe care ți le tot cerșeam fără nici un pic de rușine, ci țigările mele cubaneze, subțiri, de foi, cu aroma îndepărtărilor necunoscute.

Tot pe tăcute am băut și prima halbă de bere blondă și abia cam pe la mijlocul celei de a doua, am început să vorbim amândoi deodată, ca de obicei!

Ce ridicol, mi-am spus. Nimic nu s-a schimbat și parcă nu au trecut, în zbor, trei-patru ani de când nu ne-am văzut!

Mă așteptam să fii, așa cum și tu și Mariana spuneați; obosit, frământat de gânduri, de neliniști, dar trebuie să-ți spun că niciodată nu te-am văzut așa de calm, așa de senin....

Să știi că-ți stă foarte bine, așa, cu barba tunsă mai scurt și cu părul bine aranjat pe după urechi, parcă ești un tinerel, un student, care a venit pe la mine, să-mi ceară vreun sfat sau vreo favoare. Nu, îți stă bine așa și am impresia că-ți văd mai bine și mai ușor ochii. Am impresia că putem comunica doar din priviri.

Dar nu din cauza asta îți scriu, să te complimentez, ci doar să-ți spun că mi-ai lipsit enorm în ultimul timp și de asemenea voiam să continui dialogul de ieri seară.

De fapt, tu ai deschis discuția despre „cotidianul meu mistic“ și cu toate că, tocmai atunci, nu eram mintal și sufletește pregătit pentru un astfel de subiect, trebuie să-ți mărturisesc că acum sunt mulțumit că ai deschis acest dialog și nu am dezbătut, ca de obicei, teme legate de literatură, artă, piața imobiliară, politică și oamenii care se luptă în aceste subiective domenii ale „cotidianului ordinar“.

Ai venit la mine, am impresia, foarte focusat, foarte decis să mă silești să te ascult cu atenție și abia acum, după ce tu ai plecat, îmi dau seama că, în fond, astfel mi-ai obligat cugetul, mâna și condeiul, la treabă.

Da, este foarte clar, ai venit la mine pentru că ai vrut, nu direct, ci prin intermediul meu, să convingi lumea din jurul tău și mai ales să o convingi pe Mariana, că există acel „Cotidian Mistic“,

că esxistă acel loc unde Gând-Spirit, Spațiu-Timp sunt unul și același lucru, risipit egal și de ajuns în tot ceea ce există.

Da, în Totul care există, mi-ai spus și fiecare din noi suntem o bucățică din acest Tot și de aceea suntem oriunde și oricând și tot ceeace dorim să fim.

Uite, Dimitrie, spuneai tu ieri, eu Artur, sunt și scaunul ăsta și masa asta cu praful ei stelar așternut așa de subțire că nici nu-l vezi! Dar mai ales sunt văzduhul care dă aripi pasărei mărețe să se înalțe spre ceruri și sunt și acea pasăre.

Sunt fumul tău de țigară, sunt cuvântul și sunt liber!

Liber să fac ce vreau, să fiu cu cine doresc și cât de mult doresc. Știu, că tu, Dimitrie, mă înțelegi, deoarece ne-am mai întâlnit în această nebuloasă care leagă Ființa de Neființă, care leagă Clipa de Eternitate, dar nu sunt sigur că Mariana știe acest lucru și asta mă neliniștește.

S-a făcut noapte și ai plecat, luând o parte din văzduhul meu, luând cu tine o parte din cuvintele pe care voiam mai demult să le spun, dar nu am știut cum. Ai plecat, dar acum știu că te vei reîntoarce.

Am să-i spun Marianei că ne-am întâlnit.

Cu drag,

Dimitrie Grama

***Notă:* Dimitrie Grama**, *poet, eseist, filozof, medic, Danemarca*

Mugur Kreiss

Îngerul Tăcut

Un om pe care îl cunosc de 14 ani a plecat. Prea repede... Un om cu aspect de haiduc și cu suflet de catifea. Un munte de sensibilitate, un vulcan care clocotea de tot ceea ce știa și care își împărțea cu generozitate lava în erupții delicate și sfătoase. *„Vino la Moșu', că-ți explică Moșu'!",* îmi zicea.

Ce am în comun cu El? Cei 14 ani în care i-am fost prin preajmă. N-au fost puțini, dar mi-aș fi dorit să fie mult mai mulți. 14 ani de prietenie, de sfaturi, de surprize pregătite împreună pentru Ea, Doamna Casa Lux. „*Ce facem? Dacă se supără?",* întrebam de fiecare dată. „*Lasă, ne descurcăm noi cumva!",* răspundea zâmbind strengărește. Și ne descurcam. Ea ne ierta, pentru că știa că totul fusese făcut cu dragoste.

Cine e Ea? Dumnezeul lui, viața lui, motivul pentru care făcea totul. Cine e Ea? *Dama de verde* pe care mi-a arătat-o cineva cu mulți ani în urmă într-un joc de-al ghicitului în cărți și despre care mi-a spus că avea să-mi schimbe viața. Așa a și fost:

Regina cu ochi verzi și „Moșu“’ m-au învățat încă o meserie. De la Ei știu ceea ce știu să fac astăzi.

În toți acești ani am avut un moment greu: după 11 ani, am aflat că nu vom mai lucra împreună. O zi de august în care vestea că firma se vinde a căzut ca un fulger. O veste care a tăiat luna fix în două și nimic din ceea ce fusese înainte nu mai avea să fie ca de atunci înainte. Ea mi-a explicat totul cu răbdare, cu lacrimi, cu argumente. Am înțeles, însă doar cu mintea. Cu inima a fost mai greu. Și inima nu a vrut să înțeleagă nici până astăzi...

După o zi, ușa biroului lui era deschisă, iar fumul de țigară care ieșea de acolo era de data asta gri și trist. M-a chemat: *„Nu vrei să vorbim? Știe Moșu' că ți-e greu...“.* A fost pentru prima și ultima dată când mi-a vorbit cu lacrimile șiroind. Prima dată când l-am ascultat cu lacrimile șiroind. *„Înțelege că nu se mai poate...“,* îmi tot spunea. *„Nu vreau ca Ea să se îmbolnăvească. Mi-e teamă să nu se îmbolnăvească. Ea e tot pentru mine. Pentru Ea mă trezesc în fiecare zi. Îi sărut urmele pașilor. Respir adierea pe care o lasă în urmă. Știu că și tu ții la Ea, așa că înțelegi, nu?“.* Sigur că înțelegeam. Doar o adoram și eu, în felul meu, pe Regina cu ochii verzi! Ăsta a fost motivul pentru care am strâns din dinți și m-am prefăcut că accept situația, deși nu m-am vindecat nici astăzi.

El avea o Misiune, așa zicea. Avea idealuri pe care trebuia să le îndeplinească. Avea de salvat suflete. Le hrănea cu articole, reviste, cărți pe care le pregătea până în zori, în fiecare zi, și pe care le

trimitea în eter. Îl credeam, căci și eu îmi hrăneam sufletul cu cele pregătite de El.

România lui tainică, despre care îmi vorbea mereu, l-a pierdut. Cred că nici nu s-a gândit câte suflete înfometate de bine are să lase în urmă. S-a grăbit să plece. Prea repede... Mult prea repede... Regina nu mai are ochii verzi. Lacrimile le-au șters culoarea. În urma Reginei nu mai adie zefirul. Cine l-ar mai respira? Regina nu mai lasă urme de pași. Pentru cine să le mai lase? Numai El le săruta.

„Mergem înainte. Că înainte era mai bine!“, îmi răspundea El la fiecare salut. Așa era. Însă acum *înainte* este departe și ceața lacrimilor îl face neclar. Lava din vulcan s-a întărit și catifeaua sufletului său este într-un sipet bine închis. Dar nu pentru totdeauna, pentru că El a lăsat cheia, grijuliu. Trebuie doar găsită și sipetul se va deschide arătând din nou și pentru totdeauna catifeaua cea prețioasă. Ochii Reginei trebuie să redevină verzi, pentru El. Regina trebuie să învețe din nou să facă zefirul să adie, pentru El. Regina trebuie să pășească iarăși ca înainte, pentru ca El să-i poată săruta și descifra filigranul pașilor. Pentru că El nu e departe, acum El este doar altfel: *un Înger Tăcut care are propriul Înger Tăcut*. Un Înger care va sta pe umărul Reginei și care o va aștepta răbdător. Și abia atunci va fi ca *înainte*.

3 decembrie 2008

Notă: **Mugur Kreiss,** *arhitect, director artistic și editorial Casa Lux, București*

Daniela Voiculescu

Am dorit atât de mult să-l întâlnesc!

Am dorit atât de mult sa-l întâlnesc pe **Artur Silvestri,** dar a traversat prea repede granița!

Aș fi vrut să nu scriu, să păstrez doar pentru mine acest sentiment, această dorință sau această enigmă... Am să încerc să redau ce am simțit după ce am citit cuvintele lui **Artur Silvestri,** dar și ceea ce mi-am dorit să fac... înainte ca acesta să plece!

Pe 31 mai 2008, la 17:10, calculatorul meu primise un mesaj de la un înger! Mi-am dat seama imediat de această minune, deoarece am vrut să întind mâna... pentru o atingere! Nu-l cunoșteam pe **Artur Silvestri**, dar sufletul meu îl cunoscuse! Mă bucuram când mai primeam câte un mesaj... Era departe de țară, dar simțeam aceiași pornire! Să-l privesc în ochi și să-i ating mâna... Și-această dorință creștea! Era ca un avertisment, dar nu am avut timp sa îl iau în seamă! Treceam printr-o criză sufletească. Apoi a făcut varicelă fiul meu, Horia, și-am făcut și eu, chiar la câteva zile după ce am

împlinit 39 de ani... M-am chinuit mult și-am uitat de viața mea literară!

Într-o seară, am făcut un calcul al timpului... Calendarul arăta 25 noiembrie 2008, iar calculatorul nu mai înregistrase niciun mesaj de la **Artur Silvestri**! Îi promisesem, la începutul lunii august, că vin la București cu manuscrisul de la *Indigo și portocaliu*. Acceptase să semneze prefața pentru cartea mea de poeme în proză. Bilanțul m-a speriat și, fără să mă mai gândesc ce oră este, l-am sunat la telefon! Primul și ultimul telefon... Dar mi-a răspuns o voce suavă... Mariana Brăescu, soția. Plângea, un plâns de despărțire! Zărea o slabă speranță. Și-am plâns și eu... Un plâns de despărțire! Sufletul îmi spunea că este prea târziu, că nu îl voi mai întâlni, că nu îl voi mai putea privi în ochi, cum îmi dorisem, că nu îl voi mai putea atinge, cum îmi dorisem!

Am adormit târziu... fără să bănuiesc că dorința o să mi se realizeze! L-am visat pe **Artur Silvestri**. Mă privea în ochi și îmi zâmbea! Ochi negri, puternici, buni... Parcă adormise timpul și venise să-și ia la revedere! Această comunicare a fost o filă din cartea unei *Românii Tainice*, o promisiune între trecător și etern...

După cinci zile, calculatorul meu purta doliu! **Artur Silvestri** plecase, dar îmi lăsase dovada unei minuni! Distanțele se scurtează prin lumina sufletului! Atunci mi-am dat seama de ce îmi ardea sufletul după o întâlnire cu el... Cineva m-a grăbit, dar viața m-a păcălit!

Și întâlnirea a fost să fie la Biserica Sf. Visarion, cu multe lacrimi, cu mult dor...

Notă: **Daniela Voiculescu,** *poetă, eseistă, Pitești*

Lângă îngeri

Lui Artur Silvestri

un tablou, o candelă,
patru crini albi...
și-o lumină de taină!
lacrimile mele deschid
cartea memoriei...
și mi-aduc aminte
ultimele lui cuvinte
rostite de tastele
unui calculator...
„cu bine, latona.“
am rămas singură

într-o lume cu gust
de hârtie...
știu că o să mă ardă
felul meu de-a fi,
dorul de acasă...

Daniela Voiculescu

Olga Alexandra Diaconu

Cu nespusă iubire

Deschid calculatorul și-l văd privindu-mă iscoditor pe deasupra ochelarilor. Nu-mi vine să cred că l-am văzut nemișcat, plecat cu sufletul în tăcerea cea mare și roditoare a lui Dumnezeu. Am încercat să-mi fixez în minte locul unde i-am aruncat, în semn de rămas bun, un bulgăre de pământ. Între flori galbene și cruci din piatră, cioplite cu migală. Lângă zidul dinspre altar. Unii spun că asta *„e de bine“,* că este mai aproape de Dumnezeu.

Aproape de Dumnezeu a fost și înainte de plecare, și înainte de *schimbarea la față*, la *fața sufletului*. De câte ori îmi trimitea un e-mail, scria numele sfântului trecut în calendar în acea zi. Și, chiar dacă doar pentru câteva clipe, de fiecare dată eram cuprinsă de un sentiment de pioșenie.

În urmă cu trei luni, îmi trimitea un e-mail din locuri îndepărtate, felicitându-mă de Sf. Alexandru.

Așa era **Artur Silvestri**: oriunde ar fi fost, sănătos sau bolnav, nu uita să facă o plăcere sau o surpriză celor pe care-i iubea sau prețuia. Nu l-am văzut niciodată în carne și oase, dar pur și simplu nu mi-am dat seama: în cuvintele scrise pe ecran i se revărsa sufletul altruist, gata chiar să te mustre dacă nu făceai tot ce-ți stă în putință ca să-ți promovezi opera. Un aer ușor mustrător părea să te înconjoare de dincolo de cuvinte pentru nepăsarea de care ai dat dovadă până în clipa în care el te încuraja.

Înzestrat *cu mulți talanți*, **Artur Silvestri** se învârtea la fel de firesc în lumea oamenilor de afaceri, a scriitorilor, a preoților călugări sau a preoților mireni. Cărțile scrise de el aparțin acestor trei domenii. A deschis cu larghețe sufletească paginile revistelor on-line de la *Publicațiile ARP* atât scriitorilor cât și istoricilor, sociologilor sau preoților, tuturor celor atenți la cursul vremurilor noastre în plan social și sufletesc, dorind să dea la iveală o *Românie tainică* în toate planurile vieții.

Ca o irealitate imediată a trecut ziua de 4 decembrie 2008 când cei dragi lui l-au condus pe ultimul drum: lacrimi strivite între gene, schimb de cărți de vizită, ascultarea slujbei de înmormântare, a cuvântărilor celor dragi lui, urcarea în autocare, aglomerarea drumului, contemplarea pădurii din apropierea mânăstirii unde îl aștepta locul de veci. Uneori parcă uitam pentru cine ne-am adunat în același loc. Noi vorbeam, noi plângeam, noi mâncam, noi beam, noi și iar noi. Pe el îl lăsasem deja în urmă, acoperit de întunericul care se lăsa cu re-

peziciune. Pentru că era prea obosit și nu voia să ne mai vorbească. Pentru că era mai aproape de Dumnezeu.

A mai trecut o zi în care încercam să mă sustrag evenimentelor din ziua precedentă. Așa e viața. Mănânc și plâng. Mănânc. Totdeauna triumfă verbul *mănânc*. Totdeauna triumfă mișcarea. Concretul. Vizibilul. Cel puțin așa ne place să credem înainte de a pătrunde în somn. În somnul cel mai lung pentru trup, dar nu și pentru suflet. Și, tocmai când simțeam că mi-e foame, m-a sfâșiat tristețea care, subțiindu-se, s-a transformat în dor. Un dor nestins, de nespus în cuvinte, pe care nu l-am simțit niciodată când dialogam pe calea undelor. Ca dovadă că internetul celest e nepieritor și mult mai direct: nu ne permite să-i uităm pe cei care, oriunde ar fi, în Cer sau pe Pământ, ne înconjoară cu nespusă iubire.

Notă: **Olga Alexandra Diaconu**, *poetă și eseistă, Pitești*

Ca o pasăre rară

Lui Artur Silvestri
in memoriam

Ai plecat ca o pasăre rară,
ca o pasăre rară ai venit
să te apleci înspre cei care cântă
și inima o au cât o țară.

Înspre cei care cântă-n cuvinte
din aluatul nedospit făcând crini,
ți-ai deschis inima cât un munte
cu har de la Iisus primit.

I-ai trezit dintr-un somn ca de moarte-
să-i cuprindă un dor de nespus
ca să scrie în taină o carte
căreia România i-ai spus.

Olga Alexandra Diaconu

Aurel Anghel

L-am întâlnit o singură dată și îl voi pomeni zilnic

Stimată Doamnă Mariana Brăescu,

Vă rog să primiți expresia celor mai sincere sentimente de împărtășire, fie și în mică măsură, a imensei dureri care v-a copleșit, în urma pierderii celei mai scumpe ființe: a **Domnului Dr. Artur Silvestri**, de fericită amintire, pentru noi toți, și de pioasă rugă pentru sufletul Domniei sale. Dumnezeu să-l odihnească!

Vă asigur că, fie și cu gândul și cu rugăciunea, am fost alături de Dvs. încă din clipa în care am aflat cumplita veste. Pentru noi toți, este o pierdere de NEÎNLOCUIT.

Pornește acum spre îngeri cel care a descoperit nu doar termenul, ci însăși esența *României tainice*. L-am întâlnit o singură dată și îl voi pomeni zilnic. Îi datorez mult, însăși descoperirea mea și a cuvântului care stătea ascuns în mine.

Acum, să spun că-mi pare bine că se reia activitatea *ARP*, ar fi o impietate, pentru că fără **Dom-**

nul Artur Silvestri va fi foarte, foarte trist. Să spun că-mi pare rău, iarăși e de nesuportat. În unele împrejurări, cuvintele chiar nu ajută cu nimic.

Pot să vă asigur însă, că nu voi uita niciodată, perioada fertilă de colaborare din acest an, cu imensa familie pe care a păstorit-o cu atâta pricepere, fermitate și caldă deschidere sufletească pe care a dovedit-o în atâția ani **Dl. Artur Silvestri**. Dovadă și faptul că i-a putut ține adunați sub semnul fast al cuvântului, pe atâția oameni, atât de diferiți.

Eu am simțit nevoia să strâng la un loc materialele legate de personalitatea sa, atât cele scrise de mine, cât și trista corespondență din cele două săptămâni care au trecut. Stau aproape și doresc să fiu de folos după puterea mea.

Vă mulțumesc pentru inițiativă și vă asigur că voi face tot ce pot pentru a nu înceta relația mea cu numele și opera **OMULUI MARE, ARTUR SILVESTRI**, pe care l-am întâlnit o dată și care m-a ținut aproape ca unul din cei mai deosebiți prieteni pe care mi i-a dat Dumnezeu, fie în veci pomenit și lăudat numele lui!

Am privegheat în aceste două zile împreună cu Cezarina Adamescu. Am privegheat și am scris în durere fiecare după puterea sa. Vă trimit un Psalm.

Notă: Aurel Anghel, *poet, prozator, eseist, Buzău*

Psalm cu un pomișor

În memoria Omului Mare Artur Silvestri
care duce acolo câte un pomișor din
atâtea grădini pe care le-a ocrotit

Simt azi o unduire ce vine de departe
E îngerul de pază, ori nemiloasa moarte
Doar Tu știi Doamne, unduirea
Ce mi-a învolburat din zori privirea.
Azi soarele e doar o pată
dintr-o poveste cu a fost odată
când totu-n jur era un haos
Clipă divină, fără de repaus,
Când ai oprit o clipă timpul din stihii
Să pui la colțul lumii noi tării
Să faci o geană de lumină
Să ne arăți o casă cu grădină…
Și pune Doamne, lângă ea
Un pomișor din mila ta
Să vadă Moartea că nu sunt
Eu singur pe acest pământ.

Aurel Anghel

Valentina Becart

Scrisoare imaginară...

Dragă Domnule Artur Silvestri,

Nu înțeleg, sau poate înțeleg prea bine, și nimeni nu-mi poate interzice – să mă las copleșită, să mă las „pradă“ tristeții și furiei… gândindu-mă la acea zi de 30 noiembrie…

Și nu știu cum, și de ce, Dumnezeu cheamă „acasă“ mult prea devreme pe acei oameni minunați de care ne agățăm uneori cu disperare… și pe care am vrea să-i știm lângă noi o veșnicie!

Rătăceam plină de îndoieli prin labirintul întunecos al vieții – în căutarea identității mele – și chiar Dumnezeu mi-a trimis în cale un Om deosebit… care m-a încurajat să-mi încerc „aripile“ fără teamă! Și ce sublim a fost zborul! Mă înălțam din ce în ce mai sus – și cerul vieții mele – devenea tot mai senin, tot mai promițător… Și cu câtă recunoștință îmi întorceam privirea către „cel trimis ca o taină“ să aducă un strop de bucurie, de lumină, în existența-mi cernită…

Și, nu știu dacă v-am mărturisit… dar Universul s-a îmbogățit cu un „cânt“ – cântul inimii mele! Sunt sigură că acum îl ascultați… și sufletul vi se umple de fericire. Nu cred că ați bănuit cu câtă emoție și încântare așteptam aparițiile poemelor mele în „Tânărul-scriitor“, „Luceafărul“, „Ecoul“ ș. a… reviste ce au văzut lumina și au cunoscut truda muncii d-voastră (ca președinte fondator ARP). Și, mai mult decât atât, dăruirea totală cu care ați înfăptuit toate acestea – conștientizând că – numai așa lumina lor va dăinui și valorile „spirituale ale acestui neam“ se vor păstra.

.....

Acum… privesc o fotografie care are atașat – un minunat trandafir roșu – undeva în partea de jos… și câteva rânduri: „a plecat dintre noi…“

Nu! Niciodată!

Atâta vreme cât voi așterne un cuvânt pe hârtia albă… mă voi gândi la minunatul, la valorosul Om de cultură, ARTUR SILVESTRI – care m-a îndemnat să-mi încerc „zborul“ și să cred în reușită… și voi trimite „scrisori imaginare“ către neant… știind că „acolo“ există cineva care nu va rămâne nepăsător – și gândul acesta mă va umple de bucurie, de tristețe, de… și cu tăinuită grijă îmi voi ascunde „marea de lacrimi“.

Notă: **Valentina Becart,** *poetă, București*

Sub povara luminii. . .

Nu mai găsesc lumina
cu care ochii-mi îmbătam
și-n care
sufletul candid
ca un prunc – îmi îmbăiam.

. . . s-a prăbușit pădurea
abia înverzită
peste gându-mi
ce-a zăbovit o clipă
la umbra-i boltită.

. . . frunza-i visătoare
n-a avut habar și n-a crezut
că trupul falnic
ce se-nălța spre soare
era doar umbra unui ideal –
ce-a cutezat mult prea sus
spre „grădini“ nepermise. . .

. . . și iată-l acum
abia înverzit
nevinovat prăbușit. . .
sub povara luminii
povara luminii. . .

din ciclul „Poeme becartiene“

Cu adâncă și nețărmurită
recunoștință și prețuire,
Valentina Becart

Rodica Elena Lupu

Un dar spre veșnicie

Moto: ***Dacă aveți în casa dumneavoastră o carte a lui Artur Silvestri sunteți un om fericit.***

Voi scrie, astăzi, despre **Artur Silvestri**, un OM între OAMENI, care a știut tot timpul cine este și ce este, a vrut mereu să fie el însuși, indiferent de locul și tributul cerut în schimb și a intuit corect valoarea obiectivă a celorlalți, persoanele semnificative din viața sa, în raport cu propria subiectivitate. Numai așa, **Artur Silvestri** a putut să rămână lucid și stăpân pe sine. Tot ceea ce scrie **Artur Silvestri** are un caracter educativ, se adresează tuturor, spre luare aminte. Dacă unele pagini cuprind zbuciumul unui suflet căruia viața i-a adus necazuri, în celelalte descoperim o împăcare cu sine, o acceptare a destinului și mulțumirea că n-a trăit fără rost.

Pot spune că ceea ce este **Artur Silvestri**, astăzi, nu este un produs al șansei, ci al modului în care și-a colectat, prin iubire, energia. A acceptat cu toleranță tot ceea ce i-a fost potrivnic, i-a înțeles

pe toți cei care i-au trecut agresiv prin viață, pentru că a avut înțelepciunea de a primi lumea așa cum este. Iar această capacitate, atât de rară, s-a născut din iubirea timpurie pentru tot ce este creație, are armonie și poate fi perfect în nișa sa ecologică. În momentul revelației divine, **Artur Silvestri** nu a venit cu temele nefăcute, el știa doar că poate să iubească. Restul a venit de la sine.

Spirit european, prin talent, și cu mare dragoste de literatură, nu are de primit sfaturi decât de la natură, de la adevăr și de la inspirație. El este prezent pretutindeni în tot ceea ce a scris. *Dacă aveți în casa dumneavoastră o cartea a lui **Artur Silvestri,** atunci sunteți un om fericit.*

Vreau să știți că încă din clipa în care ne-am cunoscut virtual, am avut senzația unei întâlniri cu adevărat între doi oameni care iubesc frumosul, care iubesc pe Dumnezeu din tot sufletul și pot să spun cu mâna pe inimă că **Artur Silvestri** a fost un OM binecuvântat.

Acest om deosebit știa că nu trebuie să compare niciodată realizările lui cu ale altora, a înțeles de mult că important este doar ceea ce a căpătat singur în viață, prin muncă.

Artur Silvestri îi cunoștea pe cei din jur, simțea care erau oamenii care îl iubeau și îi ghicea pe cei falși. El și-a cucerit dreptul de a nu fi rău, a înțeles ce înseamnă prietenia și știa bine că dragostea poate avea zeci de fețe. Desigur, a fost și rănit, a plâns uneori, dar așa a învățat să ierte, indiferent cât de mult a suferit și este printre puținii care au înțeles că lumea nu se va opri niciodată în loc să

asculte durerile lui, a devenit înțelept și a conștientizat singur personalitatea unică a fiecărui om. Fire sensibilă și romantică, **Artur Silvestri** a găsit în scris sprijinul, s-a regăsit în cuvinte, expresii frumoase, scrise cu vocație interioară de un om cu suflet de aur și inimă bogată.

Ceea ce **Artur Silvestri** a scris este exact viața! În esență este o demonstrație de felul în care eșecul poate să semnifice o victorie și izbânda o înfrângere. Depinde de la ce distanță privești lucrurile și, mai ales, cu ce inimă.

Aceste cărți sunt o conversație despre lume, adică despre fapte reale, despre trăiri, precum și despre reacția față de ele. Și cum faptele noastre sunt, în mod obligatoriu, relieful istoric al timpului trăit de fiecare, iată-ne în fața reacției noastre vis-á-vis de epocă și de principiile pe care le ilustrează. Până la urmă, o să vă dați seama, ceea ce titlul cărților ascunde paginile lor divulgă!

Când ați citit ceea ce Artur Silvestri a scris ați fost mai aproape de sufletul lui ca niciodată…!

Îți mulțumim, **Artur Silvestri,** pentru ceea ce ești și pentru ceea ai dăruit spre veșnicie.

Notă: **Rodica Elena Lupu,** *editor, poetă, romancieră, București*

Aurel Pop

Nimeni din generația lui nu mi-a inspirat atâta respect

În unul dintre miile de articole, **Artur Silvestri** mărturisea: ***„scrisul este viața“***, da, așa este; stau dovadă zecile de cărți scrise, miile de articole publicate pe întregul mapamond, în presa vremii. La vârsta de 55 de ani, **Domnul Artur Silvestri** avea tot temeiul să fie mulțumit de rezultatul activității sale de intelectual în care și-a pus talentul, energia întregului său potențial creator, în slujba prosperării culturale și spirituale a românilor.

Ne-am întâlnit în spațiul virtual, altfel nu ne-am cunoscut, dar *creștinii sunt cei care se iubesc fără să se cunoască*, pentru că am privit „în aceeași direcție“, prin *Asociația Română pentru Patrimoniu*, într-o *Românie tainică*. Tot timpul am fost conștient că „nu suntem singuri“, având un „exemplu și model“: pe **Artur Silvestri**, care m-a încurajat să-mi duc *până la capăt, fără frică*, datoria.

Din discuțiile purtate vreme de câțiva ani prin internet am ajuns la concluzia că port un dialog cu

un OM liber – fapt descoperit în una dintre cărțile Domniei Sale, trimise cu atâta generozitate, pentru care-i mulțumesc.

Dacă în tinerețe, după mărturisirea Domniei Sale, era purtat de crezul: *„scriu ca să nu mor“*, la cei 55 de ani *„scria ca de frica morții“* – iată coordonatele vieții unui mare enciclopedist, a unui promotor cultural, a unui istoric, editor cu o bogată experiență, apreciat pe toate meridianele lumii.

Mereu aflat în „misiune“, o misiune pe care și-a dus-o, – de fiecare dată, cu cinste, până la capăt – dovadă stând și cartea *CUVINTE PENTRU URMAȘI*, prin care ne-a dat posibilitatea multora să lăsăm, „celor ce vor veni“, „predania unei generații“, adevărate *„Modele“ și „exemple“ pentru Omul Român*“.

Colecția de carte *„Primul cuvânt“* – deschisă tuturor celor cu har creator – este încă o dovadă a generozității sale. Să dai posibilitatea tinerilor să se afirme, printr-o carte de debut, fără nicio cheltuială, este un gest de-o mare noblețe. **Artur Silvestri** a făcut-o cu gândul generozității de mecena al ștafetei culturii: *„gândul cel mai puternic a fost să fac, la rândul meu, și pentru alții, oricine vor fi“.*

Nimeni, din generația lui, nu mi-a inspirat atâta respect, dar, uneori, și îngrijorare, pentru o atât de vastă, copleșitoare vâlvătaie a arderii de Duh!

Notă: **Drd. Aurel Pop,** *poet, critic literar, Satu Mare*

Gheorghe Șeitan

Pentru mine, Artur Silvestri a fost Maestrul

Se lasă seara peste viețile noastre, se furișează pe nesimțite, intră Murga în sat cu fuior de fum, intrăm în fum pentru a călători spre Lună. Acolo vom sta puțin să ne odihnim, să uităm tot ce-am pătimit apoi ne întoarcem pe pământ, pe ceață, pe fulger, pe nori, pe ploaie, căutând o altă întrupare. I-a fost dat lui **Artur** să treacă dincolo, de Sf. Andrei, patronul lupilor; el s-a urcat la lună pe urlet de lup. Se spune că de Sf. Andrei lupii se strâng pe câte o mocsandră, urletul lor este atunci rugăciune și nu e bine să-i întrerupi, este singurul animal capabil de un act pios. **Artur Silvestri** a urcat la lună odată cu rugăciunea lupilor.

Cu exact un an în urmă am primit o scrisoare de la maestrul, câteva cuvinte calde, duioase, ca o adiere de zefir, pornite din inimă, despre rostul și menirea noastră aici, pe pământ, despre proiecte culturale izbândite cu trudă și altele ce urmau a se face, *„dacă Dumnezeu ne-o ține“*. Azi am recitit

acea scrisoare. Se spune că nu murim atâta timp cât undeva, pe pământ, mai trăiește cineva care ne-a cunoscut și își amintește de noi. Eu azi îmi amintesc de Artur-maestrul, alții își amintesc de **Artur Silvestri** în felul lor.

Într-o altă scrisoare îmi sugera să mă implic mai mult în editarea revistei Dacologica. I-am răspuns imediat că poate conta pe mine, fără nici o ezitare.

Mi-am dorit mult să stau de vorbă față în față cu el, cu toții ducem cu noi câte o taină pe care dorim s-o împărtășim nu în piața publică ci doar câtorva, iar pentru mine **Artur Silvestri a fost maestrul** căruia voiam să i-o împărtășesc. N-a fost să fie, sau, cum se mai spune, n-a fost scris să fie.

Cel care a scris și a îndemnat la fapta omului mare a fost el însuși un om mare. Cel care a scris și a îndemnat la atitudinea de părinte al neamului a fost și rămâne el însuși un *părinte al patriei*. **Artur Silvestri** merge în lumea de dincolo, lăsând aici semințe care vor da roadă, acum și în viitor. Rămân cărțile sale, rămân faptele sale de promotor cultural, cele mai multe cu bătaie lungă, menite să-i supraviețuiască. Rămâne însuși gândul său că există o *Românie Tainică*, ascunsă, pe care merită să o descoperi și în fața căreia să te minunezi.

Artur Silvestri n-a murit, el doar s-a ascuns privirilor obișnuite, urmând a ni se revela nouă și celor ce vor dori să-l vadă, de acum încolo, în cuvintele lui, în faptele lui, în proiectele însuflețite de el.

Notă: **Gheorghe Șeitan**, *prozator, jurnalist, etnolog, istoric dacologic, Tulcea*

Romulus Dan Bușnea

Un nume de excepție în cultura română: Artur Silvestri

Încă o dispariție cutremurătoare și neașteptată, ne-a tulburat sufletele la aflarea veștii că **Artur Silvestri** nu mai este printre noi. Personalitate complexă, aș spune desăvârșită în raport cu ceeea ce se perindă astăzi prin cultura română – cu excepția celor câteva nume mari – a reușit să strângă aprecieri dintre cele mai frumoase din partea celor care l-au cunoscut și care i-au parcurs opera publicistică concretizată în cele peste 50 de cărți scrise, în cele peste două sute de studii de istorie literară și de istoria civilizațiilor, ca și în bogata sa activitate jurnalistică, edificatoare prin cele peste 2.500 de titluri. Sunt atât de multe, de impresionante și de emoționante opiniile despre opera lui **Artur Silvestri** cât și despre persoana sa, încât mi-a fost foarte greu să fac o selecție. Dar și a celor care au fost influențați în mare parte de atitudinea sa verticală, de iscusința mânuirii scrisului și de gândul cu adevărat românesc ce-i susținea în perma-

nență simțirea față de glia strămoșească, față de marile valori ale neamului românesc, adevărate repere pentru ființa românească.

De exemplu, **Artur Silvestri** a fost unul dintre puținii care n-au ignorat demersul publicistului Gheorghe Gavrilă Copil, cu privire la canonizarea lui Eminescu (demers la care m-am asociat și eu). Punctul de vedere al lui Artur Silvestri a fost unul foarte realist, propunând o dezbatere publică pe tema scrisorii, nu abandonul ei: „Esențial ar fi să se poată «deschide» dosarul Eminescu, spre a se observa «locul lui pe cerul nostru sufletesc»; de aici, orice dezvoltare ar fi posibilă și de dorit."

Ne revine fiecăruia dintre noi, obligația morală de a păstra nețerse amintirile legate de păstorii neamului românesc, printre care, la loc de cinste se situează pentru veșnicie, Artur Silvestri, un om pentru eternitate.

Notă: **Romulus Dan Bușnea** – *colaborator reviste de cultură și spiritualitate, redactor* Ziarul de Bacău

Cezarina Adamescu

Artur Silvestri este modelul Omului Mare

Dreptul la memorie. Memoriei noastre, azi, i s-a mai adăugat un nume cu mare impact în cultura și civilizația românească: **Prof. Dr. Artur Silvestri.**

El a devenit de câtva timp, ***o efigie în hronicul neamului românesc*.**

Și nu sunt vorbe de complezență.

S-a scris despre acest nume. Se va mai scrie. Niciodată de ajuns. Biblioteci de volume n-ar fi suficiente pentru a acoperi o viață închinată Cuvântului. Și, mai mult, Omului de dincolo de cuvânt. Ar trebui ca fiecare scriitor care a fost publicat, cel puțin o dată, la editurile, bibliotecile on-line sau revistele pe care le coordona **Dl. Artur Silvestri**, fie virtual, fie pe suport clasic, să aibă curajul și bunăvoința să-și exprime gratitudinea. Poate atunci s-ar vedea cu adevărat dimensiunea spirituală și proporțiile acestui Om care a făcut atât de mult pentru oameni și atât de puțin pentru sine.

Despre înălțimea la care a ajuns, pe scara invizibilă dar trainică, a demnității, a valorilor perene, a dragostei de neam, de cultură, de patrimoniu material și spiritual, păstrat de noi în cugetul minții, despre vocația sacrificiului său pentru propășirea culturii și civilizației românești, aici și în toate colțurile lumii, sunt convinsă că se va mai pomeni.

Faptul că se vorbește acum despre **Artur Silvestri** la timpul trecut e o absurditate. El se prelungește, cu aura sa de inefabil, în spiritele noastre. Și, nu mi-e teamă să spun că, personal, îl voi păstra acolo, cât îmi va fi dat să respir.

Mă număr printre persoanele privilegiate, cărora Dl. **Artur Silvestri** le-a acordat o șansă, atenție și bunăvoință.

În câteva luni, anul acesta, mi-a oferit cât nu mi-au oferit în peste trei decenii de cultură, concitadinii, mereu grăbiți, mereu neatenți, mereu preocupați, veșnic cu alte priorități, desigur, cu mult mai importante decât, de pildă, comemorarea a 25 de ani de la plecarea lui Nichita Stănescu.

Cu toate acestea… sau în pofida acestora, un Om, pentru mine Modelul Omului Mare, Arhetipul, Simbolul, Efigia, s-a oprit, a poposit în dreptul inimii mele, mi-a zâmbit cald, mi-a răspuns la scrisori (n-ar fi lăsat pentru nimic în lume un răspuns netrimis, chiar și în clipele grele de încercare sau de absență din țară; măcar o motivație și o scuză, ceea ce îi reliefează perfect caracterul).

Artur Silvestri era generos. Câte ceva, din sine, dăruia fiecăruia.

Te asigura, te gratula, te împodobea și te hăruia, cu blândețe, cu calm și cu *„doriri de bine“,* semn că nu te-a uitat. Că ești pentru Domnia sa, foarte important, unic, că nu-i ești indiferent, deși nu te cunoaște, sau abia te cunoaște.

Cu o polițele demnă de toată stima, de-a dreptul seniorială, te fericea cu un răspuns binevoitor, de parcă ai fi fost persoana cea mai însemnată din lume.

De ce? Era înscris în gena sa nobilă, generoasă, blândă și delicată. Nespus de amabilă și delicată.

Personal, n-am cunoscut niciodată, un asemenea om. M-am întrebat, în scurta, dar deosebit de prodigioasa colaborare, cum de-și face timp pentru toți și cum de reușește să nu dezamăgească pe nimeni. Și acum mă întreb. Cum de-și aducea aminte numele fiecăruia și le trimitea la sărbătorile religioase câte un ***Cuvânt de suflet***, ziditor și încurajator? Unul dintre ultimele sale asemenea Cuvinte, pe care l-am primit eu a fost despre ***Lecția Vlădicii Antonie Plămădeală,*** cuvânt care m-a hrănit și mi-a dăruit o lumină în suflet.

Cum de nu se descuraja în fața zidurilor, a barierelor de tot felul, (așa cum facem noi, îndeobște), a nerecunoștinței și ingratitudinii umane?

Ce-l susținea atât de ferm pe poziții încât să nu cadă în urma surpărilor? Din ce temelie era alcătuirea sa, precum a arborelui de esență tare?

Care-i erau rădăcinile și care traiectoria Crugului, de nu se abătea de la ce-și propusese, în pofida tuturor împotrivirilor?

Dincolo de datele biografice, destul de interesante și fabuloase (strănepot de mitropolit, nepot de familie înstărită, fiu de familie intelectuală), se înălța precum Coloana Brâncușiană, Omul.

Omul, „dacul“ – cum s-a exprimat cineva – cu acea dârzenie specifică neamului luptător pentru dreptate; pentru care, „iubirea de moșie“, de țară, de limbă, devenise „un zid“.

Nu, astăzi zidul nu s-a ruinat, nu s-a prăbușit, el a rămas pavăză.

Rămânea neclintit ca un paltin și neobișnuit să se vaiete, să murmure, să se plângă, să revendice, să bată cu pumnul în cer, deși era îndreptățit să facă acest lucru.

O încredere totală și profundă în Dumnezeu îi susținea aripile. Până-n ultima clipă i le-a susținut, netezindu-i aerul de înălțare.

A fost un geniu? A fost un vizionar? A fost un duhovnic? Un părinte, un frate, un prieten, o rudă? Toate la un loc.

Dar, aidoma persoanelor cu adevărat remarcabile, nu te lăsa să-i simți superioritatea.

Avea planuri uriașe. Și a crezut tot timpul că, împlinind Planul Comun de Pace și Iubire între oameni, între frați, între prieteni, între scriitori, va învinge. Vom învinge.

De fapt, a învins. A biruit chiar și moartea, care, aparent a pus stăpânire pe trupul său. Pe suflet, însă, nu.

I-a biruit și pe dușmani și pe invidioși, neputincioși și, mai ales, prin Opera sa imensă, a învins Timpul, Materia, Spațiul.

Omul a plecat „să se odihnească puțin“. Opera lui va rămâne – mărturie de jar, pe rugul Iubirii de neam și de oameni.

Astfel, se prelungește, se continuă, în imperiul său virtual, ca și în cel real.

Idealul său era de Unire a minților treze și curate, într-o singură Inimă. O Inimă uriașă, cât o țară, care pulsează acum și pentru ei.

Și va pulsa, cât va exista Neamul.

Iar pe cârcotași, să-i ierte și să le întoarcă răul în binecuvântare. Așa se cuvine.

Să picurăm un gând pios de iubire, de aducere aminte, o rugăciune și lacrima unei lumânări sfinte, pentru acel care, dincolo de toate acestea, și de multe altele, scrise și nescrise, **a rămas și va rămâne în sufletul nostru**, încrustat cu litere sfinte.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Notă: **Cezarina Adamescu,** *poetă, prozatoare, eseistă, dramaturg, autoare literatură pentru copii, Galați*

Ileana Vičič Stanca

Artur Silvestri, o personalitate spirituală, duhovnicească

Artur Silvestri este o personalitate istorică inedită, un scriitor de suflet, promotor al culturii românești.

O personalitate spirituală, duhovnicească. Dincolo de spiritualul din ***Memoria ca un concert baroc*** *volumul I*, carte pe care am savurat-o, citind-o, mă face să cred că există în creațiile Domniei Sale, ceva mistic, magic, divin...

Artur Silvestri este un scriitor extrem de fluid. Este o personalitate de artă, un spiritual contemporan, care mă intimidează și, în același timp, mă face să mă simt onorată că-l citesc, descopăr, cunosc...

Cred că **Artur Silvestri** este acum plecat la tainicul Dumnezeu, Căruia ne rugăm să-l odihnească în pace!

Notă: **Ileana Vičič Stanca,** *scriitoare de limba română, Slovenia*

Theodore Bucur

Domnule Profesor Silvestri nu sunteți singur!

Într-un moment revoltător de tragic, mă simt dator și onorat să aduc omagiu stimatului **Profesor Artur Silvestri,** remarcabil contemporan român, care n-a apărut, din cauza modestiei și simplicității existenței sale, ca invitat privilegiat în mass-media din țară și nici în publicațiile diasporei românești. Mare erudit și patriot, Domnia Sa a reușit, prin scrieri mărețe (50 de cărți publicate în mai multe limbi, 200 de studii de istoria religiilor și civilizațiilor, peste 2500 articole), de mare profunzime, să fie inițiatorul fecund al luceferismului indigenist al literaturii române descrisă prin ideea de protocronism. Deși se retrasese, timp de 10 ani, începând cu anul 1992, într-o meditație voluntară comparabilă cu inițierea înțeleptului get Zalmoxis, Domnia Sa a reușit, după revenirea la îndeletnicirile culturale (cercetător istoriografic și de tradiții inedite, analist, scriitor și istoric literar, redactor, promotor de proiecte socio-culturale), să contu-

reze, cu mare maturitate, o geografie a orto-genezei culturii românești și a istoriei civilizației sale, impregnată de firești accente religioase care au îmbogățit-o permanent. Vă recomand cartea sa ***Nu suntem singuri*** netradusă încă peste hotare. Cu aleasă considerație față de capodopera Domniei Sale și a neprecupețitului său destin – închinat descifrării memorialistice a valorilor profunde, creștinești și culturale românești, cu deosebit respect în fața unei astfel de personalități, în al cărui egal îi găsesc doar pe Eliade, Călinescu, Hasdeu, Maiorescu, Blaga, Iorga, Cioran. Ce regret că n-a mai avut răgazul să dea curs invitației de-a ne delecta intelectul și simțirea cu prilejul Conferinței planificate anul acesta la Universitatea catolică din Lille! Dumneavoastră vă rămâne să vă folosiți de cărțile sale legate de expertize și prognoze ale pieței imobiliare autohtone, însă cinstindu-i memoria de vizionar.

Domnule Profesor Silvestri, nu sunteți singur! Mă înclin cu respect și aleasă considerație în fața capodoperei Domniei voastre, a ceea ce ați fost și ați reprezentat pentru o întreagă pleiadă de cărturari Români. Prin mărinimia sa veșnică bunul Dumnezeu să vă păzească și să vă odihnească sufletul în pace.

Prezentul omagiu este o ilustrare a deosebitei stime ce i-am purtat-o ilustrului cărturar Artur Silvestri.

Dumnezeu să-i odihnească sufletul în Împărăția celor drepți!

Notă: **Theodore Bucur,** *profesor, expert internațional, consilier de strategii*

Maria Ciornei

A plecat Părintele României Tainice

Suntem încremeniți de durere

A plecat dintre noi cel mai bun, îndurerat și trist **Părinte al României Tainice**, cel care ne îndruma acum, când viforurile vremilor acestora ne amenință cu spulberarea. A plecat la ziua prăznuirii Sf. Apostol Andrei, ocrotitorul românilor dacilor.

A risipit din inima sa mare, adăpată la viața puternică a neamului din care se trage, a „**aducătorului de apă vie**," a mitropolitului Tit Simedrea, darurile binevoirii înțelepte.

A ars ca o lumânare, clădind o operă exemplară, atotcuprinzătoare, trudind nopți și zile pentru a desțeleni cărări uitate din istoria neamului, pentru a aduce în față modelul Omului Mare, al cărui reprezentant excepțional va rămâne peste veacuri.

Preocupat de a găsi și semăna ***Cuvinte pentru urmași***, **Artur Silvestri**, a fost dăruit cu puterea păstorului de neam, care *a văzut* în cuprindere titanică, destinul acestui neam, înțelegându-i, cu forța spirituală a inițiatului, adâncile-i rădăcini, milenare, crezând cu toată puterea minții și a inimii în valorile perene ale poporului său.

A căutat cu obstinație, dar și cu dragoste *pepita de aur*, cum frumos spunea, pe care numai magii o văd, în lut, și a creionat conturul a ceea ce și-a dorit să vadă: *România Tainică*.

Având în minte convingerea că suntem veșnici, **Artur Silvestri** a știut că această veșnicie înseamnă grija de a păstra cu sfințenie ce ne-au lăsat cei bătrâni și buni, dar și încurajarea celor ce le-au urmat, și-i urmează pentru a nu pierde, ori a risipi și pe cei tineri.

A mărturisit undeva că *„nu pot trăi fără să scriu"*. Și, când n-a mai putut scrie, s-a dus să se așeze sus în înalturi, unde ca sol al nostru se roagă pentru toți, ducând veacuri, milenii de lacrimi cu el, și ale moșilor și ale strămoșilor lui, dar și pe ale noastre pentru că nu-l mai avem printre noi.

Și a scris, umplând atâtea goluri în spațiul spiritului românesc, cu grijă ca să nu se piardă nimic din ce s-a creat, dar și încurajând pe oricine putea să însemne măcar o sclipire de talent, care ar fi luminat fie numai și o cărăruie, care ar fi dus pe alții, mai devreme ori mai târziu să o transforme în drum trainic.

Cu puteri deosebite, **Magistrul** a țesut cu migală și cu răbdare, căi care ne-au legat pe toți, de

oriunde am fi: din Australia până-n Canada, ori dintr-un fund de țară, unde se atârnă harta în cui, cu cele mai luminoase minți ale timpului, pe care le-a cultivat și care l-au prețuit, fiindu-le nu numai prieten, dar și un minunat sfătuitor și duhovnic.

Pionier al atâtor domenii, exprimând forța uriașească de cuprindere într-o organizare firească a societății noastre în derivă, discret, suportând și veninul epigonilor frustrați, mereu ne-a încurajat, găsind timp, printre atâtea obligații, nu numai de a da naștere la capodopere literare, dar chiar pentru a crea genuri literare noi. Plecând de la aparent banale informații despre imobiliar, **Artur Silvestri** a creat adevărate bijuterii de literatură din scrierile de acest gen făcând trimiteri la istoria civilizațiilor, la mitologie, descifrând cu profundă cunoaștere psihologia umană în deosebite vremuri, într-un stil colorat și convingător.

A susținut o corespondență personală cu cei care l-au iubit și l-au stimat, cu nume care-ți taie răsuflarea: de la Mircea Eliade la vlădica Antonie Plămădeală, sau la *„Al cincilea Patriarh“*, dar și cu cei mărunți și neștiuți, ca mine și ca alții și suntem mulți cei care-i datorăm trezirea conștiinței datoriei față de cei ce vor veni, *„căci dacă vom ignora rolul nostru de susținători ai spiritualității străvechiului nostru neam, sau ne vom lenevi, istoria nu ne va ierta*“, cum mereu ne spunea **Magul**, care mărturisea că mai are foarte multe de spus și de scris, dar a plecat atât de repede la strămoșii noștri.

Am rămas foarte singuri, tocmai acum când a realizat o lucrare cu repere enciclopedice...

Cred că, dacă păstorul și cărturarul Mitropolit Nestor Vornicesu ar fi trăit ar fi spus despre **Artur Silvestri** că este un Iorga contemporan. A fost un far călăuzitor al celor care dacă n-ar fi fost aduși la lumină din *România Tainică*, în care credea cu putere, s-ar fi prăpădit până la urmă. Acest nucleu de români s-ar fi pierdut în marea masă a indivizilor fără țară, fără rădăcini, alienându-se.

A plecat așa de repede că n-am putut să-i dăruim un Crăciun, în care să se bucure de dragostea noastră, a celor foarte mulți, care-i datorăm atât de multe, adunată pe o carte.

Știam că există moarte, dar pe **Artur Silvestri** îl credeam nemuritor, și, de fapt, așa va rămâne...

Odihniți-vă în pacea, care v-a lipsit atât, acolo unde *nu este nici durere nici întristare nici suspin, ci viață fără de sfârșit,* Stimate **Domnule Artur Silvestri și Iubite Maestre,** căci ați plecat spre **înveșnicire** și **vă încredințăm că va exista și în continuare o *Românie Tainică* și că ea nu se va pierde orice s-ar întâmpla.**

Notă: **Maria Ciornei,** *eseistă, Suceava*

Dumitru Jompan,
Ioan Murariu

S-a frânt, de Sf. Andrei, o trestie gânditoare

S-a frânt, de ziua Sf. Andrei sub petecul de cer al *României de taină* o „trestie gânditoare“. Și ce trestie gânditoare: o personalitate plurivalentă, un iubitor al Binelui, Frumosului, Adevărului și, mai presus de toate un OM cu mare credință în Bunul Dumezeu.

Cei care l-au cunoscut și au citit puzderia de volume scrise și editate de **Dr. Artur Silvestri** pot să confirme că prin crezul și faptele sale a fost și va rămâne pentru noi toți un model al Omului Religios.

Plecarea sa dintre noi nu poate fi o „pedeapsă“ a Celui Prea Înalt ci ***o chemare la El*** pentru a-i sta alături și a dirigui de acolo, de sus, ordinea unei *României de taină*, concept pe care chiar **dr. Artur Silvestri** l-a temeluit.

Greu de înțeles și de acceptat momentul despărțirii de Profesorul nostru drag, Directorul *Asociației Române pentru Patrimoniu*, de întemeietorul

Asociației Scriitorilor Creștini, de făptuitorul a nenumărate acte de simțire pură și cuget românesc!

Tocmai de aceea, cu un nod în gât și cu lacrimi în gene ne întrebăm odată cu Vasile Andru și Mario Sorin Vasilescu: *De ce mor nemuritorii? De ce mor prematur unii oameni care ar fi avut puterea și priceperea să lupte cu moartea?*

Ne pare rău că nu l-am cunoscut mai de multă vreme. Dar, acest regret nu este atat de mare cât pierderea sa, cât Marea Sa Trecere din lumea cu dor în cea fără dor, petrecerea sa pe acel „drumuț mare-Ce-napoi cărare n-are".

Împreună cu Radio Regional și directorul acestei instituții, Dl Doru Dinu Glăvan noi am prezentat la Marga, Caransebeș, Reșița și în alte localități bănățene cărțile scrise și cele inițiate, îngrijite și editate de **dr. Artur Silvestri** la editurile Carpathia Press și Intermundus.

Din Franța, unde a poposit cu putină vreme în urmă în scopul efectuării unor cercetări, ne-a transmis prin intermediul poștei electronice gândurile sale curate și promisiunea de a ne ajuta, la întoarcere, la realizarea unui proiect interesant și inedit: punerea bazelor unui muzeu al jucăriilor muzicale românești în comuna Marga din județul Caraș Severin.

Din păcate, viața i-a fost atât de scurtă dar, atât cât a fost a trăit-o intens. ***Astfel a reușit să contribuie la îmbogățirea Patrimoniului Cultural Național cu o seamă de înfăptuiri a căror valori va dăinui peste veacuri.***

Notă: Prof univ. dr. **Dumitru Jompan**, *Conf univ dr.* **Ioan Murariu**, ***Marga-Obreja,*** *jud Caraș Severin*

Adrian Botez

Artur Silvestri, nădejdea noastră, a plecat

Cutremurat până-n adâncul sufletului, ca de un trăsnet, care despică arborele până la rădăcină, am primit, azi, vestea plecării dintre noi la cele veșnice, în Lumina Fără de Amurg – a titanului Culturii Românești Contemporane, a Campionului Luptei Naționale Românești de azi, a celui care, în „bezna noastră cea de toate zilele", a văzut răsăritul, Renașterea spiritului românesc – **a lui Artur Silvestri..!!!**

Cu durere în suflet, dau mărturie că el, **Artur Silvestri**, a fost și va rămâne, până la stingerea stelelor din cer, Fratele Cel Mare al tuturor celor care nutreau și vor nutri dragoste curată și înflăcărată, pentru Neamul Românilor și pentru Patria Sacră a Românilor... Adică, **Artur Silvestri** s-a rânduit, în Cerul Neamului nostru Metafizic, alături de Orfeu/Eminescu, de Dumitru/Dimitrie Cantemir, de Iorga, Lovinescu ori Pârvan.

Va rămâne, de azi încolo (până când Dumnezeu se va îndura și va da semn de aprindere a unei noi Stele de Călăuză a Neamului nostru...), un imens loc gol, cât un hău, în Cultura Românească Actuală – și așa bătută de crivățuri, iar numai datorită revistelor *ARP* (ctitorite, cu atâta frământ de suflet și zbatere de flacără, până la stingere... – de **Artur Silvestri**) și a cărților/scrierilor lui **Artur Silvestri**, rămasă cu speranța viitorului mai bun.

Cu smerenie de tot înfrântă, voi sta în genunchi, în aceste zile, până la cea de-a patruzecea, împărtășind durerea alături de toți cei care l-au iubit și ajutat și de cei care au știut să vadă, în **Artur Silvestri** – Călăuza spre Nădejdi și Orizonturi Vii, pentru Neamul Românesc și pentru Cultura de Duh Ortodox-Românească...

Ceea ce mi-aș dori, atunci când voi trece, și eu, ca și el, la cele veșnice – ar fi ca îngerul cu „catastiful", cel care să dea mărturie pentru mine, pentru păcatele și lucrările mele din lumea pământească, dinaintea Lui Dumnezeu, **să fie Duhul de Lumină al lui ARTUR SILVESTRI**...Și același înger să întâmpine și Neamul meu Românesc, la Judecata din Veac... Doar așa voi simți, precum Octavian Goga: „***Ni s-ar stinge-atunci necazul/Ce de mult ne petrecea:/Între stelele de pază/Am avea și noi o stea!***"

Notă: **Adrian Botez**, *critic literar, eseist, profesor doctor în filologie, redactor coordonator revista* Contraatac, *Adjud*

Elena Buică

Pentru tot binele pe care mi l-a făcut, nu am lacrimi suficiente să îl plâng

Candela și lumânarea aprinsă îmi însoțesc zilnic rugăciunile pentru sufletul minunatului OM care mi-a marcat viața, **Artur Silvestri.**

Mă simt un om norocos fiindcă mi s-a ivit nesperata șansă de a-l cunoaște prin intermediul internetului. Nu l-am cunoscut personal, nu i-am văzut ochii și nu i-am auzit vocea, dar i-am simțit personalitatea neobișnuit de puternică și capabilă de însuflețire, am simțit că știe să asculte omul, dar și să dăruiască lumină și căldură sufletească.

Era un om de aleasă omenie, coborât parcă din alte vremuri, pentru care bunătatea, munca și buna cuviință erau principiile capitale.

L-am simțit ca pe un om apropiat, căruia puteam să mă adresez fără reținere. Și, așa cum făcea cu toți cei cu care comunica, mi s-a adresat el și mie, *„din adâncurile neatinse ale celor ce se cunosc, dar*

nu s-au întâlnit încă“, oferindu-mi cu generozitate un sprijin și o povață pentru scrierile mele.

Domnul Artur Silvestri era din zona în care m-am născut și eu. Știu că era bun și generos cu toată lumea, dar eu am nutrit sentimentul că mă are la suflet cu ceva mai special, ca o chemare a locului de unde ne-am înălțat în lume, acel loc special care poartă în el ideea de nemurire. M-a sprijinit, m-a încurajat, i-am simțit prezența când scriam. Sunt mai mare ca dumnealui cu 22 de ani, puteam să-i fiu o mamă ocrotitoare, dar nu așa au fost relațiile între noi. De la înălțimea poziției sale, cu blândețea, modestia și bunătatea ce-l defineau, m-a luat sub aripa-i ocrotitoare. **Pentru tot binele pe care mi l-a făcut, nu am lacrimi suficiente ca să îl plâng.**

Am văzut afișate filmele cu slujba și înmormântarea. Îmi pare nespus de rău că nu am înțeles ce ați vorbit. Ce a fost mai important, totuși am deslușit și anume că în amintirea Dumnealui, veți contina înfăptuirile așa cum le-a gândit.

Tulburarea profundă pe care am trăit-o prin plecarea lui **Artur Silvestri** dintre noi îmi este alinată de cuvintele sale calme și înțelepte cu care a privit acest moment ireversibil: ***„Moartea, de fapt, nu este definitivă, căci dacă rămâne ceva important, rămâne o urmă și un tipar“.***

Toți știm că este de neînlocuit – dar sper că, uniți, întru pomenirea sa – lucrarea căreia i-a pus temei, deși uriașă, să continue la aceeași înălțime.

Notă: **Elena Buică,** *prozatoare, eseistă, Toronto, Canada*

A.C. Pahomi

Artur Silvestri și-a împovărat sufletul cu suferințele celor din jur

Când oameni precum **Artur Silvestri**, trec *dincolo*, porțile cerului rămân o clipă deschise, lăsând să cadă spre pământ, nădejdea. Sufletele luminoase pleacă lin, luându-și adio de la această lume efemeră și imperfectă, neregretând aici, poate, decât lacrimile celor care, rămânând, nu înțeleg încă, eliberarea.

Artur Silvestri și-a împovărat umerii și sufletul cu suferințele celor din jur, a iubit păstorind în numele dreptății, a căutat pentru el și pentru ceilalți, mesajul ascuns în simboluri tradiționale. A crezut sincer și profund în valorile neamului său.

Artur Silvestri a plecat... Poate, pentru a-și așterne sufletul la picioarele lui Dumnezeu, pe care L-a căutat fără odihnă, înțelegând înaintea multora că aici, pe pământ, locul Lui este din ce în ce mai tăinuit...

Notă: **A.C. Pahomi,** *scriitor*

Dumitru Andrei

Mai trimite, Doamne, oameni ca Artur Silvestri!

Îmi pare atât de rău! Odihnească-l Dumnezeu pe **Artur Silvestri** întru mare mila Sa! Sufăr mult din cauza acestei pierderi și mă rog.
În semn de respect pentru memoria acestui om care pentru mine are o deosebită însemnătate, am făptuit o poezie, de fapt un bocet.

Notă: **Dumitru Andrei,** *scriitor*

Bocet

La moartea lui Artur Silvestri

Nici un sens nu mai există
Totul cade în obscur
Într-o zi atât de tristă
Când ne-a părăsit Artur;

Doru-i de nemărginire
Peste toate și-a întins
Și-n scânteia din privire
Necuprinsul a cuprins

Fără a tânji cununa,
Cu durere, cu mândrie
A iubit dintotdeauna
Tainica sa Românie.

Milă fie-ți Doamne iară –
Suntem slabi, suntem tereștri –
Mai trimite-n astă țară
Oameni ca Artur Silvestri

Clatină-te Soare-n cer
Plângi tu Lună, plângeți Stele
Când din lumea asta pier
Flăcări de lumină grele!

Nicolae Nicoară-Horia

Cuvintele, lacrimile ochilor săi

Nu l-am cunoscut personal pe omul și scriitorul **Artur Silvestri**. Din scrisul Domniei Sale, mi se părea a fi un om trecut de 75 de ani, apreciindu-i inteligența remarcabilă și aplecarea atentă asupra tuturor lucrurilor și ființelor din jurul său.

Când am aflat de vârsta sa reală, am simțit prin trupul meu înfiorat un fel de vină legitimă – **maestrul** era mai tânăr ca mine cu 2 ani?!

Niciodată nu mă voi putea obliga să cred și să înțeleg acest adevăr!

55 de ani!

E mult, e puțin?!

Scriam odată Iancului, la un ceas aniversar al meu, cu sufletul pe genunchi, această scrisoare, pe care i-o citesc acum lui **Artur Silvestri**:

Iancule, iartă-mă că sunt
In Viață
Mai bătrân decât tine
Acum!
Am trecut peste Vârsta

Pe care-o avea
Trupul tău,
Umbra lui
Rătăcită pe drum. . .
Iancule, iartă-mă că sunt
Mai bătrân decât tine
Și totuși
Mă simt
Atât de pruncuț
În fața durerilor Tale,
Divine. . .

Artur Silvestri avea o recunoaștere bine-meritată, câștigată cinstit cu sudoarea feții sale și a sufletului său!

Vârsta copacului
O știm
Numărându-i cu fierăstrăul
Cercurile –
Vârsta Omului,
Cea adevărată,
Numai
După faptele
Sale!

Personalitate cu o activitate enciclopedică, evidențiată de unii, contestată de alții, **Artur Silvestri** rămâne un nume mare! Îi rămân în urmă cuvintele-lacrimi ale ochilor…

Dumnezeu să-i odihnească truda anilor săi!

Notă: **Nicolae Nicoară-Horia,** *poet, Arad*

Constantin Miu

Artur Silvestri – Crăișorul sacrificat pe altarul culturii

Imediat după dispariția pământească a lui **Artur Silvestri**, spuneam într-o misivă adresată redacției ARP că ***abia de acum încolo opera acestui cărturar de formație renascentistă va fi redescoperită și receptată la adevărata ei valoare***…

La apariția cărților lui **Artur Silvestri**, indiferent de domeniul pentru care fuseseră zămislite, mai toți comentatorii lor au făcut referiri pertinente la una din laturi – cea aparentă și comunicațională.

De astă dată, se impune reluarea lecturii acestor cărți de referință și studierea lor în profunzime, pentru că ele conțin *„Semne și peceți"* – ca să ne folosim chiar de titlul unui op important semnat de acest cărturar.

În capitolul al patrulea al acestei cărți (redactat în 1988, revăzut în 2003 și publicat alături de alte *Șapte lecții despre „originism"*, la Editura Carpathia Press, București, 2005), autorul stabilește trăsăturile caracteristice ale „voievodului criptic",

aducând în discuție trei tipuri de conducători la români.

Oprindu-se, pe larg, la tipul **Crăișorului**, **Artur Silvestri** disociază două categorii: în **plan politic și social** (Tudor Vladimirescu, Horea, Avram Iancu – Crăișorul **emblemă** și **emblematic** –, Bălcescu ori Cuza, Iorga și Ion Antonescu), dar și în **plan cultural și religios**. În acest al doilea caz, **Crăișorul** este „***un cărturar cu prestigiu (…) un Păstor de mulțimi***. Un Grigore Roșca, Iacov Putneanul, Gherasim Clipa ori Andrei Șaguna sau Ilarion al Argeșului, ce se ilustrează prototipistic prin Nicodim de la Tismana și Daniil Sihastrul, dar pot fi, de asemenea, Vasile de la Moldovița ori Calinic de la Cernica, se cuprind în această categorie, alături de profeții martirizați, Sofronie de la Cioara și Visarion Serai." (s. n., p. 27). În acea categorie intră consacratele personalități Eminescu, Iorga etc.

Dacă mai adăugăm încă un amănunt sesizat de autor („Crăișorul *reprezintă partea getică a Tradiției*" – s. n. , p. 28) și coroborându-l cu sublinierile noastre în citatul reprodus ceva mai sus, vom avansa ideea că **Artur Silvestri ar putea fi încadrat prototipului Crăișorului sacrificat pe Altarul Culturii**. Iată argumentele noastre:

– **cărturar de prestigiu**, de formație enciclopedist-renascentistă, a păstorit o mulțime de colaboratori la revistele electronice ale ARP;

– cu aceeași **generozitate**, a oferit spațiu în aceste publicații atât celor novici (până mai ieri iluștri necunoscuți, „scoși în lume" tocmai datorită

facilității de a fi citiți on-line), precum și scriitorilor consacrați;

– prin scrierile sale, mai cu seamă cele consacrate originismului autohton, s-a dovedit a fi un sincer **apărător al Tradiției.**

Toată opera acestui cărturar de prestigiu relevă iubirea neamului și a tradițiilor acestuia, pe care le-a cultivat ș le-ai apărat ca nimeni altul. De aceea a fost incomod pentru unii. De exemplu, una din revistele electronice subsumate ARP este și *Neamul românesc.* Titlul acesteia este sugestiv pentru **crezul național** al lui **Artur Silvestri**.

Așa cum reiese din mărturisirile celor apropiați, pentru el, ***timpul n-a mai avut răbdare.*** În ultimul timp, era tot mai grăbit, parcă se temea că nu-i mai ajunge timpul să scrie tot, să-și pună în practică toate planurile.

Însă sacrificiul de sine pe altarul culturii nu este în zadar: ***opera sa vorbește***, depunând mărturie despre credința, prin scris, întru tradiționalismul nepieritor al românilor.

Cei rămași, urmând pilda silvestriană, au datoria să continuie pe calea iubirii și a adevărului, întru vrednica pomenire a neamului. Numai așa sacrificiul cărturarului Artur Silvestri va fi roditor!

Notă: **Prof. dr. Const. Miu,** *critic și istoric literar, poet, prozator, autor de monografii tematice despre scriitori români, Medgidia, Constanța*

Nicolae Dorel Trifu

Ne-a părăsit un mare spirit mesianic: Artur Silvestri

A plecat la Domnul, grăbit, parcă, să ajungă în metafizica cerească, pentru a începe să scrie cu lacrima sfinților *Cartea sacră* la care visa obsesiv încă din vremea peregrinărilor terestre, cel mai profund și mai prolific spirit al vremurilor moderne, **Artur Silvestri**.

Nu pot găsi alt înțeles decât o înaltă misiune a acestei premature și misterioase treceri în lumea spiritelor a celui care a fost până mai ieri și este, în postumitatea sa – vai, atât de grăbită – un Gânditor de elită, un Cugetător iluminat, ale cărui rodiri edenice și-au dăruit fructele perene în atât de variate domenii (unele colaterale față de celelalte) ce-i conferă izvoditorului lor statura și condiția de spirit enciclopedic, comparabil – sub aspectul prolificității – numai cu Nicolae Iorga ori George Călinescu, de a căror ideologie istorico-literară a fost călăuzit în opera-i literară și culturală în genere.

Artur Silvestri a exprimat – printr-o strălucită definire – și a susținut materializarea harică a noțiunii de Panteon românesc: „*Nu existau nici onoruri și demnități și nici chiar o recunoaștere mai potrivită într-o țară unde nu există noțiunea de Pantheon și unde binefăcătorii nației nu au nici măcar un mormânt capabil de a deveni loc de pelerinaj și de omagiu tăcut, iar cine se dedică Binelui colectiv pare că trebuie ținut mai la o parte și, după ce nu mai este, destinat uitării ca să-i împrăștie lecția în cele patru vânturi și să nu mai rămână nimic.“*

Într-o vreme când ortodoxia creștină trecea prin grele încercări și prigoniri instrumentate de regimul comunist ateu și asupritor, **Artur Silvestri** a constituit o prezență activă din punct de vedere cultural în cadrul Bisericii Ortodoxe Române. A sprijinit, în anii ’80, acțiuni de renovare și refacere de mănăstiri și vetre de cultură străveche, între anii 1986 și 1989 a făcut parte din Comisia de Istorie Bisericească a Patriarhiei Române, sub conducerea savantului Mitropolit, Nestor Vornicescu. A corespondat cu mari ierarhi și cărturari ai Bisericii Ortodoxe, iar în anul 2005, a editat, sub titlul ***Vremea Seniorilor***, una dintre cărțile cu ecou răsunător în publicistica vremii.

Potrivit convingerilor omului religios **Artur Silvestri**, noi suntem *România tainică*, fiii legitimi ai Patriei române, binecuvântate și apărate de Pronia divină.

A susținut cu tărie și cu argumente incontestabile retrocedarea proprietăților Bisericii Ortodoxe Române, indiferent de întinderi și de valoare,

argumentând că proprietatea Bisericii se înscrie în *ciclul istoric al proprietății de drept divin*, afirmând într-un interviu acordat în septembrie 2005: *„O Biserică fără proprietăți este o Biserică fără libertate.“*

Subliniind importanța covârșitoare a retrocedării averilor Bisericii, arăta că românii, statul român, au de ales între ceea ce el numea; *„Biserica în purpură sau Biserica în zdrențe“*. *„Biserica trebuie să aibă proprietăți“*. Iată cum caracteriza **Artur Silvestri** natura și importanța proprietății pentru Biserică: *„Instituția este Redobânditorul principal. Pentru că o Biserică fără proprietăți este o Biserică fără Libertate, fără Libertatea de a se mișca liber, îndeplinindu-și datoria, ce nu e dată de Stăpânii Clipei.“*

Artur Silvestri a fost adeptul și continuatorul conceptului de „protocronism“ al eseistului și filosofului Edgar Papu, concept pe care l-a susținut tot timpul vieții, îmbogățindu-l în consubstanțialitatea lui.

În anul 2005, neobositul om de cultură, scriitorul eminent **Artur Silvestri**, a fondat *Asociația Scriitorilor Creștini din România*, la care au aderat, în primii 2 ani și jumătate, peste 200 de scriitori.

Despre fenomenul religios al *Rugului Aprins*, marele iubitor al credinței strămoșești a izvodit o carte de mici dimensiuni, intitulată ***Secretul Rugului Aprins***, apărută la Editura „Carpathia Press“ în 2007. În această carte sunt evocate figurile legendare ale trăitorilor mistici, care au alcătuit gruparea ***Rugului Aprins***, între care Mitropolitul Tit Simedrea (un strămoș pe linie paternă al marelui dispărut), ultimul mitropolit al Bucovinei, poetul

Daniil Sandu Tudor și medicul-poet Vasile Voiculescu, întreaga grupare fiind târâtă în justiție de regimul criminal comunist și condamnată la ani grei de temniță, confiscându-li-se întreaga avere, pentru „vina“ de a fi crezut în Dumnezeu și Iisus Hristos, iar nu în slugile Satanei, ale bolșevismului instaurat în România de sovietici.

Pe întreaga durată a scurtei sale vieți, **Artur Silvestri** a fost străfulgerat de **trei mari Iubiri: Iubirea pentru Dumnezeu; Iubirea pentru Știință și Cultură, Iubirea pentru Neamul românesc și Patria română.**

Prin trecerea la cele veșnice a marelui erudit român, strălucit „Model al Faptei Esențiale“ – cum spunea despre atâția „Oameni Mari“ pe care i-a întâlnit ori a corespondat – între care trebuie să amintesc de Mircea Eliade, de pictorul român Ioan I. Mirea, trăitor la Paris, Emil Cioran, Constantin Noica, mitropolitul Antonie Plămădeală, Ștefan Baciu, marele poet român trăitor în Hawai, Paul Lahovary, națiunea română suferă o imensă pierdere, întrucât, în ziua Sfântului Andrei (creștinătorul românilor iată semnul divin!), s-a stins un spirit mesianic, o lumină înaltă, cum rareori mai zămislește, între piscurile sale, pământul românesc.

Dumnezeu să-l odihnească în Raiul Său etern!

Notă: **Nicolae Dorel Trifu,** *poet, jurnalist, Ploiești*

Aurel Ardelean

O mare pierdere pentru spiritul românesc

La început de decembrie 2008, am primit trista veste că **Artur Silvestri** a plecat din această lume. Știam cu câtva timp în urmă că sănătatea Domniei Sale punea semne de întrebare și aveam gândul încărcat cu această idee, pentru că, din discuțiile cu Sabin Bodea, aflasem că acest mare om de cultură, de formație enciclopedică, avea un sentiment de apreciere la adresa Universității noastre.

Trecerea în eternitate a lui **Artur Silvestri** reprezintă o mare pierdere pentru spiritul românesc, pe care distinsul cărturar l-a iubit și promovat în rândul românilor de pretutindeni. A fost o pildă vie, incandescentă, un adevărat exemplu pentru toți cei care au intrat în relație cu Domnia Sa, sau cu scrierile sale.

Regret profund că timpul n-a mai avut răbdare, pentru că, în anul 2009, intenționam să-l invităm

în Universitatea noastră și să-i propunem să accepte decernarea titlului de Doctor Honoris Causa.

Vom căuta ca, prin bunele relații statornicite între Universitatea de Vest *Vasile Goldiș* Arad, Editura *Viața arădeană*, revista *Viața de pretutindeni* să cinstim în cel mai înalt mod posibil memoria și opera lui **Artur Silvestri**.

Notă: **Prof. univ. dr. Aurel Ardelean,** *rectorul Universității de Vest „Vasile Goldiș" Arad, vicepreședintele Federației Europene a Școlilor Superioare*

Maria Vaida

La curtea Regelui Artur sau despre bunătate și jertfelnicie

Omul care merită să fie așezat la loc de cinste, regele neîncoronat al celor dăruiți cu pasiune rară, dublată de perseverență, cu har dumnezeiesc, care ne-a dat multora șansa de afirmare, curajul de a merge înainte pe un drum nebătătorit, credința în valorile perene ale creației românești, încrederea în forțele proprii, dorința de autodepășire, iată ce înseamnă **Artur Silvestri**. Am împărtășit cu domnia sa sentimente târzii de împlinire creatoare, am aflat mereu alături un prieten de nădejde, mai ales atunci când viața mă încerca din greu cu problemele ei copleșitoare, mi-a transmis cuvinte de alinare și primele urări de fiecare sărbătoare creștină. Prin cuvinte alese, îndemnuri părintești (deși avem aceeași vârstă) m-a determinat să nu-mi pierd curajul, să am încredere în puterile mele care vin de la Dumnezeu și nu de la oameni.

Cât de minunat era că, după o zi în care nu mai speram să văd ori să aud ceva de bine,

deschideam fereastra calculatorului și găseam un mesaj de la Domnia sa, o vorbă înțeleaptă, o alinare, o încurajare, un sfat! Nimeni nu mi-a scris vreodată o scrisoare mai frumoasă decât aceea pe care am primit-o la început de an de la dumnealui. Citind cuvintele mesajului am simțit adieri sublime. M-a inspirat, m-a ajutat să birui nepăsarea celor din jur, să trec peste multe răutăți și să-mi redobândesc curajul ce-mi lipsise o clipă.

Câtă modestie și generozitate, câtă dăruire și profunzime mi-au transmis cuvintele sale alese! Mi-a scris cândva că doar curajoșii ori nebunii pot să schimbe lumea, iar eu am început să lucrez la o teză de doctorat despre Gheorghe Pituț. M-a făcut să mă simt cu adevărat profesor, deși eram în fapt de zeci de ani, mi-a stimulat gândirea, *mi-a dăruit visul pierdut: acela de a scrie pentru românii de pretutindeni*. Când nu mai speram ca viața să-mi ofere ceva nou, iată că puterea cuvintelor domniei sale m-au scos din letargie, m-au adus la liman și m-au redeșteptat la viață...

Ce minunată învățătură a dăruit românilor, ce nobilă misiune și-a ales și cât mai avea de lucru printre noi, Doamne!

Notă: **Maria Vaida,** *prozatoare, autoare de literatură pentru copii, Cluj-Napoca*

Emil Șimăndan

Artur Silvestri: un mare prieten și susținător al literelor arădene

Pentru spiritualitatea arădeană care gravitează în jurul revistei *Viața de pretutindeni*, vestea morții fulgerătoare a scriitorului, criticului și omului de cultură **Artur Silvestri** a venit ca un mare șoc emoțional, o veste incredibilă și, totuși, adevărată. Cu greu am putut accepta ideea că prietenul și susținătorul literelor arădene a trecut atât de repede – la numai cincizeci și cinci de ani – pe nedrept, în lumea umbrelor eterne, că acest admirabil scriitor, editor și un mecena al culturii românești nu se mai află printre noi!

L-am cunoscut cu mulți ani în urmă, pe vremea când își publica cronicile în revista *Luceafărul* din București, unde era și redactor, ca pe un distins tânăr intelectual, cu un nativ impuls polemic, militând pentru autonomia artei în raport cu tezele

ideologice lansate de comunismul ceaușist prin „Tezele din iulie“.

Încă din perioada tinereții, de cristalizare a propriei sale biografii spirituale și intelectuale, **Artur Silvestri** s-a dovedit a fi un admirator constant al marilor personalități din cultură, artă și literatură, având modele naționale pe adevărații titani, precum: Eminescu, Blaga, Arghezi sau Nichita Stănescu, iar în plan european și universal a rămas fascinat constant de caracterul național și universal al marilor clasici Goethe, Schiller, Shakespeare, fără să neglijeze, însă, nici elitele scriitoricești ale secolului trecut!

Nu în ultimul rând, ca mecena, a vegheat cu discreție ascensiunea revistei arădene – *Viața de pretutindeni* –, sprijinind difuzarea ei în rândurile diasporei românești de pe toate cele cinci continente, orientând-o, totodată, spre marile valori ale culturii și spiritualității naționale și universale, dar și spre o bogată creație literară contemporană.

Plecarea atât de timpurie în lumea umbrelor eterne lasă un gol imens în urma sa: Aradul a pierdut un mare prieten literar.

Suntem siguri, însă, că sufletul său atât de nobil și generos se află în Ceruri, de unde ne privește prin împărăția liniștii universale!

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Notă: **Emil Șimăndan,** *scriitor, directorul Editurii* Fundației Ioan Slavici*, Arad*

Nicolae N. Tomoniu

Codul lui Artur Silvestri

– fragmente –

Douăzeci de luni de rug aprins

Introducerea – cutumă obligatorie a cărților lui **Artur Silvestri** – vine să clarifice motivele opțiunii mele de a scrie o carte despre conceptul, **Codul lui Artur Silvestri**. M-am decis să scriu o carte, pentru că, întâi de toate și lucru simplu, viața mea de „semănător“ alături de **Artur Silvestri**, timp de douăzeci de luni, nu poate fi cuprinsă într-un singur articol. Optez pentru această formulă pentru că am fost unul din apropiații ultimelor 20 de luni de viață ale lui **Artur Silvestri** și de ce n-aș spune-o, unul din privilegiații lui iar din această postură am multe de spus cel puțin în privința lucrărilor sale recente.

O carte despre strategia revigorării scrierilor literare în conceptul lui **Artur Silvestri** („**Codul semănătorului**“ cum vom vedea mai târziu), este absolut necesară. Într-un stat de drept sănătos,

această strategie ar fi fost demnă de o strategie națională. Dar vai, România e acum abulică iar strategia lui **Artur Silvestri** nu interesează pe nimeni din cei care iau deciziile naționale într-un domeniu ce ține de ființa noastră ca popor milenar! Tocmai din cauza asta trebuie să ducem mai departe preceptul semănătorist silvestrian, în speranța reînvierii spiritului național sănătos, a revigorării scrierilor nepartizane și nonconformiste, izvorâte din pornirea tainică a unor suflete înflăcărate și dornice de cultură adevărată și artă cu tendințe estetice primordiale, protocroniste, apărute încă din perioadele elenistică și romană.

Noi, cei care am pus condeiul la clădirea acestei opere monumentale a lui **Artur Silvestri**, publicațiile ARP, avem și sarcina de a o perpetua și de a o desăvârși. Dar înainte de asta, prima preocupare a noastră, în absența inițiatorului, este de a o defini exact. Prin mărturia noastră vie!

Ei bine, eu sunt una din acele mărturii vii care, împins de propria-mi flacără tainică și „ezoterică", trebuie să confirm obligatoriu că viața de erudit a lui **Artur Silvestri** și-a închinat-o pentru a pune pe piedestalul potrivit „Fapta mare" și „Omul mare". Amândouă răsărite sănătos și natural din acceptarea unanimă a acelei „fapte" și a acelui „om", nu de pseudoelita postdecembristă auto aleasă ci de **România profundă, tainică și nealterată**. Pentru că adevărata „Faptă mare" și adevăratul „Om mare", nu trebuie să apară ca astăzi la comandă, prin diversiune și mijloace tehnice de manipulare a populației ci prin puterea lor de a intra ca valori origi-

nale, acceptate natural în spontanul maselor. Ele trebuie să-și facă loc în sufletul omului doar prin aceea însușire neștiută și nevăzută pe care numai *România tainică* și profundă, în ansamblul ei o poate percepe.

Artur Silvestri avea el însuși acel semn, acea pecete, acea însușire neștiută și nevăzută născută firesc din postura lui de erudit, adică de om care posedă cunoștințe temeinice și vaste în urma unor studii îndelungate. Confirm că noi, ucenicii lui, l-am urmat tacit, fără nici un fel de influențare, doar prin simplul lui exemplu de cărturar luminat, prin fapta sa bună făcută pentru alții.

Eu bănuiesc spre exemplu, fără nici o învățătură primită dinadins de la **Artur Silvestri**, (și nici n-ar fi avut el vreme pentru asta!) că, deși fiecare individ posedă înlăuntrul său acea flacără dumnezeiască care poate întreține focul *„rugului aprins“,* numai unele suflete care-l aleg pe Dumnezeu drept călăuză o pot aprinde.

Codul Semănătorului

Iată-l! Acesta este codul lui secret: **promovarea valorilor românești oriunde se vor naște** ele, în Almăj, în Ceahlău, în Daia română, în Tărtăria, în Târpești, la Celei sau Sohodol!

Iar codul lui **Artur Silvestri** are criterii de alegere simple și clare: ce tip de flacără arde în acel patriot român care a făcut în viața lui o *„Faptă mare“*? Arde acel patriot român ca un rug de putregai sau ca un aprins foc viu?

„**Codul lui Artur Silvestri**“ este de fapt codul nostru, al erudiților, al iubitorilor de carte, al celor care nu trăim în această lume doar ca să „avem“ și să ne etalăm în lume bogăția, ci, din ceea ce am câștigat citind, să dăm și la alții. Este **Codul Semănătorului** așa cum a fost văzut de **Artur Silvestri** la ***Meșter***, adică la moșul său **Tit Simedrea** ale cărui cutume le-a preluat până la moarte.

Zice **Artur:** *„**Meșterul** ni se înfățișează în felul unui **ierarh iluminat**, îndrumător și îndreptător și animat de un energetism de unicat, având o idee înaltă despre datorie și voința îndârjită de a realiza misiunea ce i se hărăzise. Soarta lui se dedicase, **în câmp larg și cercetări de adâncime**, clarificării de teme cu însemnătate în **ogorul acestei culturi și** deopotrivă «instruirii celor ce vin» și sfătuirii «celor ce erau»; în totul, o imagine de **Semănător** și de magistru incontestabil, ale cărui cunoștințe, **cel puțin în momentul de față, nu pot fi egalate de nimeni.“***

Multe lucruri frumoase se află citindu-l pe Artur Silvesti iar vălul enigmatic din jurul lui și mai ales al operelor sale, se destramă încet cu cât citești mai multe dintre ele.

Când vălul se va destrăma, vom descoperi statuia lui Artur Silvestri așezată pe piedestalul „Omului mare“.

Notă: **Nicolae N. Tomoniu**, *jurnalist, istoric, editor revista „Semănătorul“, Tismana, Gorj*

Pavel Panduru

Activitatea Maestrului Artur Silvestri este și va fi o lecție istorie și de viață pentru cei ce simt românește

Profesorul dr. **Artur Silvestri** a fost românul din centrul Europei prins în războiul pentru identitatea neamului românesc, a fost continuator al pașoptiștilor, al făuritorilor României Mari și al marilor duhovnici. A trăit în propria lui lume. a fost enciclopedist, misionar de idei, Om al Faptei în lume. Prin acțiuni de mecenat a contribuit la dezvoltarea culturii românești, fiind un izvor de energie și lumină. Ieșit din înțelepciunea populară, a fost un exponent al sufletului și cugetului românesc, coloana de lumină a civilizației și credinței neamului nostru. Alături de alți Oameni Mari și-a pus viața în slujba neamului său și a culturii românești. **Întreaga activitate a Domniei Sale a fost și va fi pentru toți cei ce simt românește o lecție de istorie și de viață**.

Spațiul mioritic al lui Blaga a fost cuprins de durere și întristare la vestea morții **Maestrului Artur Silvestri**, bunul nostru prieten, mentor și povățuitor**.**

În Banatul de Munte plânge dealul, plânge valea și oamenii adevărați își strigă durerea, iar *România tainică* este îndoliată**.**

Fie ca lumina revărsată prin operă, faptele și activitatea culturală, în timpul scurtei vieți, să fie călăuzitoare spre marea trecere către Dumnezeu, alături de prietenii săi – Marii mitropoliți ai neamului românesc: Antonie Plămădeală și Nestor Vornicescu.

Veșnică să-i fie pomenirea și amintirea din neam în neam!

***Notă:* Pavel Panduru,** *istoric, promotor cultural și cercetător al istoriei locale, editor, Prigor, Caraș-Severin*

Elena Armenescu

Artur Silvestri a fost un mare misionar cultural

Învățătura lui Dumnezeu se împrăștie în sufletele „pregătite s-o primească prin înțelepciunea necreată și Cuvântul dumnezeiesc. Ea este o părticică din El Însuși și fără de moarte. Este pusă la îndemâna oricui și este dăruită mai din belșug celui smerit cu inima.“ (Arsenie Boca)

Acest enunț al părintelui Arsenie Boca se potrivește foarte bine în cazul lui **Artur Silvestri.**

Învățătura lui Dumnezeu poate fi dăruită sub multe forme oamenilor, nu neapărat prin intermediul preotului ci prin tot ceea ce înseamnă faptă culturală plină de un conținut pozitiv, de speranță, de optimism, în concordanță cu Legile divine.

Artur Silvestri a fost un misionar cultural, sub semnul împlinirii Legii. Când tot ce a inițiat atinsese și se desfășura la un anumit apogeu, vestea trecerii lui în neființă a fost pentru cei care l-au cunoscut ca un fulger trăznitor.

Artur Silvestri a avut credință în Dumnezeu și-n resursele de suflet ale acestui neam ca mulți alți înaintași ori contemporani. Știa cu adevărat ce însemnătate are patrimoniul cultural al unui popor. **Artur Silvestri** s-a simțit chemat și a hotărât să consolideze și să înalțe – mai mult decât Ministerul Culturii – vechea moștenire. Patrimoniul nostru cultural mai are însă un mare dușman numit Uitare! În primul rând, el pe acesta l-a combătut și a înființat și acordat *Premiile Patrimoniului Național*. A scris, a tipărit și a publicat, a apărut la televiziuni, a dat interviuri, a luat atitudine! A fost un luptător angajat cu totală responsabilitate în munca sa de a reașeza la locul cuvenit pe cei trecuți sau aflați în primejdia învăluirii în ceața uitării, ca un adevărat restaurator moral.

*

Am văzut înmormântarea.

Soția – distinsa scriitoare Mariana Brăescu –, a acoperit sicriul cu ceea ce știa că i-a fost lui cel mai **drag dintre simbolurile de pe pământ:** tricolorul, drapelul României, al țării pe care a slujit-o cum a știut el mai bine, cu gândul, cu fapta, cu scrisul.

Artur Silvestri a dăruit acestui neam, oamenilor, extrem de mult. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în împărăția sa.

Notă: **Elena Armenescu,** *poetă, București*

Cristian Neagu

Artur Silvestri înălțatu-s-a-nălțat...

Bunii mei,… să ne plecăm cu pioșenie frunțile, în veghea de lumină pâlpâitoare a lumânărilor și să ne mărturisim cele rămase nespuse portretului marcat cu panglică de doliu, reprezentându-l pe cel care și-a trăit viața excluzând pasiunile în favoarea datoriilor morale, devenit un Sisif al cercetării și al slovei, pe cel care, până mai ieri, ne-a fost treaptă de urcat, mentor, dar mai ales confrate întru condei, **Artur Silvestri**, plecat dintre noi într-un mod atât de neașteptat, la o Zi Mare (Sf. Andrei), semn al recepției Divine asupra calității sufletului său, corelate probabil și cu profunzimea studiului despre Părinții Cărturari ai neamului românesc, pe care ni l-a lăsat sub semnătura sa.

Destinul așează în calea noastră oameni de care ne atașăm sentimental, cu care colaborăm, suferind în cele din urmă, când aceștia nu mai sunt. Nu întâmplător, urmând chemarea condeiului, în

toamna anului 1978, la Buftea, în cadrul unei manifestări culturale, am întâlnit un om cu o mină enigmatică, sensibil, distins prin conținutul de cultură demonstrat, care asistase oarecum surprins la discursul meu. A tresărit ușor când în contextul dezbaterii am evocat câteva episoade din istoria aromânilor. După finalizarea respectivei manifestări culturale, încercând să mă retrag, i-am întâlnit privirea. Mi-a zâmbit, iar eu m-am înclinat în semn de respect, zâmbindu-i la rându-mi. După reciprocitatea prezentărilor, s-a arătat interesat de viziunea mea cu privire la istoria aromânilor, și, de aici, ne-am lăsat purtați de spiritul analitic, comentând în continuare această temă. Aveam certitudinea unei ciudate satisfacții, și chiar sentimentul că l-aș cunoaște de o veșnicie. Am aflat că locurile rădăcinilor noastre paterne erau neînchipuit de apropiate: al domniei-sale în Asan-Aga (Bujoreni), iar al meu, în Rușii lui Asan (Milcovățu), ambele pe teritoriul jud. Vlașca (Giurgiu), cca.15 km unul de celălalt.

Artur Silvestri va rămâne simbolul necontenitului zbucium în care s-au putut regăsi căutarea febrilă, neliniștea, îndoiala și aspirația, istoricul interesat de scoaterea la lumină a detaliilor omise, caracterizat prin activitatea enciclopedică, devotat ideii originismului, rămas credincios tezei indigenismului cultivată de Nicolae Iorga, Lucian Blaga și George Călinescu, cum de altfel va rămâne inconfundabil, prin stilistica prozei epidermice în spiritul ortodoxiei vocabularului. Îi datorăm consistența cercetărilor cu privire la începutul miste-

rios al prestrămoșilor noștri (3500 î.Ch.), și numeroase studii de istorie apocrifă. A avut curajul să aleagă „calea care nu duce nicăieri“ (după opinia unora), cheltuindu-și banii pe donații de cărți în mediul rural sau interesându-se de reviste literare aflate la limita supraviețuirii și descoperind astfel valori condeieristice pe care s-a străduit să le promoveze.

Artur Silvestri a preferat o lume a densității morale cu sensuri religioase, unde religiosul și eticul trăiau prin concept, iar el s-a hrănit cu substanța acestuia, și, cu siguranță, nu a fost nevoie să implore vreodată „Dixi et salvavi animam meam“, din moment ce el însuși salva sufletele altora. A considerat întotdeauna că esențiale sunt raporturile mai mult decât realitățile, dovedind spiritul confratern.

Bunii mei… A plecat dintre noi **un mare cărturar român**, la numai 55 de ani. Precum atoniții, să îl privim pe drumul despărțirii, prin fasciculul de lumină taborică, cum pășește ireversibil pe tărâmul transcendent, așteptat de Dionisie Areopagitul, spre a-l conduce pe sub cascada Luminii Divine, către locul binemeritat sufletului său.

Avem dreptul să plângem, să resimțim dureri, să clevetim, dar a-l uita pe Artur Silvestri, nu avem dreptul!

Dumnezeu să-l odihnească!

Notă: **Cristian Neagu,** *eseist, poet, membru al* Ligii Scriitorilor din România, *București*

Cezar Adonis Mihalache

Seniorul vocației, Artur Silvestri, a pășit în Panteonul Seniorilor

Cuvintele se aleg greu... Tristețea ne împinge însă spre coala de hârtie. Acolo este refugiul unde durerea se alină, iar gândurile prind contur în revolta lor firească față de nedreptatea destinului. Cel ce a propovăduit o *Românie Tainică* a plecat întru contopire cu seniorii pe care i-a așezat în munca sa de restaurare a valorilor, într-un Panteon național. A plecat la dreapta ierarhilor și a cărturarilor despre care a scris fără a se arăta o clipă ostenit de boala care îl măcina.

Artur Silvestri a pășit în *Panteonul seniorilor,* a căror înturnare ca moștenire spirituală o anunțase. A plecat într-o zi sfântă, în dimineața Sfântului Andrei, poate ca o recunoștință a cerului pentru aplecarea sa spre restituirea către memoria colectivă a contribuțiilor înaltelor fețe bisericești la propășirea neamului românesc. Cel ce a îngemănat

între file scrise cu har vocația biblică a poporului român nu mai este printre noi. A plecat devreme, mult prea devreme... Rămâne o operă spre care trebuie să ne îndreptăm ori de câte ori avem vreo îndoială asupra drumului nostru. Rămâne o cetadelă cu zeci și zeci de ucenici dintre care, poate, cândva va izbucni acea scânteie pentru care s-a străduit atât de mult cărturarul **Silvestri**. A vrut să construiască o redută, unde să-și exprime cu adevărat vocația. Și a reușit, deranjând multe conștiințe prin gestul său de a deschide drumul spre eliberare pentru cei neprinși între canoanele autosuficienței. Prin acest curaj, **Artur Silvestri** poate fi considerat un adevărat mecena. Este trist că nu va fi prezent la momentul izbucnirii acelui talent pentru care a construit o redută a afirmării, dar, de acolo de sus, ne va veghea.

A fost, de fapt, menirea sa... Descendent al familiei de boieri Jianu și strănepot al ultimului mitropolit al Bucovinei, Tit Simedrea, **Artur Silvestri** a avut harul duhovnicesc și vocația haiducească în sânge. O combinație care a a favorizat aplecarea sa atât de încrezătoare spre valorile protoconismului, spre acea idee culturală cu adevărat haiducească față de tradițiile scriitoricești ale anilor ‘70 din secolul trecut, el militând cu har și convingere pentru promovarea capacității creatoare locale. O reiterare pe care egoismul breslei scriitoricești o ignora, deși era dreptul de afirmare al culturilor ce își caută și își reclamă dreptul la identitate.

Era firesc, dară, ca **Artur Silvestri** să iasă din canoane. Era firesc să lupte pentru promovarea

simplilor scriitori, a celor neatinși de norocul de a avea un protector, un binefăcător cu nume, atât de important în devenirea literară.

De aceea, din dorința de a stimula creația locală, **Artur Silvestri** a inițiat proiectul *„Noii geografii literare“*, îndemnând autorii să se manifeste fără teamă, potrivit firii fiecărui creator. ***„Să înflorească o mie de flori“*** a fost mai mult decât un crez pentru el, fiind convins că există o soartă a cărților, *„un soroc al apariției lor în istorie și o poveste a felului cum acestea se nasc“*. Cărțile seniorului **Artur Silvestri** s-au născut sub genericul *„Pomenirea părinților“*. Așa i s-a părut firesc. Și poate că ar trebui să-i urmăm drumul cu aceeași dăruire, fără a deveni, însă, niște epigoni. Căci nu aceasta ar fi fost dorința lui.

Notă: **Cezar Adonis Mihalache,** *prozator, ziarist, redactor-șef al săptămânalului social-politic „Națiunea“, București*

Gheorghe Ștefănescu

Lui Artur Silvestri

Ales-ai note anonime,
Le-ai așezat apoi pe stime,
Un imn al neamului, sorgintea,
Tu le-ai redat ideea, mintea.
Ai înșirat mărgăritare
Și masa rând-ai scos în zare
Precum Artur izvoada țării
Ai alungat magna uitării
Silvestri, arborii pădurii
Și rânduri Tu, potrivnic urii
A strâns și sunet și ecoul,
El a legat vechiul cu noul,
Deschis-a larg a țării poartă
Chiar urgisit de cruda soartă
Rămâne masa sa rotundă
Cu înțelepți în jur, fecundă,
Vor continua cinstirea țării
Și vor plăti tribut uitării
Volume strânse laolaltă,

Vădesc strădania-i înaltă.
Ce nu va fi deșertăciune;
Cultura țării nu apune!
Un soare a apus , un altul
Se va înălța, sfidând neantul,
Va lumina din nou pământul
Al invierii imn e cântul!
De preferat o zi ca leii
Decât în lanțuri, ca plebeii!

Notă: **Gheorghe Ștefănescu,** *poet, Timișoara*

Ioana Stuparu

Gânduri șoptite

***Dragă Domnule Artur Silvestri*,**

Mereu am să vă pun întrebarea: „**De ce**?“. Mereu am să-mi pun întrebarea: „**De ce**?“.

Vă amintiți? Ne-am întâlnit față-n față în Sfânt Lăcaș, în biserica Visarion din București, în zi de joi, 4 decembrie 2008. V-am găsit acolo, în mijlocul bisericii, tăcut, înconjurat de flori. Era deja multă lume în biserică și încă mai venea. Se dusese vestea că plecați definitiv de la noi. Că vă mutați undeva, **dincolo de zare**, probabil acolo unde stelele de pe Cer se întâlnesc cu stelele de pe Pământ. Veniseră rude, prieteni, cunoștințe, cu toții să vă conducă până la **marginea zării**. Atât era posibil pentru noi: doar până la marginea zării. În biserică, deși era lume foarte multă, domnea o liniște de mormânt! Liniște și tristețe! Tristețe și lacrimi! Ce tărie i-a lăsat Dumnezeu omului, încât poate să tacă, chiar dacă simte nevoia să strige, să jelească!

Un an a trecut de când am primit invitația dumneavoastră, de a mă alătura celor care colaborează

la imensul program pe care l-ați inițiat *Asociația Română pentru Patrimoniu (ARP*). Deci, un an s-a scurs de la prima noastră întâlnire on-line. Cine a mijlocit această primă «întâlnire», numai Dumnezeu știe! Parcă vă știam de când lumea! Aș fi fost în stare să-mi dezleg băierile sufletului și să vă fac destăinuiri pe care nu le-aș fi putut face altcuiva. Ca la un adevărat prieten!

V-am rugat să mai stați, dar erați gata de drum!... În acele momente, dorințele noastre nu mai contau!... Dorințele noastre, care, doar cu puțin timp înaine, ar fi contat foarte mult pentru dumneavoastră!

Ne-am atins mâinile, era pentru prima oară, în semn de «bun-rămas» și mulțumindu-vă pentru tot ce a depins de dumneavoastră ca să avem bucurii, v-am rugat să ne purtați de grijă și de acolo, „**de dincolo de zare**".

Domnule **Artur Silvestri**, vă amintiți?

Să-i mulțumim împreună lui Dumnezeu pentru clipele de Lumină dăruite și să ne rugăm în continuare pentru ajutorul Lui în Cer și pe Pământ!

Artur Silvestri, un prieten tainic

Nu mi-am imaginat vreodată ca în viața mea va exista un moment în care voi scrie la trecut despre scriitorul și omul **Artur Silvestri**. Logic vorbind, eu am fost trimisă de Dumnezeu pe pământ cu un deceniu înaintea Domniei Sale. Deci, cel tânăr era **Artur Silvestri**. Și tot **Artur Silvestri** era cel plin de vigoare. Vestea că firul vieții i s-a rupt brusc, la vârsta de doar cincizeci și cinci de ani, a

fost năucitoare. Cum să moară Domnul **Artur Silvestri**? Părea nemuritor! De ce să moară? Era iubit și prețuit de atâta lume! La rândul Domniei Sale dăruia iubire și respect. Pentru foarte mulți colaboratori, deși nu-l cunoscuseră personal, **Artur Silvestri** devenise prietenul de care duseseră lipsă: ***un prieten tainic*.**

Încă de când am luat cunoștință de *Asociația Română pentru Patrimoniu*, primind totodată invitația de a face parte din rândul celor ce publică în numeroasele reviste, am fost impresionată de importanța acestui proiect inițiat de **scriitorul, omul, domnul Artur Silvestri.**

Într-un mod deosebit m-a impresionat momentul începerii acestui uriaș proiect. Cu ce *mare spirit* l-a înzestrat Dumnezeu pe **Artur Silvestri**, încât a reușit să adune la un loc atâtea spirite?

Iubitorul de Neam și Țărână Românească în care-și află rădăcinile, **Artur Silvestri** a fost atras de locurile cu mare încărcătură spirituală. Iată ce scrie în data de 5 mai 2004, în lucrarea ***Thales din Milet***: *„… casa mea de la munte, ce se întâmplase să o cumpăr pe Ceahlău, întru început de primăvară, de altădată. Acesta este locul meu pe Pământ. Căci în această viață unde nu banii, ci sensul vieții senine și împăcate face totul ireductibil, a găsi ceea ce ți se potrivește este lamura și esența. Acolo este cerul cel mai limpede și bolta nopții cu cele mai multe stele de pe Pământ; acolo am văzut cel mai frumos, irepetabil și misterios curcubeu din viața mea și acolo sufletul*

meu va rămâne veșnic până când «plinitu-s-a vremea» și timpurile se vor sfârși.“

Probabil, pe data de 30 noiembrie 2008, în zi de Mare Praznic al Sfântului Apostol Andrei, printre nenumăratele stele ce împodobesc bolta cerească, a mai răsărit una denumită **Artur Silvestri**, iar aceea va lumina cu precădere plaiul românesc, înflorindu-l continuu.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Notă: **Ioana Stuparu,** *prozatoare, poetă, eseistă, București*

George Baciu

Al șaselea patriarh al nevoii noastre de înțelepciune

Pe **Artur Silvestri** e greu a-l prinde într-un portret spiritual. Fiindcă locul și vremea l-au așezat într-o *Românie Tainică* ce se vrea un jurnal șoptit despre modelul existențial românesc, a cărui aromă de originism e *„într-un undeva care se recapitulează tot timpul, se repetă și ne vorbește“*.

Opera sa – o enciclopedie cu dulceață filosofică – pare a fi un sens metafizic dat nădejdii de a mărturisi un arhetip al devenirii întru ființă a românismului. **Artur Silvestri** a iubit spațiul mioritic într-o rapsodie neterminată, tâlcuită în ***Memoria ca un concert baroc***.

În singurătatea sa patriarhală, plină de suspin zalmoxian, filosoful **Artur Silvestri** este o personalitate a cărei creație reprezintă un document de epocă bine înrădăcinat în ființa noastră dinspre suflet.

Un om-instituție bogat în condei și-n fire, valah din seminția aromână ivită în Munții Pindului,

cu o dorință sălbatică de înrădăcinare și trăire morală în universul tradiției, a rătăcit hai-hui, prin esența dorului mioritic, cuminecându-se la fiece tresărire a destrămării cu misie brâncușiană.

„Omul intelectual și sufletesc“ – acesta este **Artur Silvestri**. Lucrarea căreia i s-a dedicat și la care s-a priceput este o lucrare-mesaj a unui iluminism menit a pune totul în rânduială.

Cercetările sale cu caracter științific și literar sunt multe, dar încă nu se cunosc, fiindcă „opera“ este inedită și izvorâtă dintr-o maieutică socratică. Scrierile sale sunt gândite și documentate, conțin teze despre străromânism, care ilustrează faptul că noi trăim într-un permanent prezent, într-o lume dintotdeauna, ascunsă în *„realitatea tainică“*.

Proiectul de *restituție culturală* inițiat de **Artur Silvestri** urmărea tocmai această realitate, în care văzuse noblețea noastră rasială și blazonul alcătuit din faptulperen, adică din urme ce *ne definesc și ne explică*. Pentru că, de fapt, în fiecare moștenire există un semn specific. De pildă, o fântână veche. Îi zic „fântână“ ca simbol și ca metaforă. O inscripție. O troiță. Și tot ce ne hrănește, care înseamnă apă, carte, amintire. Când sunt aduse în lumina zilei acestea sunt un blazon.

Iată, așadar, misiunea lui **Artur Silvestri**, om al locului sfințit! De a ne înnobila existența cu trăinicia simbolurilor pe care locul și vremea le-a așezat în firea românească făptuind un răboj al comunicării peste timp. Dincolo de România de suprafață

există o Românie Tainică, înaintând în nevăzut ca o pânză freatică, spre cei care vor veni.

Această realitate ne orânduiește și, prin ea, avem nu numai acest strat enigmatic, avem și un răspuns la întrebările universale, fiindcă este cu neputință a se vorbi de o universalitate cu caracter unic, ci de universalități, unde, în termen religios, „coboară Dumnezeu". Este universalitatea locului și noi, ca și alții, ne definim prin specific local.

Cărțile lui **Artur Silvestri, cel de-al șaselea patriarh al nevoii noastre de înțelepciune**, sunt o veritabilă lecție întru Adevărul, Calea și Viața neamului acesta rătăcit parcă dinadins în mirarea prezentului fără rost.

Să credem în făptuirile sale – scrisoarea de semne – a ființei vremelnice. Numai așa nu suntem singuri!

Notă: **George Baciu,** *redactor-șef revista „Pietrele Doamnei", Domnești-Argeș*

Mariana Gurza

Întâlnirea mea cu Artur Silvestri a fost un dar de la Dumnezeu

Artur Silvestri venise parcă din altă dimensiune. Se întâmplase în anul 2006 când am primit pentru prima dată buletinele ARP. Această întâlnire pe căi nevăzute mi-a dat ocazia să pătrund în *România Tainică*. O *Românie Tăcută* și totuși vie, așa cum o simțeam în sinea mea fără putere de a mă putea exprima. Alături de eminentul OM **Artur Silvestri** am găsit calea și locul de a putea striga lumii gândul meu. „Priveam în aceeași direcție", pregătindu-ne „să fim gata să primim moștenirea lor: mărturisirea credinței în Hristos". Am învățat că „nu sunt singură", am învățat că nu am de ce mă teme, atâta timp cât credința îmi va fi cea care îmi va arăta drumul, așa cum îmi scria **Artur Silvestri** la începutul corespondenței, în anul 2006: „*Mulți se deprimă când capătă sentimentul izolării și mulți se întăresc la auzul veștii că «Nu*

suntem singuri». Aceasta era, deci, o metodă (care, de fapt, a adus mulți oameni de la mari depărtări mai aproape unii față de alții) care, însă, nu poate fi perfectă dacă se întâlnește și cu gândurile rele sau atitudinea de făcător de rău.“

Nu l-am cunoscut personal. Prin intermediul undelor calculatorul meu prinsese viață. Revistele se nășteau sub ochii mei. „Revistele noastre“, cum îi plăcea să audă de la noi, colaboratorii. Ținea cont de părerea fiecăruia. A promovat nume necunoscute, dând șansa tuturor care doreau să se exprime. Verificam împreună în noapte reușita muncii sale. Doream să fiu elevă sârguincioasă care nu are voie să dezamagească.

Îl vedeam în noapte ca pe un călugăr venit din altă lume. A plecat spre cărți vechi, spre chipuri domnești ce au făcut istorie. O minte luminată ce încerca să vadă dincolo de noi, viața. Era ca o rugăciune în noapte pentru noi cei care trudeam în „grădina“ sa. O voce puternică, un suflet cald, o modestie neînțeleasă decât la schiturile din munți.

Parcă începusem din nou să învăț să merg, să văd, să citesc. Se crease o armonie a clipei care este unică. Eram mereu elevă în fața dascălului gata să beau din apa fântânii plină de înțelepciune. Dragostea de neam, de țară și de loc mi le puteam exprima. Am putut să mă întorc în timp, pentru a vedea *drumul moșilor mei* marcați de trecerea timpului. Mereu găseam elemente comune. Ceva dincolo de om, dincolo de spațiu și timp.

Pentru mine această perioadă a fost mereu o școală a vieții în care zi de zi învățam câte ceva.

Mesajele din noapte, schimburile de idei, sfaturile și cuvintele de îmbărbătare mi-au redat încrederea în mine. Mereu eram nemulțumită de mine. Scriitorul **Artur Silvestri** mă percepuse altfel.

Abia acum, răsfoind file de corespondență, și citind mai atent, sunt copleșită de personalitatea remarcabilului cărturar. Eram mereu conectată la toate evenimentele: „Războiul icoanelor", „Moștenirea Gojdu", „plecarea Patriahului Teoctist" etc.

Nu am fost îndrumată numai în scris. Am cunoscut locuri magice pe care le visa în nopțile târzii cu ochii deschiși. Mi-a adus mai aproape Ceahlăul, Valea Bistricioarei cu nucul din grădină sub frunzele căruia se auzeau șoapte tainice. Acolo, în acel loc, inima bună a omului **Artur Silvestri** se simțea în viața sătenilor. Îi ajuta cred la masa de duminică pe care o primeau cei săraci prin grija părintelui Irina.

L-am cunoscut pe bunul părinte Iustin Pârvu, în vara anului 2007. **Artur Silvestri** mă îndemnase să ajung în fața „celui mai mare duhovnic al neamului", folosind acele vorbe „Nu suntem singuri! Nu vă temeți", având permisiunea de a merge din partea lui. Când m-am prezentat în fața duhovnicului și a auzit numele lui **Artur Silvestri**, am văzut în ochii părintelui blândețe și o mică tresărire. Primind binecuvantarea mi-a înmânat tăcut o carte.

Îmi amintesc că animată de vizita mea în acele locuri sacre i-am relatat imaginile și sentimentele care mă copleșiseră. Îl adusesm în acea lume dragă lui și totuși atât de sensibilă. Provocasem o tristețe fără să vreau. Am înțeles și i-am cerut iertare, așa cum uneori o mai făcusem.

Poate fără să vreau uneori l-am supărat cu teme care mă iritau și pe mine. Acest Mare Om și drag mie, avea parte de „români anonimi“ ce încercau să intimideze prin rău, neștiind că deasupra operei și a personalității marelui om protecția divină este mai puternică.

Îmi devenise foarte apropiat. Făcea parte din familie împreună cu Doamna Mariana Brăescu Silvestri. Problemele personale erau discutate și primeam încurajări de fiecare dată. Dacă îmi făceam griji pentru feciorul meu și dânsul îmi scria înțelegător despre grija pentru feciorul plecat departe.

În ultima perioadă vacanțele noastre erau creionate și din dorința de a cunoaște locuri pe care mentorul meu uneori mi le descria. Împreună cu soțul meu nu ezitam să poposim la Sâmbăta, Săpânța, Prislop și alte locuri pline de istorie. Mă făcea să cred că sunt un reporter al revistelor mereu în locuri binecuvântate.

În ultima mea vacanță, anul trecut, îi promisem că voi merge la Mănăstirea Bistrița, dânsul dorind să scrie despre Arhim. Ciprian Zaharia, care se prăpădise în decembrie 2007. Iată ce îmi scria atunci:

„I-am fost aproape în anii de plumb când se chinuia să restaureze mănăstirea și a reușit; a refăcut, mai apoi, mulțimi de schituri și de mănăstiri pe toata Valea Bistriței, purtându-se ca un episcop și, la drept vorbind, ca un voievod. Despre Mănăstire, am scris o carte în 1988, o monografie de aproape 1000 de pagini până azi inedită, dar o să trebuiască s-o public cât de curând; într-un fel este chiar dedicată lui.“

Am regăsit locul așa cum îmi fusese descris. Oriunde mergeam în vacanță, era cunoscut în lăcașurile de cult prin daniile și românismul său.

În vara anului 2008 ajunsesem la o mănăstire în Moldova. Starețul mănăstirii urma să plece la București pentru a se opera la ochi. Nu cunoștea pe nimeni, se temea că nu-i ajung banii. Atunci a fost unul din puținele momente când l-am apelat telefonic pe **Artur Silvestri**. I-am cerut ajutor. Am rămas uimită când s-a oferit să suporte costul operației și să aibă grijă de bătrânul părinte. Nu a fost însă nevoie. Dar mărinimia omului **Artur Silvestri** m-a urmărit mult timp.

Întâlnirea mea cu Artur Silvestri a fost un dar de la Dumnezeu. Va rămâne unic în sulfetul meu, mereu prezent în rugăciunea mea. Am fost mereu înțeleasă și sfătuită.

În ultima perioadă l-am perceput trist și preocupat. „Plecarea lui“ o percep acum ca ceva firesc, după voia Tatălui Ceresc, într-o lume mai bună, într-o împărăție a îngerilor. A fost pentru mine un „înger“, va rămâne la fel. Voi încerca să-i urmez sfaturile, pentru ca, de-acolo, de sus, să nu-i pară rău că și-a irosit timpul. Opera sa vastă, personalitatea sa grandioasă nu va fi dată uitării. ***A „zidit“ ceva în noi, a învești cu „cetatea“ în straie ale biruinței.***

„**Lumina de noiembrie“ o presimțea... Acea „pace“ ce urma să vie**. Iată ce îmi scria în noiembrie 2006, urmărit de „lumina de noiembrie“.

„Astăzi, mai către după-amiază, târziu, s-a întâmplat să ajung pe Dealul Mitropoliei, având un scurt răstimp liber și ***doar pentru mine****. Când am ajuns în vârf, lângă clopotniță, mi-am dat seama că începuse să se înșereze ușor, așa cum se petrece ziua pe nesimțite în această perioadă din an. Era pretutindeni nu liniște ci* ***pace****, de fapt o alcătuire a timpului unde părea să nu mai răzbată nimic din incidentalul repede trecător ci numai o strângere de* ***esență*** *purificată de atât de multe ori încât nici nu i se mai simte realitatea. Pretutindeni sentimentul de* ***nou*** *ori de* ***altceva*** *se înstăpânise și cuprindea orice făptură ce se apropia într-un fel învăluit ca și cum aerul s-ar mișca fără să se miște.*

Puținele suflete ce se aflau acolo, la acea oră, înaintau tăcute ca și cum ar fi existat în altă vreme și în altă realitate. Dar la drept vorbind, așa și erau. Mai jos, în vale, orașul ***zilei nedefinite*** *nu făcea să pătrundă până aici nici măcar cel mai mărunt semn că ar exista iar zgomotele ocupațiilor obișnuite erau cu totul stinse, ca și cum s-ar fi oprit în fața unui Cort impenetrabil. Întinsa esplanadă a Mitropoliei părea pustie însă biserica s-a dovedit a fi neîncăpătoare. O mulțime de români de peste tot se adunase înlăuntru, ascultând liturghia; toți ședeau în genunchi, orânduiți după tradiție, femei despărțite de bărbați, o lume de nădejdi adunate la un loc și concentrate într-o singură direcție. Scena de vecernie, cu chipuri trudite însă purificate aici de un gând senin, misterios și cunoscut de toți;* ***ora de sat*** *îndepărtat, într-o biserică mică unde rugăciunile se spun șoptit, în cuvinte simple și în propoziții neînvățate ci* ***simțite*** *atunci. O pace stranie, un extract*

calm, fără vârstă, de ***loc*** *de peste tot, redus aici la a cincea esență.*

Ceva mai târziu am ieșit în pridvor, cu lumânările în mână, stăruind o vreme cu gândul la vii și la adormiți. Și mai la urmă, am plâns iarăși gândindu-mă la cel ce mă sfătuiește în fiecare clipă, de acolo de unde doarme pentru veșnicie, sub nucul din grădina casei noastre de pe Ceahlău. Seara coborâse ușor, în culorile ei fumurii, indefinite. Și, deodată, fără să îmi dau seama de unde venise, o mișcare enigmatică de aer imaterial răspândise frunzele uscate doar câteva momente și mi se păru că pulsează ca și cum în preajmă ar fi fost o bătaie de aripi nevăzute."

23 noiembrie 2006,
Cuviosul Antonie de la Iezeru-Vâlcea,
Dr. Artur Silvestri

ARTUR SILVESTRI va rămâne mereu mentorul de dincolo de timpuri. Un înger prezent în lumea noastră tăcută.

Am învățat că „nu sunt singură", am învățat că nu am de ce mă teme, atâta timp cât credința îmi va fi cea care îmi va arăta drumul, așa cum îmi scria **Artur Silvestri** la începutul corespondenței în anul 2006.

Notă: **Mariana Gurza,** *poetă, editoare și eseistă creștină, Timișoara*

Nastasia Maniu

Artur Silvestri n-a murit. A plecat doar să-l întâlnească pe Creatorul său

Oamenii prin care lucrează Dumnezeu nu mor niciodată.

Știut că Dumnezeu lucrează în lume prin oamenii Săi. Aceștia nu sunt mulți, dimpotrivă, dar valoarea fiecăruia dintre ei este inestimabilă. Unul dintre aceștia era **Artur Silvestri.** Cum îi deosebim pe adevărații oameni ai lui Dumnezeu de cei falși?

Printr-un lucru extrem de simplu și de evident. Între cuvintele și faptele celor dintâi există o armonie, o suprapunere până la identitate. Cuvintele devin fapte și faptele devin Cuvânt cu majusculă. Omul lui Dumnezeu **Artur Silvestri** s-a văzut în tot ceea ce a făcut: în cărțile sale, în ideile sale, în credința sa, în milostenia sa exprimată prin acte filantropice, în rolul benefic de magister și de mecena în care s-a manifestat cu înțelepciune, cu justețe și cu echilibru față de tinerii talentați, aflați

la început de drum, pe care el i-a ajutat să iasă în lumină și să se exprime liber.

Dincolo de toate aceste lucruri bine știute, există o zonă tainică, umbrită, dar nu întunecată, ci, luminată cu blândețe dinlăuntrul ființei, acea zona a sufletului, a minții și a spiritului uman, zonă în care el a lucrat asupra multora cu delicatețe, îndemânare și cu multă răbdare, reușind să reînvieze un sentiment ce părea de multă vreme sucombat: **sentimentul de fraternitate,** de solidaritate între oamenii de care s-a înconjurat, fără să-i fi văzut vreodată la față și cu care nu s-a întâlnit niciodată decât în mod virtual, rămânând astfel o întâlnire pură, nealterată, doar o întâlnire în spirit, unde comunicarea se înfăptuiește într-o atmosferă înaltă, rarefiată.

Pentru acest lucru, îți trebuie însă har de la Dumnezeu, îți trebuie un suflet imens, îți trebuie știința relaționării, îți trebuie generozitate și multă energie disponibilă să o dăruiești celorlalți. Iar el, **Artur Silvestri**, le-a avut pe toate și le-a cultivat, țesând o adevărată rețea de suflete și de minți umane conectate la cele mai nobile idei, ca să nu spun idealuri, (cuvânt pe care mulți îl consideră azi perimat, fără să știe că un om, dar cu atât mai mult un popor fără idealuri își asumă starea de animalitate, de turmă ușor manipulabilă și ușor deturnabilă, după cum bate vântul capricios al istoriei și al intereselor strâmte din umbra ei).

Artur Silvestri a știut să cultive, mai ales în sufletele proaspete, încă nepervertite, credința în Dumnezeu și sentimentul apartenenței la o patrie tainică, o *Românie Tainică*, profundă, în care el însuși credea mai întâi cu toată ființa lui. Făcea

acest lucru neostentativ, neinsistent, aproape insesizabil, de parcă ți-ar fi transmis propriile lui credințe și idealuri fără cuvinte, direct prin gând, prin starea de spirit, lăsându-ți, în același timp, libertatea de-a fi așa cum ești tu, dar determinându-te discret să pășești, dacă n-ai făcut-o încă, pe drumul Damascului, drumul pe care el însuși l-a străbătut până la capăt. Drumul acesta există în fiecare din noi. Tot ceea ce trebuie să facem e să-l străbatem, chiar dacă ni se pare uneori imposibil. Doar așa putem învinge moartea, transformându-ne, născându-ne din nou pentru o viață fără sfârșit. Iar acest lucru se poate face doar respectând Cuvântul lui Dumnezeu și transformându-l în faptă, astupându-ne urechile la șoaptele seducției înveninate a Șarpelui.

De aceea **Artur Silvestri**, care era un om drept și bun la suflet a dus o luptă acerbă împotriva a ceea ce era injust, împotriva izolării, a marginalizării, a ignorării și umilirii valorilor autentice pe care s-a străduit să le pună în drepturi, lăsând în urma lui o operă văzută, dar și una nevăzută, la fel de vie și de adevărată ca și cea dintâi. Toate acestea le-a făcut jertfindu-se pe sine, muncind până la epuizare, după care, golit de energie, s-a mutat la Cer, la izvoarele tuturor energiilor neîncepute, acolo unde oamenii prin care Dumnezeu a lucrat pe Pământ se întorc să-și încarce bateriile, să se odihnească și să trăiască în veci.

Artur Silvestri n-a murit. A plecat doar să-l întâlnească pe Creatorul său.

Notă: **Nastasia Maniu,** *poetă, eseistă, București*

Nicolae Rotaru

Exercițiu de admirație

Despre **Artur Silvestri** am aflat în anii ’70, când veneam la Universitatea din București să audiez cursurile profesorului Al. Piru. Era un fel de vedetă, recunoscut și de dascăli și de colegi.

Pe **Artur Silvestri** l-am cunoscut în anii ’80, când uceniceam la gazeta *„În slujba patriei“* și, atunci când făceam parte din echipa de serviciu, ca minte limpede, mergeam la redacția revistei *„Lucea-fărul“*, aflată lângă încăperea unde trudeam ru. Era, la fel, o personalitate puternică, un critic de temut, o autoritate intelectuală.

Cu **Artur Silvestri** m-am împrietenit în anii ’90, când i-am cerut colaborări pentru revista *„Pentru Patrie“*, a cărei conducere o preluasem de la alt amic al său, scriitorul Olimpian Ungherea. Era, mai abitir, o notorietate, o voce, dar și un re-născut, fiindcă schimbarea de macaz din decembrie 1989 a dus și la exchange-ul său, mai ales în a-și afirma opțiunile și convingerile de creator creștin,

de drept măritor al divinității ca vrednic urmaș de ierarh.

De la **Artur** am învățat exercițiul modestiei și al admirației. De la el și de la Mariana Brăescu, pe care am cunoscut-o tot într-o împrejurare literară, fiindcă devenirea acestui cuplu discret, dar faimos, a decurs sub auspicii culturale, de făurire a unui brand românesc, de valorificare a patrimoniului național. Între timp, personalitatea lui **Artur** a fost augmentată și recunoscută internațional, domeniul de expertiză s-a lărgit, el însuși devenind magistru cu interesante specializări și prestații.

Împreună cu Mariana Brăescu (*„Doamna Casa Lux"*), a dezvoltat un bussines al publicisticii și consultingului patrimonial, chipul de druid și charisma de eremit fiind doar o iluzie, un fel de fiindcă arta oratoriei, acumulările culturale, convingerile de patriot echidistant politic îl pun în lumină ca pe un maestru al vocației paideutice, al exercițiului retoricii și al harului creator.

Puterea de muncă și proiectele incredibile de care s-a învrednicit îl așează pe un soclu de demnitate și respect incontestabile. Cărțile sale, din varii domenii, mai ales inspirate de filonul creștin al spiritului național, racordurile cu oameni de valoare din exilul românesc, travaliul pentru a face funcțional un angrenaj electronic de creație vizibil, cu ajutorul minunii numite internet, peste tot, modul prietenesc de a relaționa, exigența protocolului comunicării sunt repere ce conturează o personali-

tate pluralistă și profundă, care relevă un om de mare larghețe sufletească și constant atașament la Idee.

Am crezut în forța și talentul lui, m-am bucurat de izbânzile sale, m-au onorat dovezile lui de prietețug și am admirat tumultul său de vreri și împliniri, încrezător în steaua sa și în putința de a depăși orice opreliști și încercări din afara firii.

Notă: **Nicolae Rotaru,** *col. (r) ing. prof. univ. dr., poet, prozator, eseist, București*

Angela Monica Jucan

Bunul samaritean de pe calea electronică

Iată o cale nouă, imaterială, cum n-a mai fost în istoria omenirii – calea electronică – pe unde, ca și în pilda biblică, oricine poate trece. Și iată un călător care nu-și vede liniștit și indiferent de interesele lui și e atent la rănile celor întâlniți în cale (căzuți pradă unui tip de selecție întemeiată pe preferințe, adeziuni la „coterii“ sau pseudo-criterii de valoare – am citat din programul dicționarului on-line pe care l-a gândit și înfăptuit). Și acest călător îi ia în mijlocul lui de transport și-i pune la adăpost de marginalizări, îi lasă în siguranță alături de nume sonore, în reviste, cărți, dicționar, colecție fotografică – toate putând fi accesate din oricare colț al lumii (și sunt români peste tot), ba chiar editează volume colective tipărite în format tradițional, pe care le distribuie gratuit sau se implică în întemeierea unor societăți culturale chiar și atunci când alții urmează să le conducă. Iar **acest călător, bunul samaritean, Artur Silvestri se**

numește. Nu știam câți dinari din propria-i viață cheltuiește, când își face timp să ne scrie tuturor, la sărbători și-n zile de lucru, neuitând să le însemneze și pe acestea cu sfinții lor, chiar și cei trecuți cu negru în calendar (sfinți pe care nu-i prea băgăm în seamă, dar iată că este cineva care nu trece indiferent nici pe lângă ei); ne spune despre proiecte, despre realizări, despre muncă și despre vacanțe; ne invită să-i scriem; se scuză (de parcă ar avea vreo obligație!) când e nevoit să-și amâne răspunsurile. Nu știm exact cât din viață, dar cheltuiește, din ea, enorm. Când oamenii de lângă noi nu ne observă și trec pe alături, este cineva care ne dă chiar importanță. Cu cât din viață? Și nu știam câți dinari din suflet cheltuiește ca să ne trimită și balsam de untdelemn cu turnare de vin în cuvinte. Dar știam că are de unde.

Spre noi, colaboratorii *ARP*, fondatorul și promotorul neobosit al *Asociației* a venit de multe ori. Acest câmp de contacte care e *ARP*, am văzut bine cum, și prin oportunitate, și prin conținut, e spinarea însemnată cu cruce a asinului care te duce, ca în pilda biblică, într-un han primitor.

Nu știm câți dinari a cheltuit Artur Silvestri, bunul samaritean de pe calea electronică, dar și-a chivernisit bine talanții. Toți în folosul altora!

Notă: **Angela Monica Jucan**, *eseist, exeget, specialist în biblioteconomie, Baia-Mare*

Ion C. Hiru

Se sting coloșii

Dumnezeul meu mi-a hărăzit să cunosc și chiar să-mi fac prieteni mari personalități, mari oameni, mari suflete, să iau contact cu modele de comportament intelectual și social, calapoade ale corectitudinii, perseverenței și consecvenței de la care nu știu cât de mult am învățat, oricum, umila-mi părere este că din multul întâlnit s-a lipit și de muritorul meu suflet câte ceva.

Aceasta fie că pe omul mare l-a chemat Constantin Doncea, Alexandru Piru, Radu Boroianu, Dina Cocea, Gheorghe Tomozei, Doru Răpan, Constantin Dinischiotu sau medicul aromân Teja Papahagi, folcloristul Gh. Vrabie sau marele critic Șerban Cioculescu, muzicologul Marian Voican Ghioroiu, Gheorghe Năstase, scriitorii Mihail Diaconescu, Valeriu Găgiulescu, Toni Dârțu, prof. univ. Nicolae Tanașoca, acad. Gheorghe Păun, istoricul George Rotaru și mulți alții, dar, nu în ultimul rând, **Omul, intelectualul, prietenul, in-**

comparabilul profesor Artur Silvestri cel cu care am întreținut bune relații, sfătuindu-ne, ajutându-mă el cu bonomia-i caracteristică.

La început, prin poșta electronică, apoi, cunoscându-ne direct, stând unul în fața altuia, strângându-ne mâna, luându-ne de braț, angajându-ne în discuții benefice în sala de ședințe la sediul firmei sale din Piața Romană. Vorbea puțin și bine, calm, cald, deosebit de judecat, într-o limbă dulce, curată, limba pandurilor lui Tudor, a uriașului de la Hobița, a bardului din Podarii Doljului, a lui Iancu Jianu și Marin Preda.

Cum poți să uiți istoricul civilizațiilor, prozatorul, creatorul unei literaturi enigmatice la limita eseului filosofic și a memorialisticii, scriitorul, istoric al civilizațiilor, personalitate cu activități enciclopedice, doctorul în literatură medievală la „Trinity Bible Research Center“ University of Madras, India, *doctor h.c.* la „Institut d'Estudis medievals de Catalunya“ – Barcelona, specializat în ultimul deceniu, în analiză economică, președintele Uniunii Patronale Imobiliare din România, autorul a zeci de cărți și peste 2500 studii, articole și cercetări cu caracter literar și științific?

Prof. dr. Ovidiu DRÎMBA spunea: „În constituția sa intimă, **Artur Silvestri** este – intelectualmente – un «Homo religiosus»“.

Vă iubim, domnule **Artur**, veți rămâne veșnic în inimile noastre; vă stimăm domnule **Artur Silvestri** pentru tot ceea ce ați făcut pentru noi, pentru revista noastră *Pietrele Doamnei* pe care ați

apreciat-o, îndemnându-ne să mergem mai departe. Vă iubim pentru ceea ce ați făcut pentru spiritul poporului nostru românesc hăituit și năpăstuit, popor care a fost parte din sufletul dumneavoastră nobil, adunându-i datinile, obiceiurile și tradițiile sale care pentru dumneavoastră au fost ca un foc sacru ce a luminat existența milenară a ființei noastre naționale, când veselă, când tristă, când învinsă, când învingătoare, dar totdeauna demnă și mândră de istoria sa.

Îmi permit să reproduc spusele acad. prof. dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului, *modelul Omului Mare*:

„Eseurile lui **Artur Silvestri**, despre «arhaic» reușesc să fie o exegeză în jurul acestui cuvânt și deschid cititorului o perspectivă care îl îndeamnă, ba chiar îl obligă să ia materia de la capăt și să controleze tot ce a gândit și tot ce a simțit în timpul primei lecturi prin cheia oferită de **Artur Silvestri**. O cheie de aur."

Dumneavoastră, domnule **Silvestri,** vă datorăm faptul că astăzi în biblioteca marelui scriitor Gheorghe Tomozei sunt obiecte ale poetului, manuscrise și fotografii donate cu mult drag și bunăvoință de către gingașa doamnă Cleopatra Lorințiu, *Fundației Petre Ionescu Muscel*, dumneavoastră i-ați inspirat încredere soției maestrului în noi, în domnișanii, în acești oameni iubitori de cultură de la răspântia drumurilor voievozilor basarabi. La dumneavoastră în casă s-a semnat actul de donație. Vă promitem, domnule **Artur Silvestri**, promitem

stelei de deasupra Domneștiului, cu voia doamnei Mariana Brăescu, că va exista într-un colțișor al bibliotecii Tomozei – cărțile dumneavoastră, articole, eseuri, fotografii, să se știe pentru eternitate că alături de Cleopatra Lorințu și Mariana Brăescu ați fost prietenul Domneștiului de unde, poate, domnul Basarab și-a ales Meșterul Manole și pe cei nouă zidari.

Dumnezeu să vă aibă în pace!

Notă: **Prof. Ion C. Hiru,** *Președintele* Fundației Petre Ionescu-Muscel, *Domnești-Argeș, Membru al* Ligii Scriitorilor din România

Parasca Guță Monica

Vă scriu cu lacrimi în ochi și în suflet

Îndrăznesc să vă scriu, cu emoție, că am fost și sunt alături de imensa dumneavoastră durere, cu gândul și cu toată inima.

Îndrăznesc să vă scriu, că am fost profund șocată când am primit teribila veste: ...Nu puteam să cred, **Artur Silvestri** nu mai era.

Cel care în momentele mele de deznădejde, când nu îmi găseam liniștea și drumul, mă ajuta îndemnându-mă: *„Privește înainte cu nădejde! Nu-ți fie teamă“,* a plecat.

Cel care, în imensa sa bunătate îmi trimitea cărți care aduceau alinare, spunând: *„Mulți dintre cei ce le-au citit au simțit o anumită ușurare sau, mai bine zis, un fel de înseninare fără motiv; eu cred că așa va fi fost căci, atunci când le-am scris le-am scris cu o mare amărăciune și cu sentimentul ireparabilului foarte prezent, aproape de mine, parcă tactil.“*

Lacrimile din suflet îmi curgeau pe obraz... Cum este posibil? De ce, Doamne, l-ai chemat la Tine? Aveam și noi atâta nevoie de el!

Îi sunt și îi voi fi mereu profund recunoscătoare pentru gândurile și cuvintele bune, pentru gestul nobil de a aduce seninătate și liniște, pentru adevăratele lecții de viață...

Știu că MÂHNIREA este unul din păcatele capitale, dar gândindu-mă la plecarea lui **Artur Silvestri**, continui să greșesc și nu mă pot opri.

Rămân cu SPERANȚA și CREDINȚA că sufletul sau neobișnuit, care a știut să arate și să dea atâta IUBIRE=BINE semenilor săi, acolo unde este, va avea parte de tot ceea ce nici măcar nu a îndrăznit să viseze, pentru că merită și nu se poate altfel.

Cu cele mai sincere și bune gânduri.

Notă: **Parasca Guță Monica**, *scriitoare*

Ana Dobre

Artur Silvestri – sau lungul drum al nopții către zi

Destinul lui **Artur Silvestri** este un destin tipic pentru un segment anume al intelectualității românești în tranziție și ar putea ilustra ceea ce Milan Kundera, el însuși un scriitor contestat în țara lui, numea „paradoxurile terminale". Aceasta înseamnă că, pe de o parte, afirmăm dreptul fiecărui om la exprimare, libertate și libertatea cuvântului, iar pe de altă parte, o retragem aleatoriu, întreținând o stare de război continuu, un război mediatic. Vrem să uităm greșelile trecutului, dar facem altele, nedreptățindu-i pe alții…

Cred că **Artur Silvestri** a fost el însuși în tot ceea ce a făcut, responsabil și consecvent. Inteligența, cultura, predispoziția către prietenie, comunicarea empatică, lipsa oricărei infatuări le-am descoperit în dialogurile cu **Artur Silvestri**, în modul de a întoarce pe toate fețele ideile care îl preocupau. Când vorbea se însuflețea, toată puterea se concentra în ochii sfredelitori, curioși, pătrunză-

tori, afectivi. Sub lumina lor castanie, vie, te simțeai confortabil. Nu te inhiba, deși erai mereu surprins de diversitatea cunoștințelor, de temeinicia lor, de capacitatea de a nara idei, de a le face relevante. Prin tot, te invita la sinceritatea mărturisirii de credință despre ceea ce considerai că este important pentru tine în această lume trecătoare. Toată ființa i se construia în jurul acestei priviri. Omul răsărea din spatele ei aparent masiv, fizicește. Avea un cap de patriarh impunător prin proporții și expresivitate, așezat pe un trup viguros, fără să fie strivitor prin forță statuară. Vocea avea căldură, dar și fermitate. Muzica ideilor urca și cobora inflexiuni, note și tonuri, care-ți făceau vizibile jocul ielelor, jocul ideilor. El însuși părea un personaj camilpetrescian, fascinat de idee, de o lume lăuntrică asupra căreia se concentra, pentru a aduce la nivelul conștiinței propriul adevăr, care e un adevăr absolut și etern, urmărit, de aceea, cu consecvență, fără escamotări, fără bruiaje, fără false măsuri.

Am avut emoții când l-am întâlnit prima dată pe **Artur Silvestri**. Nu mi le-a lăsat mult timp, m-a scos de sub imperiul lor într-o discuție ca între colegi, așa mi-a spus, și a adus discuția pe un nivel de egalitate de unde emoțiile, inhibițiile nu mai puteau acționa. Scrisese o carte despre Miron Radu Paraschivescu și aș fi vrut să vorbim despre ea, să depășim, astfel, filele cărții, pentru a intra în culisele, în laboratorul scrierii ei. A acceptat generos dialogul.

Omul mi se revela în capacitatea lui de a dărui și de a se dărui. Era pasionat de subiect și aceasta se vedea, se simțea în căldura, în bucuria de a împărtăși altcuiva ceea ce adunase, ceea ce știa. Era, cred, dornic de astfel de convorbiri. Mi-a sugerat o mulțime de idei. În Miron Radu Paraschivescu vedea manifestarea *spiritului creol* – stare de hibrid, de metisaj cultural, poate de balcanism literar manifestată mai ales în *Cântice țigănești*. Au urmat câteva lungi convorbiri telefonice, adevărate taifasuri intelectuale pe parcursul cărora bucuria dialogului dădea impresia că, în acest mod, se desprindea de realitate, pentru a locui doar în lumea ideii, a literaturii.

Poate că ar fi avut motive să fi fost supărat pe lume și pe oameni. Ura, spiritul vindicativ, nu îl caracterizau. Când i-am vorbit de o *Românie profundă*, cea de care vorbea Octavian Paler, dumnealui mi-a vorbit de o *Românie tăcută*, aceea care păstrează ceea ce este durabil, bun și frumos, adică ceea ce este definitoriu pentru noi ca națiune, o ***Românie tainică***, discretă așa cum a fost el însuși. Niciodată, în convorbirile pe care le-am purtat, aceste energii negative nu au primat. Avea o superioritate a spiritului care-l ridica deasupra clipei.

Omul **Artur Silvestri** avea propria lume – lumea cărților, avea și propriul ideal. A crezut în steaua sa și acum steaua sa l-a chemat acolo, între taine. A fost mai înțelept decât mulți alții. Nu și-a risipit energiile în revolte, în lupte inutile. Nu a de-

molat destine. L-a construit pe al său în ciuda adversităților, à rebours, poate împotriva tuturor.

Un om care clădește este un constructor. Un om care își clădește propriul drum în viață, propriul destin este un învingător. Cărțile pe care le-a scris sunt victoriile sale. Iar sentimentul victoriei într-o lume nesigură, supusă trecerii, poate justifica o viață și defini o vocație.

* * *

Când am început să scriu aceste rânduri, mă gândeam că fac un dar unui om pe care îl prețuiesc, pe care l-am considerat prieten. În timp ce scriam, am aflat că **Artur Silvestri** nu mai este. Dificultatea de a-mi povesti gândurile, amintirile, a căpătat un sens, dar altă explicație. Gândurile pe care mă străduiam să le țin într-un prezent al trăirii s-au dus într-un timp al mărturisirii, care este, inevitabil, trecutul.

Cale lină și lumină eternă, Artur Silvestri!

Notă: **Ana Dobre**, *eseist, critic, istoric literar, Alexandria*

Aurelia Bobocel

Artur Silvestri – un univers de amintiri frumoase

Eram în București pentru o emisiune la TV, având ca temă recorduri din diferite domenii de activitate. Eu am fost invitată pentru recordul în pictura pe sticla încălzită.

După emisiune, domnul Sabin Bodea a propus să mai rămânem, pentru a ne întâlni cu scriitori și alte personalități din București. A fost o seară minunată de mai, încărcată de miracolul unor prieteni noi, pe care i-am simțit imediat, ca și cum ne-am fi cunoscut de-o viață. Însă, marele cărturar **Artur Silvestri** ne-a propus să fim invitații Domniei Sale la un restaurant cu iz medieval, unde fastul și eleganța concurau cu lumini și peisaje de vis din niște picturi vechi.

Atunci l-am cunoscut pe domnul **Artur Silvestri**. Sobru, dar plin de căldură. Am discutat despre activitatea mea, despre tablouri. Impresionat de tablourile mele, încerca să mă ajute cu idei, cum să procedez să-mi realizez visul meu de o viață: o

școală de pictură, realizată fără sponsorizări, din vânzarea tuturor tablourilor mele.

Mi-a mărturisit că muncește foarte mult și că ar trebui să se mai odihnească. De asemenea, mi-a spus că se va gândi cum să mă ajute. Pentru că eram singura din grup care plecam spre Arad în acea seară, m-a condus la gară, ca să prind trenul de noapte. Am discutat mult, până la plecarea trenului, plimbându-ne pe peron ca doi prieteni vechi.

I-am povestit despre Arad, despre frumusețea parcurilor seculare și despre Mureș: apă „cuminte și puternică", precum un scriitor matur. A râs și a zis: bine că nu l-am comparat cu un pictor, deoarece, în graba lui, Mureșul și-ar dilua prea mult culorile!?

Acum, când mă gândesc ce efemeră este viața, simt pentru acest OM, pe care l-am cunoscut doar câteva ore, un univers de amintiri frumoase.

Bunul Dumnezeu să-i dea odihnă și pace!

Notă: **Aurelia Bobocel,** *profesoară, pictoriță, Arad*

Lucian Hetco

Aș fi vrut să-l asigur de prietenia și prețuirea mea

Mă leagă de domnul Silvestri o seamă de amintiri plăcute și o îndatorire anume pentru efortul său de a mă fi sprijinit nu o dată, nu numai material, dar și spiritual.

Aș fi vrut să-l asigur de solidaritatea, prietenia sinceră și prețuirea mea, pentru tot ceea ce a făcut și face pentru cultura românească, ca scriitor, ca istoric și nu în cele din urmă, ca promotor cultural de anvergură. Cunoscându-l de o bună vreme și având posibilitatea de a compara idei și fapte, pot să vă confirm că lumea aceasta păstrează doar amintirea celor ce fac și pun ideile în aplicare, **domnul Artur Silvestri** este așadar un Creator! Și nu tocmai un creator oarecare, ci și un șlefuitor de caractere, exemplu pentru generații ce vor veni după noi și mentor întru desăvârșirea profesională, dovedindu-se o personalitate cu curaj social și o eminentă calitate civică, ce s-a afirmat prin străduință, perseverență și enormă, enormă muncă. A

sprijinit mii de scriitori, a scris peste 15 mii de pagini; este o forță în literatură, ce se recunoaște deja și ce are mesaj social și civic.

Numai așa pot să mi-l închipui și cred că aceasta este imaginea de dicționar ce trebuie îngrijită, ori păstrată spre amintire, fiindcă faptele Sale vorbesc de la ele însele! Pot așadar și am totodată datoria să îl apreciez și să exprim aici prețuirea mea pentru Omul Faptelor, pentru generozitatea și aplicabilitatea ideilor sale creatoare, pe care am avut bucuria să le discutăm nu doar odată, și în care expresie concretizată în fapte, știu că și Domnia Sa credea, la fel ca și mine.

Notă: **Lucian Hetco,** *scriitor, editor, revista Agero, Germania*

Adriana Hegbeli

Am avut norocul să-l întâlnesc, via internet, pe acest Om Mare, Artur Silvestri

Locuiesc în SUA, în statul New York, de 25 ani. Sunt producător de televiziune, (am produs un program TV pentru Comunitatea românească din New York, pentru 9 ani). Din motive personale a trebuit să închid emisiunile. Scriu poezie de foarte mulți ani, dar aș putea spune că mai mult am ținut poeziile mele în sertar.

Niciodată nu am putut să apreciez cât de bune sau mai puțin bune sunt compozițiile mele, cât de mult ar place cititorului poeziile mele. Și poate chiar dacă pot să le public undeva.

Parcă așteptam un miracol, un ceva care să mă cheme, care să mă facă să am încredere în mine.

Așa s-a întâmplat atunci când am avut norocul să-l întâlnesc pe acest Om Mare, **Artur Silvestri**.

Spun „OM MARE“ și mă gândesc că în aceste doar două cuvinte să includ tot ceea ce aș putea spune în multe, multe pagini.

L-am cunoscut doar via internet. Am citit mult din bogăția scrisului lui.

Artur Silvestri a fost pentru mine omul care mi-a deschis un drum în poezia românească. Asta se întâmpla în anul 2005. I-am trimis câteva poezii, cu mare sfială, după care mi-a răspuns într-o scrisoare plină de încurajare și apreciere, spunând: *„Adriana, în numărul viitor al revistei o să-ți publicăm câteva poezii, asta înseamnă debutul tău în poezia românească.“* Era exact la începutul lui decembrie 2005.

A fost cel mai frumos dar pentru acel Crăciun, pentru mine.

Pentru mine Artur Silvestri este un model de om, de cultură, de creație, de înțelegere, de ajutor, de tot ce un adevărat om poate face în viață pentru el și pentru cei pe care i-a cunoscut în timp, un iubitor de oameni.

Știu că a fost un om credincios și cu iubire către Dumnezeu. Vestea pe care mi-ați dat-o astăzi m-a întristat nespus de mult. Nu mă așteptam la așa ceva.

Dumnezeu să fie cu el și să-l odihnească în pace.

Notă: **Adriana Hegbeli,** *New York, SUA*

Alexandru Petrescu

În Spania, românii cinstesc memoria lui Artur Silvestri

Stimată Doamnă Mariana Brăescu Silvestri,

Mă numesc Alexandru Petrescu. Locuiesc în Madrid. Sunt coordonatorul *Comunității Românilor din Spania – Interese Bilaterale*. Am fost și eu o crenguță... vlăstar la umbra marelui nostru copac **Artur**... Am fost și eu băgat în seamă de către domnia sa... primeam și eu scrisori virtuale prin e-mailurile sale... m-a introdus chiar în *Liga Scriitorilor* din București deși încă nu am publicat nici o carte... Îmi spunea că m-a luat sub aripa sa și că mă urcă încet dar sigur...

Domnia sa m-a ajutat să facem o bibliotecă în Alcala de Henares la *Centrul Hispano-Român* pe care-l conduceam într-o perioadă. Domnia sa m-a ajutat apoi să fac biblioteca Nelu Stratan din Madrid. În fine... ne-a promis și mie și soției mele (Mioara Andone-Petrescu, fostă antrenoare a lotului național al României la gimnastică ritmică, ac-

tualmente director pe Spania al Universității Spiru Haret) că veți veni să ne vizitați....

Doamnă, vă rog permiteți-mi să vă fim alături și să contribuim și noi... cu puținul nostru, așa cum putem.

Am trimis ce îmi mai rămasese din corespondența cu **Artur Silvestri**.

Am „bătut" o medalie comemorativă pe care dorim să o trimitem și nu știu acum... unde ar fi bine să o facem. Vă mulțumesc.

Vă anunț totodată că în Gala Premiilor Comunității Românilor din Spania de acum încolo premiul dedicat celor din departamentul artelor și literaturii se va numi **Artur Silvestri**...

Anul trecut la plecarea lui la Domnul eram în drum spre Alba Iulia unde am participat la împlinirea celor 90 de ani de Unire... Cu ceva timp înainte hotărâsem de comun acord cu **Artur Silvestri** să ne vedemîn București și să vorbim despre proiectul meu de a face ghidul *Vanity Rumañol* în Spania. Era un fel de *Pagini Aurii* ale afacerilor și personalului firmelor, oamenilor de cultură. Trebuia să facem un ghid al fenomenului social-lingvistic pe care i l-am explicat și anume transformarea limbii române aici în rumañol (un amestec de română cu spaniola). Iată că suntem orfani de *tatăl Artur* și nu doar în continuarea proiectului, pe care sincer nu l-am lăsat la o parte. Noi avem aici deja constituită o echipă de tineri pregătiți pentru a începe acea activitate, dacă veți considera vreo dată că vă interesează și pe dumneavoastră. Eu, ca ziarist (am primit de la Regele Spaniei în 2000 – Premiul

Clubului Internațional al Presei ca cel mai bun ziarist), am deja o serie de pași adunați pentru acest proiect al *Vanity Rumañol*... Doamnă Mariana Brăescu, vă trimit prin aceste rânduri cele mai calde considerațiuni și permiteți-mi să vă fim alături în marea durere. **Vă rog să primiți medalia noastră ca un semn de omagiu adus marelui nostru absent, Artur Silvestri.** Vă mulțumesc din nou.

Doamne ajută!

***Asociația Comunitatea Românilor din Spania* – Interese Bilaterale este alături de dumneavoastră în aceste clipe. Cu toții regretăm plecarea prematură din viața noastră a maestrului Artur Silvestri.**
Dar mai presus de toate îi rămânem datori...
Rămânem datori scriitorului, istoricului, promotorului cultural, editorului, întemeietorului de organizații de cultură și cetățenești și, mai ales, OMULUI Artur Silvestri, să ducem mai departe „România pozitivă", România pentru care a luptat neîncetat și care nu l-a învins.
Suntem alături de dumneavoastră,
Comunitatea Românilor din Spania

Notă: **Alexandru Petrescu**, *jurnalist, coordonatorul Comunității Românilor din Spania - Interese Bilaterale*

Sabin Bodea

Artur Silvestri – un mare nume. Trebuie să ducem mai departe memoria sa, opera sa

Sunt unul dintre cei care au beneficiat din plin de generozitatea lui Artur Silvestri. Când l-am cunoscut, în martie 2005, aveam în mână o revistă de 12 pagini. Acum **„Viața de pretutindeni**“ este o revistă de peste 200 de pagini. Cea din tipar are, de asemenea, peste 200 de pagini. Fără **Artur Silvestri** (și un alt Mecena al învățământului, culturii și cercetării științifice, prof. univ. dr. Aurel Ardelean, rectorul Universității de Vest „Vasile Goldiș“ Arad), nu am fi avut bucuria și satisfacția de a ajunge la aceste rezultate.

Fenomenul „Viața de pretutindeni“ nu ar fi atins amplitudinea actuală fără **Artur Silvestri,** care ne-a pus pe niște „cai mari“, adică, ne-a pus într-un contact nemijlocit cu mari valori ale românismului, de aici și din cele patru zări, aflate acolo prin mâna destinului. Prin grija Domniei Sale, paginile revistei

„Viața de pretutindeni“, ajunsă la dimensiunea unui veritabil tom de cultură, a cunoscut sute de semnături de certă valoare, toate la un loc dând un sentiment aparte, un sentiment de apartenență la un ceva trainic, plin de demnitate, o punte între cele trei dimensiuni temporale: trecut-prezent-viitor. Avem sute de colaboratori, mulți prin domnia-sa...

Poate mă repet, dar trebuie să spun că astfel ștacheta noastră, ca operă individuală și ca editură, s-a înălțat frumos și de admirat din clipa când l-am cunoscut pe acest Mecena al culturii neamului, **Artur Silvestri**, cel care ne-a demonstrat că se poate mai mult și mai bine, pentru noi și pentru cei din jur, și asta cu totul și cu totul dezinteresat**.** ***Singurul interes era beneficiul în arealul culturii române.***

Pentru aceasta îi mulțumesc, o dată și de un milion de ori, lui Artur Silvestri, că a crezut în ideea noastră, a supravegheat modul cum am păstorit-o și am făcut din ea un simbol.

Cât privește opera propriu-zisă a marelui cărturar, nu fac decât să repet ceea ce au spus și alții: zeci de cărți de referință, de literatură și gândire; volume semnificative despre scriitor și menirea sa, în care au semnat sute de oameni de condei, de cercetare și trudă din varii domenii de activitate, cărțile despre mari personalități ale neamului, Diplomele și Premiile de Excelență inițiate și acordate prin Asociația Română pentru Patrimoniu; marile donații făcute celor aflați în suferință și multe, foarte multe altele.

Când voiam să-i spun, la începuturile noastre, să-i explic câte ceva, zicea: „*Lăsați, domnule Sabin*

Bodea, eu v-am citit în primele secunde“... Da, **Artur Silvestri** putea să citească oamenii din primele cuvinte.

Îi mulțumesc de asemenea și prin aceste rânduri, lui **Artur Silvestri**, pentru orele nocturne acordate, când, la telefon, mă tempera în idei și mă ajuta să mă așez pe o anumită bancă existențială, pentru a vedea lumea așa cum e ea, în infinitele sale forme de manifestare, dându-mi curajul necesar de a merge înainte spre ceea ce ne-am propus.

Ce am făcut, ce facem și ce vom face noi pentru Artur Silvestri?

Am publicat premeditat, în numărul din vara anului 2008 al revistei noastre „Viața de pretutindeni“, un medalion: „Artur Silvestri – 55“, dedicat maestrului la împlinirea vârstei de 55 de ani.

Dar m-am gândit că așa este bine să facem!... Atunci, nimic nu prevestea furtuna ce avea să vină. Nu peste mult timp, Artur Silvestri îmi scria: „Mă grăbesc să-ți trimit patruzeci și ceva de articole, pentru că trebuie să mă duc la niște analize.“

Cine s-ar fi gândit? Cine s-ar fi gândit atunci cum se vor sfârși acestea și cât de curând?

Nici atunci când Doamna Mariana Brăescu ne scria, în noiembrie: „Să facem ceva…“ (n.n. o carte pentru Artur Silvestri).... nu mi-am putut închipui ce va urma. N-a mai fost timp, vestea cumplită a venit peste noi.

Atunci am dat anunțuri în ziarele locale despre... **Artur Silvestri**. Intelectualitatea de la Arad a fost racordată la tristul eveniment. Am primit zeci de telefoane... Am stat de vorbă cu zeci de oameni întristați.

Filmul înmormântării, pe care l-am plasat pe internet a fost urmărit, cu tristețe și durere, de mii de oameni din întreaga lume.

Am simțit că trebuie să facem mai mult.

Sub directa îndrumare a soției, scriitoarea Mariana Brăescu Silvestri, care ne-a oferit sprijin moral și material am alcătuit și tipărit, atât în fascicul separat cât și în cadrul revistei **Viața de pretutindeni** (ediție dublă, oct.-dec. 2008), medalionul **IN MEMORIAM Artur Silvestri.**

Acesta cuprinde o parte din filmul ceremoniei religioase de înmormântare, în texte și fotografii, mărturii și aprecieri exprimate de personalități religioase și culturale, colegi și colaboratori, toți înnegurați de durerea despărțirii de Omul Mare Artur Silvestri.

Pentru ca toți prietenii, admiratorii, colegii, colaboratorii, cititorii lui Artur Silvestri, toți cei care îl prețuiesc să poată vedea și citi medalionul IN MEMORIAM, am distribuit (și continuăm să distribuim, direct și prin colaboratorii noștri) revista „Viața de pretutindeni" cuprinzând medalionul, dar și fascicului IN MEMORIAM Artur Silvestri tipărit separat.

Medalionul IN MEMORIAM Artur Silvestri a ajuns la colaboratori din întreaga lume, mai întâi prin internet, apoi pe site-ul revistei „Viața de pretutindeni" și al publicațiilor ARP, apoi tipărit.

Noi toți aceia care am fost în jurul lui trebuie să ducem mai departe memoria sa, opera sa, jertfa sa.

Notă: **Sabin Bodea,** *poet, eseist, editor, director al revistei „Viața de pretutindeni", Arad*

Am primit cutremurătoare mesaje
din inimi îndurerate. Nu le-am putut
publica pe toate, dar inima mea
mulțumește tuturor.
Mariana Brăescu Silvestri

• **Creștinii se iubesc înainte de a se cunoaște!**

Ne exprimăm regretul, acum, la trecerea în eternitate, alături de marile personalități ale neamului, a lui **ARTUR SILVESTRI**, **savant, om de cultură, scriitor, istoric, editor, fondator de organizații culturale și cetățenești**, doctor în Litere la „Trinity Bible Research Center", University of Madras, doctor honoris causa la Institut d'Estudis Historics Medievals de Catalunya, dar mai presus de toate, **OM**

ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE !

În aceste clipe de cumpănă și durere:

„Să ne rugăm Domnului, astăzi,
să ne dea zile ca să facem
toate ce sunt de făcut în această lume
unde uitarea merită să fie un blestem."

P. S. Gherasim, Episcop al Râmnicului
Prof. univ. dr Al. Popescu Mihăești, Forumul Cultural al Râmnicului
Ion Măldărescu, Costea Marinoiu, Societatea Culturală ANTON PANN
Prof. Nicolae Dinescu, Academia Olimpică Română, Filiala Vâlcea
Doina Migleczi, Teatrul Municipal ARIEL Râmnicu Vâlcea

• M-am îndurerat profund la aflarea tristei veşti a trecerii din această lume a celui care a fost un mare om de spirit, de o cultură enciclopedică, dr. **Artur Silvestri**. Mă număr printre acei, mulţi la număr, care l-au cunoscut pe **Artur Silvestri**, ca pe un dar de la bunul Dumnezeu, regăsindu-mă, şi eu, alături de alţi slujitori ai Bisericii noastre creştin-ortodoxe, în paginile cărţilor sale, cărţi care, având în ele lumina lui Dumnezeu, au reuşit să atingă inimi şi să formeze caractere. Este o operă care va dăinui atâta timp cât va dăinui seminţia românească, şi nu numai, va exista întotdeauna.

Dumnezeu să-l odihnească în pace şi să-l aşeze în rândul drepţilor! Amin!

PS Timotei Seviciu,
Dr, Episcop al Aradului,
Ienopolei, Hălmagiului şi Hunedoarei

• Artur Silvestri a plecat în ziua Sf. Ap. Andrei... Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cred că zorile zilei de 30 noiembrie l-au convins pe **Artur Silvestri** să răspundă Sf.Ap.Andrei ce l-a chemat prea devreme în ceruri, deşi aici, în Dacia, pe drumurile-i apostolice de la marea getică mai avea de luptat cu multe oştiri ale întunericului şi de biruit pe mulţi duşmani. România, spiritualitatea valahă pierdut-au un veritabil pandur ce, de la un deceniu la altul, asemănatu-s-a cu un incontestabil atlet al lui Iisus Hristos.

Prof. dr. Ion Pachia Tatomirescu,
poet, editor, eseist,
Timişoara

• Bunul Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace pe cel care a fost **Artur Silvestri.**

Astăzi se îndreaptă spre „Casa Tatălui“ acest preatânăr „Patriarh oriental“ al culturii române. Nu ne-a părăsit ci doar s-a întors „acasă“, acolo unde cu toții ne vom revedea, în „Casa Tatălui“. Da, de acolo, de dincolo de zări, va priveghea cu iubire spre tot ce a lăsat în urmă și în grija celor pe care i-a încredințat întru bucuria Domnului.

L-am cunoscut, tainic, din scrierile dânsului și l-am apreciat, stimat și respectat pentru capacitatea de a înmulți talantul pe care Domnul i l-a dăruit și pentru altruismul cu care ardea și se consuma ca o candelă pe altarul culturii românești.

Uniți în rugăciune, sincere condoleanțe familiei.

„Dacă mă iubiți, nu plângeți.
Dacă ați cunoaște misterul imens al cerului,
unde mă aflu acum, aceste orizonturi fără de sfârșit;
Dacă ați putea vedea și simți
ceea ce eu simt și văd,
în această lumină, care învăluie și pătrunde totul,...
nu plângeți, ... dacă mă iubiți!“ (Sfântul Augustin)
Să îi fie țărâna ușoară!

+ Virgil Bercea
Episcop greco-catolic de Oradea

• Cu profundă tristețe, cu durere, am aflat de trecerea la cele veșnice în zorii zilei de 30 noiembrie 2008 a regretatului **Dr. Artur Silvestri**, om de mare cultură românească și adâncă credință strămoșească. Suntem profund recunoscători lui Artur Silvestri pentru punerea pe pagina electronică web a revistei „Luminătorul" – publicație a Societății Culturale și Bisericești „Mitropolitul Varlaam" și a Mitropoliei Basarabiei

Ne rugăm Bunului Dumnezeu și Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României, să-l primească cu blândețe în locașurile cerești și în sânul lui Avraam. Odihnească-se sufletul lui în pace împreună cu drepții pentru toate cele bune și frumoase pe care le-a făcut pe pământ pentru Biserica lui Hristos, cultură și neam. Veșnica lui pomenire!

Protoiereu mitrofor Petru Buburuz, magistru în teologie și parohia „Sf. Apostoli Petru și Pavel" și redacția „Luminătorul" Chișinău, Mitropolia Basarabiei

• Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în Împărăția Sa pe **Artur Silvestri**!

Știrea despre plecarea sa pentru totdeauna m-a zguduit...

Nu l-am cunoscut personal, dar am avut o comunicare și colaborare rodnică, frumoasă, prin internet.

Mâine voi aprinde o lumânare și mă voi ruga pentru odihna sa în lumea celor drepți.

Vlad Pohila**,** ziarist,
Chișinău

• **Artur Silvestri a plecat dintre noi spre locuri senine**

Suntem triști și în sufletele noastre este durere.

Domnul **Artur Silvestri** a fost și va fi pentru cei care l-au cunoscut o pildă vie, un exemplu de seriozitate, demnitate și curaj.

El este acum de partea cealaltă a Spiritului Românesc unde se întâlnesc cei mari și frumoși ai neamului nostru.

Îi vom păstra amintirea în locurile curate ale conștiinței noastre.

Revista Observatorul, Cenaclul Nicapetre (se va întâlni cu artistul Nicapetre pe aleile de-a pururi verzi și senine) și Teatrul Tudor Mușatescu îi vor aduce un prim omagiu la următoarea întâlnire a grupului **Observatorul din Canada.**

Dumnezeu să-l așeze în loc luminat.

Dumitru Puiu Popescu,
Canada

• Vestea ne-a întristat mult. România a pierdut un mare patriot în aceste timpuri de opreliști și lașitate. El era persoana care încă mulți ani mai putea să împingă cultura română spre locul ei meritat. Asemenea oameni nu sunt des de întâlnit în România. Soarta a lovit oarbă într-un om deosebit.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Dan, Tamara și Ioan Mugioiu
Langenthal, Elveția

• Sunt total descumpănit. Aș vrea ca doamna Mariana Brăescu, toți cei care l-au iubit și prețuit pe **Artur Silvestri**, toți cei care au colaborat la publicațiile create și conduse de marele spirit, de neprețuitul Artur Silvestri, să afle că sufletul meu plânge din clipa în care am aflat incredibila veste. Am pierdut un frate de suflet și de gând, am pierdut un reazem, o nădejde, o lumină. Vă rog pe toți să mă credeți că ceea ce scriu nu este convențional, nu este literatură, ci adevărul crâncen. De acum și până în ultima clipă a vieții mele mă voi gândi, mă voi ruga pentru **Artur Silvestri** așa cum mă rog pentru sufletele bunicilor, ale părinților mei. Dumnezeu să așeze sufletul lui în rândul celor drepți. Căci Artur Silvestri a fost unul din puținii oameni drepți pe care i-am întâlnit.

Ion Marin Almăjan, romancier,
nuvelist, jurnalist,
Timișoara

• Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec își exprimă regretul enorm la aflarea trecerii în neființă a marelui Om **Artur Silvestri**. Pentru contribuția adusă ca scriitor, istoric și promotor al culturii noastre românești pretutindeni în lume, pentru promptitudinea, bunavoința și sufletul imens de care a dat dovadă, **Artur Silvestri** va rămâne veșnic în inimile noastre.

Adrian Erbiceanu,
Președinte ASLRQ
***Ionuț Caragea*,**
Vicepreședinte ASLRQ

• Sunt șocat, absolut surprins și profund îndurerat de tragica veste a neașteptatei plecări dintre noi a lui **Artur Silvestri**, marele român chemat acum în Împărăția lui Dumnezeu în care a crezut și pe care L-a slujit cu mijloacele lui.

Ne-am cunoscut acum aproximativ 30 de ani în urmă și cu toate că sunt de 20 de ani la New York, am păstrat legătura fiind mereu uimit de colosala sa capacitate de muncă dar și de imensa generozitate care l-a caracterizat întreaga viață.

Ceea ce a făcut el pentru cultura română, cu forțe proprii, solidul imperiu cultural pe care l-a creat din dragoste de neam, biserică și țară, rămân de neînlocuit dar în același timp constituie o moștenire înscrisă și înrădăcinată definitiv în istorie. De pe fiecare filă a cărții acestei unice moșteniri, numele său înscris cu litere de aur va străluci mereu iar amintirea sa nu se va șterge niciodată.

*Dumnezeu să odihnească cu drepții pe credinciosul robul său **Artur Silvestri**.*

Pr. Prof. Univ. Dr. Theodor Damian,
NewYork, SUA

• Dumnezeu să-l ierte și să-i primească sufletul în *grădina raiului*, lângă tronul Celui pe Care L-a căutat și l-a iubit! Sincere condoleanțe întregii familii și regrete eterne. Lucrările lui enciclopedice vor rămâne și vor îmbogăți pentru totdeauna cultura românească.

Prof. *Cristian Petru Bălan* & Familia
Chicago, SUA

• Am aflat cu tristețe de trecerea la cele veșnice a lui **Artur Silvestri**, suflet ales și minte luminată, devotat prieten al celor care contribuie prin activitatea lor la propășirea culturală și spirituală a țării.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Daniel Dragomirescu – redactor-șef al revistei *Orizont Literar Contemporan*

• Am aflat cu trei ore în urmă și sunt încă sub imperiul acestei atât de triste vești.

Corespondam pe internet. Simțeai că alături de mesajele lui **Artur Silvestri** palpita un suflet mare, pe care acum l-am pierdut. Mulți au găsit o călăuză puternică în Prof.Artur Silvestri, cel care lumina, care clarifica și ocrotea prin cuvântul său. De acolo, din Eternitate, vom aștepta mereu raze de dreaptă înțelepciune de la Profesorul **Artur Silvestri**.

Noi, de atât de departe i-am simțit, incandescența spiritului. Un asemenea Om nu poate fi uitat.

Maia Cristea-Vieru,
Canada

• Dumnezeu să-l ierte pe **Domnul Profesor**! Mi-ați transmis o veste groaznică. Îmi dau seama ce înseamnă pentru familie, pentru toți cei care l-au cunoscut și prețuit... Este o pierdere ireparabilă. Personal, nu prea îmi dau seama, cine și când îl va înlocui pe excelentul Om și enciclopedist care a fost **Prof. Artur Silvestri**.

Gh. Buzatu,
Iași

• Alături de toți cei care l-au cunoscut și prețuit pe **ARTUR SILVESTRI**, deplâng, cutremurat de vestea cea neagră, dispariția fulgerătoare, incredibilă, a unui febril om de spirit, cu apetit enciclopedic, un altruist cheltuindu-se fără rest, animat de atâtea înălțătoare proiecte, mereu încrezător, vibrând ideatic pentru cauza unei „Românii tainice“, apărând statornic valorile neamului pe care l-a iubit și slujit cu devoțiune și har.

Dumnezeu să-l odihnească!

Adrian Dinu Rachieru, scriitor, Timișoara

• Îl voi păstra în inima mea, fiindcă a fost un înger protector pentru atâția scriitori. Sunt mândră că am putut să îl cunosc, că am beneficiat de încrederea domniei sale și că am scos împreună o carte care pecetluiește o prietenie literară demnă și încoronată de succes!

... Nu îmi vine să cred că o asemenea dramă s-a putut produce, era mult prea tânăr. A plecat cu fruntea sus, plin de distincție!

Pace sufletului său exemplar!

Angela Nache Mamier, Franța

• M-a impresionat înmormântarea lui **Artur** și faptul că ***soția i-a pus tricolorul pentru ultimul lui drum***. Rar am întâlnit un patriot atât de autentic, modest, clarvăzător. Artur a făcut mult pentru cultura neamului. Sunt la Bangkok și încă refuz realitatea. În octombrie am luat masa la restaurantul de lângă locuința lui, în București, și am petrecut apoi toată după masa împreună.

Dumnezeu să-l odihnească!

Viorel Roman, Bremen, Germania

• Suntem mai săraci și în același timp mai bogați prin ceea ce a însemnat și va însemna Omul **Artur Silvestri** și cărțile lăsate în dăinuire. În filele de „Pateric“ îl vom regăsi acum pe mentorul nostru. Ne vom ruga pentru el așa cum și el de-acolo, dintre îngeri, își va trimite lumina.

A fost voia Celui de Sus și prin *plecarea omului bun,* Dumnezeu își continuă lucrarea. Scriitorii timișoreni sunt cu inimile frânte. Încă nu ne-am revenit. Refuzăm să credem în *plecarea* celui care a fost „un înger“ pentru noi.

La inițiativa domnului Ion Marin Almăjan, mâine, 03.12.2008, orele 16,00 la o biserică din oraș, în Piața Crucii, ne vom aduna cu toții pentru o slujbă de pomenire pentru Omul ales al României Tainice, **ARTUR SILVESTRI**.

Vârsta, problemele de sănătate, durerea, ne împiedică să-i fim alături pe ultimul drum. Dar noi, joi, în bătaia clopotului, îl vom însoți tainic prin lacrima noastră-rugăciune.Va fi o zi de doliu printre *ucenicii* profesorului.

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ PRINTRE DREPȚII SĂI!

Mariana Gurza, Timișoara

• Sunt foarte întristată de imensa pierdere, o pierdere atât de neașteptată pe cât de șocantă pentru toți.

L-am cunoscut și am colaborat cu **Dl Artur Silvestri**, de aceea sunt și mai impresionată de desfășurarea evenimentelor.

Hanna Bota, scriitoare, Cluj Napoca

• Sunt răvășit de această veste. Regret că nu am avut ocazia să-l întâlnesc în persoană niciodată pe acest admirabil cărturar român care a fost și rămâne domnul **Artur Silvestri**. Nu doar cultura, ci românismul pierde pe unul dintre pilonii pe care se sprijinea viitorul său.

Voi aprinde o lumânare în memoria acestei personalități dinamice la una din bisericile din Nancy, fiindcă nu pot fi la înmormântare.

Am speranța că strădania sa a creat o școală națională care îi va continua lucrarea.

Cu nețărmurită amărăciune pentru această neașteptată despărțire de omul care ne-a unit în jurul unor idealuri sfinte.

L. Deaconu, Franța

• Singura dată când l-am văzut a fost și pentru ultima oară, la înmormântare, unde am plâns tot timpul.

Nu știu ce l-a făcut să se aplece asupra scrierii mele, dar a fost pentru mine șansa vieții mele. Felul în care a știut să vadă dincolo de scrisul meu, să mă încurajeze, să mă sprijine în toate proiectele mele, mi-a arătat că există și oameni ca domnia sa pentru care spiritualitatea românească este mai de preț decât orice lucru material. Dacă m-ar întreba cineva ce cred despre îngeri, i-aș spune că ei există sunt printre noi. Eu am pierdut un mare prieten, domnia voastră mult mai mult. Speram să îl întâlnesc într-o zi să îi pot mulțumi. O fac acum rugându-mă pentru sufletul DOMNIEI SALE.

Cartea pe care DOMNIA SA mi-a editat-o va fi cea mai valoroasă pentru mine, fiindcă s-a pus mult suflet în ea. Sper ca într-o zi să fie mândru de mine, să nu îl dezamăgesc.

Loredana A. Știrbu, Satu-Mare

• În aceste momente grele, sunt alături de familia îndoliată a Marelui Om al Culturii Române care a fost **ARTUR SILVESTRI.** Afirm cu tărie că nimeni nu a făcut atât pentru cultura, literatura si spiritualitatea românească, publicând, selectând, întrebând, editând, cugetând la destinul românesc, fără a avea vreun folos material sau beneficiu de glorie și putere, ci binemeritând recunoștința veșnică a iubitorilor neamului românesc și ai spiritului democratic, cultural și universal.

Dumnezeu să-l odihnească în pace pe acest „sfânt" al culturii și literaturii române, devotat misiunii sale intelectuale, creștine, naționale și universale.

prof dr. Corneliu Vasile, București

• Nu pot încă să accept acest fapt! Știu că moartea e doar o trecere, așa după cum spunea unul din poeții noștri, dar pentru cei rămași în urmă e o mare tristețe! Fie ca Bunul Dumnezeu să așeze sufletul dlui **Artur Silvestri** cu drepții Săi care au săvârșit fapte vrednice, așa precum dânsul a luminat mintea și inimile multora! Veșnică să-i fie pomenirea!

Corina Ciuraș, Arad

• Am citit și recitit mesajul primit, prin care se anunța plecarea în lumea drepților a lui **Artur Silvestri** și sunt pur și simplu stupefiat! Prea repede a plecat, pentru că avea atâtea proiecte culturale în derulare, la care trudea în felul său discret, dar mărinimos față de cei pe care îi încuraja pe plan cultural și literar!

Față de o personalitate cu spirit renascentist – așa cum îl consider eu pe **Artur Silvestri** – acum cuvintele sunt neputincioase în a acoperi întreaga arie a domeniilor în care și-a făcut simțită prezența, prin scriitură.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Prof. Dr. Const. Miu, Medgidia

• Sunt profund întristat și afectat de această mare pierdere. Îmi exprim solidaritatea cu toți cei ce împărtășesc durerea, colaboratorii săi, precum și dorința de continuare a bunelor inițiative și idei.

Dumnezeu să-l odihnească!

Dan Ghelase,
președinte ARTRAD

• *Dumnezeu să îl odihnească* iar sufletul său, de acolo de unde este, să vă ajute să duceți mai departe licărul de lumină pe care l-a adus printre noi, instaurând pacea acolo unde diversitatea caracterelor era în floare.

Un gând de rămas bun pentru **Artur Silvestri**.

Ileana Speranța Baciu,
Deva

• Am aflat cu stupefacție de dispariția mentorului ARP, domnul **Artur Silvestri**. Din păcate, nu am avut ocazia de a-l întâlni personal, doar pe internet și mi-am dat seama că este un om valoros. Spun „este" întrucât valoarea nu piere, ci dăinuie veșnic. Îi mulțumesc pentru promovarea poeziilor mele în revista „Ecoul".

Dumnezeu să-l aibă în paza Lui!

Dr. Mihail Mataringa,
Constanța

• Incredibil! Nu-mi vine să cred! Cu lacrimi de dor și sufletul sfâșiat de mirare, primiți, vă rog, condoleanțele mele!

Veșnic îmi va fi dor de El, de prietenul și fratele meu de suflet, **Artur Silvestri**! Cum de s-a întâmplat asta? De ce? Cum?

Dumnezeu să-l ierte!

Theodor Răpan, scriitor,
București

• Regret că nu am putut să-l întâlnesc personal pe **Artur Silvestri** pentru a-i mulțumi atât pentru ajutorul dat în difuzarea articolelor mele de presă, cât și pentru activitatea sa pusă în slujba României.

Dumnezeu să-l odihnească!

Vasile Zărnescu,
București

• Cu durere în suflet vă transmit condoleanțe! Domnul să-l ierte și să-l odihnească pe distinsul **Artur Silvestri**.

Gabriela Zavalaș Anghel,
București

• Vestea este copleșitoare. Nu există cuvinte – nici un cuvânt! – să umple golul lăsat de dispariția Domnului **Artur Silvestri**, a acestui om înzestrat cu atâta har de la Dumnezeu pentru oameni, pentru toți oamenii pe care i-a iubit. Singura mângâiere este că el se află acum în brațele lui Iisus și că noi nu știm să existe un loc mai bun în acest univers decât acesta.

Dumnezeu să-l ierte și să-i dea pace eternă.

Violeta Ionescu, Galați

• Odihnească-se în pace cel care a fost de o inegalabilă noblețe și gingășie sufletească, chiar și atunci când a gândit la Reconquista.

Aurelia Satcău,
Melbourne

• *Dumnezeu să-l odihnească.*

La ora înmormântării voi urca la mânăstirea „Sf. Ana“ și mă voi ruga pentru sufletul său.

Constantin Juan-Petroi, istoric, ziarist,
Orșova

• E cumplit și nedrept! Cu ce am greșit noi ca să fim pedepsiți așa de tare? De ani de zile îmi propuneam să stau de vorbă cu **Artur Silvestri**. Aveam atâtea de vorbit! Nu vedeam niciun motiv de grabă! Cât de greu trebuie să vă fie, doamnă Mariana Brăescu!... Doamne, Doamne!... Vă pot fi de vreun ajutor?

prof. dr. Ion Coja, București

• Am aflat cu tristă uimire și cu durere de trecerea în lumea de dincolo a lui **Artur**. Mă rog să vă dea Dumnezeu puterea de a îndura sfâșierea acestor clipe și a-i cultiva cum se cuvine memoria.

Dumnezeu să-l ierte și să-l așeze în rai.

Grigore Ilisei, Iași

• Plecarea lui **Artur Silvestri** nu este în neființă, ci la viață veșnică, acolo unde *nu este nici durere nici suspin*. Acesta este și motivul pentru care ne rugăm pentru sufletul său nobil.

Cu adâncă plecăciune și păreri de rău.

George Liviu Teleoaca

• Mărturisesc că voi fi timp îndelung tulburată de evenimentul funerar la care am ținut să particip, venind de la Sibiu chiar bolnavă cum eram și cum sunt încă. **A făcut foarte bine soția sa învelindu-i sicriul cu drapelul țării.**.... **Nimic mai îndreptățit.** Cât aș dori să-i alin durerea doamnei Mariana Brăescu, în aceste zile de sărbătoare sfântă, când binecuvântatul **Artur Silvestri** stă în celestele lăcașuri între cei drepți!

Anca Sîrghie, Sibiu

• Sunt profund îndurerat de știrea primită. Cu **Artur Silvestri** am avut o lungă relație de amiciție bazată pe stimă și lealitate. Onestitatea sa intelectuală a rămas timp de decenii nealterată, fapt admirabil într-o lume a opiniilor și comportărilor relativiste. Talentul său nu s-a exercitat doar în interpretarea, cu atenție critică față de valorile etice și estetice propulsate, a operelor literare și artistice ale trecutului și prezentului. A încercat să dea sens cu propria operă și existență unei vieți social-culturale tulburată grav de violența istoriei de dinainte de 1989 și de confuzia născută imedit după. A propus, într-o epocă a excesului de speranțe în libertate, o autentică înnoire a omului în numele acelei capacități ascunse colectivității de a se împărtăși din spiritul îngerilor. Sper că aceștia îl veghează acum.

Deplâng un prieten cu a căruia dispariție România este mai săracă în generozitate, luciditate și capacitate de a face să dialogheze între ei, în numele binelui și adevărului, atât membrii colectivității umane adăpostită între hotare cât și pe cei care, din motive independente de voința lor, au ales calea pribegiei.

Non Nobis Domine, Non Nobis, sed Nomini Tuo da Gloriam.

Prof. Grigore Arbore, I.S.M.A.R., Consiglio Nazionale delle Ricerche,Venezia

• Între legea firii și speranța luminii de dincolo, rămâne întotdeauna părerea de rău.

Dumnezeu să-i dăruiască odihna veșniciei!

Florin Țupu, scriitor, Iași

• Regret enorm că **Artur Silvestri** a trecut atât de repede spre veșnicie.

Artur Silvestri a inițiat Diplomele și Premiile de Excelență, acordate prin Asociația Română pentru Patrimoniu, pe care tot el a înființat-o, a făcut donații la multe reviste de cultură și de literatură din țară și străinătate. A ajutat mulți colegi de condei aflați în suferință din țară sau din Diaspora. Ne-a ajutat și revista noastră, „Viața de pretutindeni", punându-ne în legătură cu marii oameni de cultură din Diaspora românească.

Acum, noi, oamenii de cultură din România, ne adresăm d-nei Mariana Brăescu Silvestri, bazându-ne pe bunătatea și frumusețea interioară pe care i le-a dat-o Dumnezeu, rugând-o în numele Culturii și Literaturii Române, cât și în numele nostru, să continue opera talentatului său soț, cel puțin în aprecierea cărților de valoare din cultura română și a scriitorilor români care le-au scris, făcând să se mărească Patrimoniul Culturii Române cu alte zeci, sute și mii de cărți bune, de reviste bune, de nume de cărturari, scriitori și artiști talentați din țară și din Diasporă.

Dumnezeu să-l odihnească!

Adina Al. Enăchescu, Râmnicu Vâlcea

• Sunt uluit de vestea pe care mi-ați dat-o. Tocmai mă pregăteam să scriu articolul evocator. Nici o clipă nu m-am gândit la finalul despre care am aflat azi.

Fiecare mesaj pe care îl primeam de la **Artur Silvestri** era marcat de sărbătoarea ortodoxă din calendar. A plecat de Sf. Andrei, protectorul României, parcă pentru a nu-i putea uita niciodată memoria și faptele!

Dumnezeu să îl odihnească, iar Dvs. să vă dea tăria să treceți prin această grea încercare.

Vă asigur de toată solidaritatea mea!

Ilie Rad, istoric literar, editor, Cluj-Napoca

• Grăbita plecare la Ceruri a celui ce a fost **Artur Silvestri**, mult înainte de a-și fi putut încheia impresionantele lui proiecte cultural-spirituale, este o pierdere imensă. *Dumnezeu să-l odihnească*, iar pe cei rămași să-i întărească spre a face față situației.

Cu sufletul trist și îndoliat,

Prof. dr. Dan Brudașcu, scriitor, jurnalist, om politic, redactor revista „Cetatea culturală“, Cluj-Napoca

• Suntem plini de respect și devotament față de cel care s-a dus în lumea îngerilor, pentru cel pentru care încă ne rugăm împreună pentru odihna sufletului său mare.

Baki Ymeri, redactor-șef al revistei Albanezul/Shqiptari

• Regret mult plecarea din această lume a lui **Artur Silvestri**, pe care l-am simțit apropiat și dornic să sprijine în toate mesajele ce le-am schimbat; din păcate, doar la acestea s-a rezumat relația noastră.

Am consolarea că activitatea al cărei suflet a fost va continua, iar inițiativa cu volumele omagiale trebuia să apară; măcar atât, dacă noi scriitori n-am avut timpul necesar să-l ajutăm, altfel.

Ioan Bozac, poet, eseist, Cluj-Napoca

• *Doamna Mariana Brăescu,*

Am primit cu bucurie mesajul Dvs,. privind reluarea activității. Dumnezeu să vă ajute să duceți mai departe munca grea ce vă așteaptă și să gustați cu adevărat plăcerile izbânzii și ale împlinirii!

Am citit și recitit mesajul. Dacă ar fi fost semnat **Artur Silvestri** mi se părea ceva foarte firesc. Era stilul obișnuit al său. Era textul dălțuit în piatră, aranjat cu grijă și migală, ca nu cumva să scape vreo virgulă nepusă, ori vreo nuanță nesubliniată. De data aceasta era semnat însă de Dumneavoastră. Câteva concluzii trebuie să conturez, fiindcă le socotesc foarte necesare pentru Dumneavoastră.

Asemănarea spirituală dintre Dumneavoastră și regretatul Artur Silvestri mergea până aproape la identitate. Erați ca un spirit în două trupuri. Erați pe aceeași lungime de undă sub aspect intelectual. Priveați în aceeași direcție. Aveați aceleași idealuri. Vă cunoșteați și vă ajutați reciproc. Nu putea să scrie așa cineva, care nu ar fi fost în universul spiritual și intelectual al lui **Artur Silvestri**. Înseamnă că îi erați alături, îi împărtășeați gândurile, proiectele și speranțele. N-ați trecut unul pe lângă altul în viață ca doi străini. Asta mă face să cred ca ați fost fericiți împreună;

Să vă dea Dumnezeu forța interioară de care aveți nevoie ca să duceți mai departe *imperiul cultural* clădit cu migală și jertfă de-a lungul anilor.

Pr. dr. Al. Stănciulescu-Bârda,
scriitor, editor, Malovăț-Mehedinți

Artur Silvestri însufleţea prin discursurile
sale întreaga asistenţă

La Paris,
în Pantheon,
împreună cu soția

Împărțind prestigioasele premiile ARP

Sărbătorind aniversarea a 10 ani a revistei *Casa Lux,*
împreună cu doamna Mariana Brăescu
și arhitectul Mugur Kreiss

La Viena, orașul pe care l-a iubit cel mai mult și în care avea să se stingă doi ani mai târziu

La Râmnicu Vâlcea, la manifestarea organizată de scriitorul Ion Barbu și Curierul de Vâlcea

Răsfoind atent colecția revistei *Națiunea,* pe care a înființat-o și a condus-o în primii ani

Împreună cu pictorul Sabin Bălașa la o acțiune culturală a cărei gazdă a fost

În Barcelona. O imagine tipică pentru felul în care înțelegea să călătorească Artur Silvestri, nedespărțit de carnetul în care își nota ideile

La o masă rotundă organizând
asociații din domeniul imobiliar

Mariana Brăescu și
Artur Silvestri
O clipă fericită de
acum doi ani

La unul din evenimentele culturale organizate de Artur Silvestri împreună cu Episcopul Vincențiu Ploieșteanu

Artur Silvestri acasă la părinți

25 februarie 2008. O surpriză și un cadou – Artur Silvestri editase pentru soția sa, Mariana Brăescu volumul de proză al acesteia în limba franceză *„Je me souviens et j'imagine“*

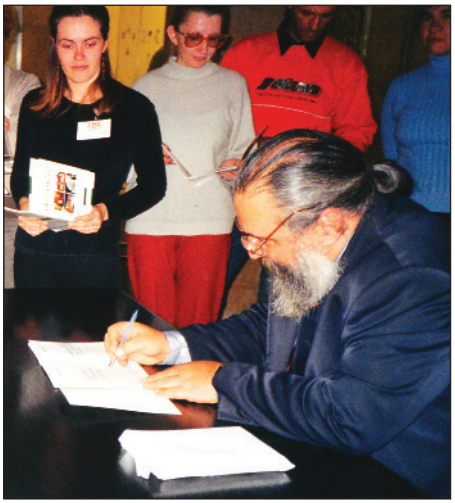

Artur Silvestri la lansarea uneia din cărțile sale, împărțind autografe

Împreună cu profesorul Francis Dessart în primii ani ai fructoasei lor colaborări

Împărțind prestigioasele premii ARP pe care le-a inițiat cu competență și entuziasm

Împreună cu doamna Mariana Brăescu ieșind de la expoziția „Cea mai frumoasă casă de vacanță“

Artur Silvestri și Mariana Brăescu sărbătorind împreună „Nopțile Bucureștiului“

O scenă pașnică de familie când toate
păreau încă la locul lor

Artur Silvestri la una
din multele donații pe
care le-a făcut.
Aici oferind aparate de
aer condiționat
unui spital

Artur Silvestri împreună cu Mariana Brăescu – gazde primitoare la lansarea revistei *Casa de vacanță*

10 noiembrie 2008
Abia aflase de cumplita boală. Nu se putea bănui măcar că mai avea doar trei săptămâni de viață

Atât de bucuros să fi adus împreună la premiile ARP scriitori și oameni de cultură de certă valoare

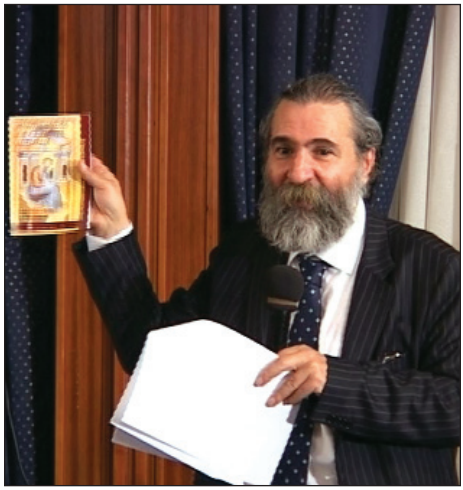

Fiecare carte, o datorie.
Fiecare carte, o bucurie

Artur Silvestri a ajutat esențial ca donația colecționarului Bucur Chiriac să-și împlinească destinul. Aici la inaugurare

„Aici la Ceahlău este locul meu pe pământ“
Artur Silvestri

Aici doarme sub un nuc „îngerul lui tăcut“.
Aici se va deschide muzeul memorial „Artur Silvestri“ pe 30 mai 2009

Artur Silvestri își doarme somnul de veci la
Mănăstirea Pasărea, în umbra altarului.
La 40 de zile familia, prietenii, admiratorii, cititorii săi
s-au adunat să-l pomenească creștinește.
Slujba religioasă a fost oficiată de
PS Vincențiu Ploieșteanu

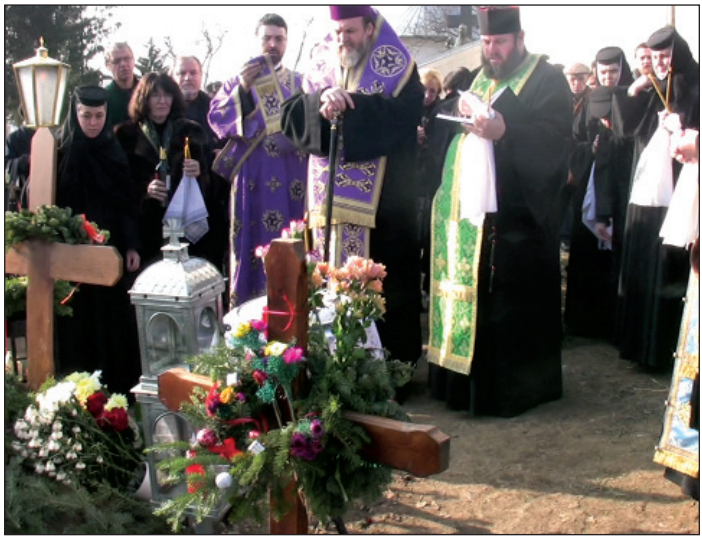

Cezarina Adamescu

Regăsire la Pasărea

– meditație de seară la mormântul Profesorului –

La granița dintre singurătate și însingurare, acolo unde se întrepătrund clipele, la punctul de frontieră subțire, între cer și pământ, acolo ne-am regăsit, în fapt de seară. S-ar zice că nu ne desparte nimic. Același cer ne ține pe fiecare, numai că, pe unii de o parte, pe ceilalți de cealaltă parte. Ne unește doar Crucea.

În tâmpla Crucii stau rezemați cei blajini, care ne strigă, ne fac semne, trimit vești, premoniții, șoapte și vise. Și ne mai unește starea de grație – clipă de inefabilă Lumină care stăruie, în aura celor plecați, răsfrântă în pupilele noastre mijite. Această stare de grație ne adună buchet, lângă dreptunghiul de pământ reavăn, presărat cu lumânări pâlpâinde.

În ipostaza de călători și străini, pendulăm astfel între cele două lumi, unite în cruce.

Câte cuvinte nerostite au rămas la fruntarii!

E o după amiază obișnuită de sfârșit de iarnă, amirosind a Reînviere. E ziua comuniunii între două lumi, aparent despărțite, care, iată, încep să se întrepătrundă.

Ne aflăm la Mănăstirea Pasărea unde își doarme somn netulburat, marele cărturar, „grădinarul dăruit“, Mecena al culturii românești și apostol al neamului, **Dl. Prof. Dr. Artur Silvestri.**

Liniște aici, liniște dincolo...

Pace întreruptă doar de suspine discrete, stropită de roua prelinsă pe obrajii tristeții. Un colț de lume tăcută, discretă, flori multe, vii încă, lumânări, cățui cu tămâie, sunet de toacă, mers sfios de măicuțe, cu ochii plecați, grăbindu-se la vecernie.

În biserica aflată la doar câțiva metri, liniștea icoanelor mușcă penumbrele.

Dar aici, afară, în preajma **Profesorului**, ființă și spirit se îngemănează într-o curgere firească de fluviu învolburându-se spre revărsare.

Adăstăm la locul odihnei Domniei sale, cu sfiala și smerenia inerentă învățăcelului care se află în preajma **Maestrului**.

Lacrimi și rugi. Nu mai contenesc și se amestecă, nu le mai poți separa, se fac una.

Lumini pâlpâinde, steluțe și licurici sclipesc palid în candele albe.

Ne desprindem cu greu din țintuirea inițială, cu ochii încețoșați, nu înainte de a aduna un pumn de pământ jilav și reavăn de pe pieptul **Profesorului**.

Îl învelim cu grijă în staniol, să-l ducem acasă. E legătura noastră fizică, tainică, de suflet, cu **Profesorul** iubit. Pământul va fi păstrat ca relicvă lângă

icoana Mântuitorului, alături de candela veghetoare și de portretul său blând, străjuit de culorile – trei – ale stindardului.

Maestrul ne așteaptă ca pentru îmbrățișare să ne revedem aici, ca prieteni, cu gândurile revărsate spre Înalt, candele-n mâini, flori proaspete, cu vorbe de duh culese din *România sa Tainică*, din grădina în care, cu grijă a sădit-răsădit, fiecare plăntuță, așa cum Seraficul Francisc de Assisi și-a adunat „plantele“ spirituale, doar dintre acele suflete gata să lase totul, să se dezlipească de lumeștile avuții, pentru a dobândi comorile cele ce nu ruginesc niciodată și nu sunt mâncate de cari.

Lumina ia forma cuvântului său rodit în timp la plinirea sorocului. Și parcă auzi vocea bardului basarabean, plecat și el de curând, să-l întâlnească pe **Dl. Artur Silvestri:** *„Sunt iarbă, nu pot fi mai mult“* (Grigore Vieru).

Nu vă mirați. Din firul de iarbă plăpând, naște grâul, sămânța.

Aici, la căpătâiul **Profesorului** poate veni oricine are gândul și cuvântul de întemeiere. Poarta e larg deschisă. Lăcașurile de veci, proaspăt îngrijite, sunt vegheate de îngeri. Aici, toaca și clopotul îi strigă pe cei din adânc, anunțându-i când se săvârșesc sfintele slujbe, când se-mplinesc tainele, când e ora utreniei, când se aud acatiste și cântări de vecernii. Miezopnoptica trimite rugi și catisme, condace și icoase celor de alături, din curte, care așteaptă cu smerenie. Ceasul se măsoară între Liturghie și ritualurile obișnuite, la care sunt prezenți, pe lângă viețuitorii mănăstirii, toți locuitorii

monumentelor funerare. E lumea lor? E lumea noastră? E lumea tainică dintre două lumi despărțite vremelnic. E lumea vecină cu veșnicia. Taina ei n-o poți descifra decât o singură dată.

Nici ecoul nu se răsfrânge aici, lovindu-se de pereții Sfintei Biserici, de icoane, de abside și de pronaos, cu zgomot de vată. El rămâne ținutit în zid precum trupul cel vrednic și netemător al Anei meșterului zidar care și-a jertfit soața întru desăvârșirea lucrării. Opera creatorului are la temelie lacrimi, sudoare și sânge.

De aceea va dura peste veacuri. Opera e temeiul lui de rămânere.

La Pasărea, temeiul acesta se numește **Artur Silvestri.** Opera Domniei sale este copleșitoare. Este un dar-din-dar, darul iubirii, „floarea darurilor“ care trebuie să se răspândească din mână-n mână și din gură-n gură, purtată în inimi, pretutindeni.

Opera aceasta rămasă nouă, fără nici un merit din partea noastră, pune început bun gândurilor și faptelor fiecăruia. Cei care vin aici, pleacă transfigurați, mișcați de cât de vie este acea *Românie tainică* a celui care, contemporan cu noi, în această răscruce de milenii, s-a nevoit, preț de o viață, a sădi în suflete sentimentul iubirii de neam, al întregirii într-o singură inimă, pulsând, palpitând, nu pentru sine, ci pentru oameni.

O inimă-simbol al renașterii noastre spirituale.

Avem senzația că mereu pierdem ceva, totuși, nimic nu se pierde. Ne împuținăm prin această pierdere, dar, dobândim altceva, ca să nu rămână locul pustiu, ne confecționăm iluzia că putem în-

locui ceea ce e de neînlocuit în sufletul nostru. Dar trebuie să acceptăm această realitate.

În loc de toate acestea, îl rog să mă ierte, pentru puținul de care sunt în stare să-l dărui, pentru prea multul de suflet irosit pe care aș fi putut să i-l dăruiesc, dar am șovăit, am amânat fără motive temeinice.

Maestrul înțelege oricum. Și îngăduie. Mai ales, îngăduie aceste slăbiciuni omenești inerente.

Și mai ales, îl rog să mă ierte că nu l-am putut însoți imediat pe calea din urmă, că voi mai zăbovi un pic, poate o zi, poate un an, poate mai mult, cu speranța că ne vom regăsi undeva, în realitatea de dincolo. „Cei care nu te pot urma decât mai târziu îți cer iertare“ – așa i-am spus. Cu aceste cuvinte m-am desprins anevoie, cu luminile candelei stăruind încă pe obrazul ce nu se poate zvânta decât cu alte și alte lacrimi de dragoste mută.

Vii aici, la Mănăstirea Pasărea ca la Fântâna de haruri celeste. Din lumina acestei fântâni izvorăsc gânduri și simțăminte pe cât de adânci, pe atât de înalte, pline de evlavie, de pietate.

Pleci de aici, împăcat, înnobilat, liniștit, îmbunătățit sufletește. Lumina de gând reverberează în lacrimă.

Pe drumul de-ntors îți revendici toate trăirile. Aștepți să se așeze precum pasărea-n ram, pregătindu-se să-și zidească un cuib nou în locul celui vechi, părăsit odinioară. Trebuie să vină și anotimpul prielnic.

Din fărâme de gând și de cuvânt, spori galbeni plutesc precum nacelele de păpădie. Ca și aceste cuvinte-durute, răsfirate de la zenit la nadir, pentru

Grădinarul dăruit care a semănat și mai seamănă doar flori și semințe alese.

Pe turla bisericii de la Mănăstirea Pasărea, cu hramul Sfânta Treime, poposesc colombițe albe. Sunt semne ale Duhului Sfânt, care-i învăluie pe tăcuții locatari, în lumina cea neînserată? Sunt doar păsări pregătindu-și cuibarul pentru nunta de primăvară?

Colțul de iarbă răsărit în răspăr cu anotimpul, parcă din inima dorului nostru, tremură abia perceptibil. Mijind, un mugur de rouă fierbinte, stăruie pe relieful obrazului. Nu-l strivesc, nu-l șterg, îl las să se zvânte ori să se prelingă în voie. E obolul meu. Puținul. Poate singurul pe care i-l pot dărui. Mă rog să nu sece, să nu piară, să-mi rămână așa, spre aducere aminte.

Ne vom întoarce în toi de primăvară, în toi de înflorire a cuvintelor, udate cu lacrimi de îngeri, răsărite-n Armindeni, când miresmele năucesc și răscolesc toate simțurile, să-i dăm binețe **Maestrului**.

Până atunci, de strajă rămân serafimii, columbele albe, măicuțele pioase intonând rugăciuni și cântări de dimineață, de seară, de mijloc de noapte, pentru sufletul atât de larg și înmiresmat al **Omului Mare, numit Gabriel Artur Silvestri.**

Să mușcăm din coltucul acestei amintiri vii, înflorite pentru noi și dată tuturor, spre împărtășire. Amin!

Mănăstirea Pasărea, București

Notă: **Cezarina Adamescu,** *poetă, prozatoare, eseistă, dramaturg, Galați*

Cuprins

Mariana Brăescu Silvestri – Durerea rămâne în inima mea. Lecția Omului Mare să n-o uităm niciodată! 7
PS Vincențiu Ploieșteanu – Gabriel Artur Silvestri, înzestrat de Dumnezeu cu mulți talanți 9
pr. Al. Stănciulescu-Bârda – Era ca un Ștefan cel Mare, care încerca să strângă o armată 11
Ion Marin Almăjan – O mare conștiință întru veșnicia cuvântului scris și biruința faptei 19
Francis Dessart – Artur Silvestri: de la Tradiție la Reconquista culturală ...24
Ioan Miclău – Doamne, ce Om Mare am pierdut 30
Nicolae Georgescu – Artur, cavalerul 37
Lucia Olaru Nenati – Sir Arthur – omul instituție 43
Al. Florin Țene – O candelă aprinsă pentru Artur Silvestri 47
Viorel Roman – Omagiu lui Artur Silvestri 51
Alexandru Nemoianu – Prietenul veșnic 53
Dan Brudașcu – Îmi va fi dor de mesajele lui, de proiectele lui surprinzătoare și incitante 56
Ervino Curtis – O clipă de eternitate 58
Preot Ion Irina – Fratele Gabriel Artur Silvestri este lângă mine la Sf. Liturghie 60
Theodor Codreanu – Un destin cultural 62
Dimitrie Grama – Dragă Artur 65
Mugur Kreiss – Îngerul Tăcut 68
Daniela Voiculescu – Am dorit atât de mult să-l întâlnesc! 71
Olga Alexandra Diaconu – Cu nespusă iubire 74
Aurel Anghel – L-am întâlnit o singură dată și îl voi pomeni zilnic ... 78
Valentina Becart – Scrisoare imaginară... 81
Rodica Elena Lupu – Un dar spre veșnicie 84
Aurel Pop – Nimeni din generația lui nu mi-a inspirat atâta respect ... 87
Gheorghe Șeitan – Pentru mine, Artur Silvestri a fost Maestrul 89
Romulus Dan Bușnea – Un nume de excepție în cultura română: Artur Silvestri 91
Cezarina Adamescu – Artur Silvestri este modelul Omului Mare 93
Ileana Vicic Stanca – Artur Silvestri, o personalitate spirituală, duhovnicească 98
Theodore Bucur – Domnule Profesor Silvestri, nu sunteți singur! 99
Maria Ciornei – A plecat Părintele României Tainice 101
Dumitru Jompan, Ioan Murariu – S-a frânt de Sf. Andrei o trestie gânditoare ... 105

Adrian Botez – Artur Silvestri – nădejdea noastră a plecat 107
Elena Buică – Pentru tot binele pe care mi l-a făcut, nu am lacrimi suficiente să îl plâng 109
A.C. Pahomi – Artur Silvestri și-a împovărat sufletul cu suferințele celor din jur 111
Dumitru Andrei – Mai trimite, Doamne, oameni ca Artur Silvestri! ... 112
Nicolae Nicoară-Horia – Cuvintele, lacrimile ochilor săi 114
Const. Miu – Artur Silvestri – Crăișorul sacrificat pe altarul culturii ... 116
Nicolae Dorel Trifu – Ne-a părăsit un mare spirit mesianic: Artur Silvestri ... 119
Aurel Ardelean – O mare pierdere pentru spiritul românesc 123
Maria Vaida – La curtea Regelui Artur 125
Emil Șimăndan – Artur Silvestri: un mare prieten și susținător al literelor arădene 127
Nicolae N. Tomoniu – Codul lui Artur Silvestri 129
Pavel Panduru – Opera Maestrului Artur Silvestri este și va fi o lecție istorie și de viață pentru cei ce simt românește 133
Elena Armenescu – Artur Silvestri a fost un mare misionar cultural 135
Cristian Neagu – Artur Silvestri înălțatu-s-a-nălțat... 137
Cezar Adonis Mihalache – Seniorul vocației, Artur Silvestri, a pășit în Panteonul Seniorilor 140
Gheorghe Ștefănescu – Lui Artur Silvestri 143
Ioana Stuparu – Gânduri șoptite 145
George Baciu – Al șaselea patriarh al nevoii noastre de înțelepciune ... 149
Mariana Gurza – Întâlnirea mea cu Artur Silvestri a fost un dar de la Dumnezeu 152
Nastasia Maniu – Artur Silvestri n-a murit. 159
Nicolae Rotaru – Exercițiu de admirație 162
Angela Monica Jucan – Bunul samaritean de pe calea electronică ... 165
Ion C. Hiru – Se sting coloșii 167
Parasca Guță Monica – Vă scriu cu lacrimi în ochi și în suflet ... 171
Ana Dobre – Artur Silvestri – sau lungul drum al nopții către zi ... 173
Aurelia Bobocel – Artur Silvestri – un univers de amintiri frumoase ...177
Lucian Hetco – Aș fi vrut să-l asigur de prietenia și prețuirea mea ... 179
Adriana Hegbeli – Am avut norocul să-l întâlnesc, via internet, pe acest OM MARE, Artur Silvestri 181
Alexandru Petrescu – În Spania, românii cinstesc memoria lui Artur Silvestri ... 183
Sabin Bodea – Artur Silvestri – un mare nume 186
Mesaje de condoleanțe 190
Cezarina Adamescu – Regăsire la Pasărea 225
Biografie 233
ARP – Publicații 238

Artur Silvestri

(București, 9 martie 1953 –
Viena, 30 noiembrie 2008)

● Scriitor, istoric al civilizațiilor, promotor cultural, personalitate cu activități enciclopedice

● Studii filologice Universitatea București

● Specializări în arheologie în Italia și istoria culturii la Sorbona, Franța

● Doctor în literatură medievală la „Trinity Bible Research Center“ - University of Madras, India

● Doctor h. c, la „Institut d'Estudis medievals de Catalunya“ – Barcelona

● Din iulie 2004 „Docteure en sciences appliquées“ la Universite Francophone Internationale Bruxelles și „professeur-visiteur“, în materia „Gestiune imobiliară și expertiză patrimonială“, pentru U.E. și Africa

● I s-a atribuit „La Croix de Saint Antoine du Desert“, marea distincție a Bisericii Copto-Ortodoxe din Alexandria (Egipt)

● A fost ales „academico“ la Centro Culturale Copto-Ortodosso din Veneția, Italia

• „Doctor of Dinity“ la St Ephrem s Institute“ din Puerto Rico

• Cronicar literar la revistele Luceafărul (1975-1989), Actualites Roumaines (1981-1984), Romanian News (1981-1984), are contacte strânse cu mari scriitori și artiști români din toată lumea, fiind în corespondență cu Mircea Eliade, G.Uscătescu, Nicolae Baciu, Paul Lahovary, Luki Galaction, Leon Negruzzi, Ioan. I. Mirea, Ștefan Baciu și alții.

• Inițiază proiectul „noii geografii literare“ la revista Luceafărul, în vederea stimulării creației locale și regionale, respingând centralizarea culturală

• Creator de instituții și de organizații profesionale, a fost Președintele Uniunii Patronale Imobiliare din România

• Președinte și membru fondator al Asociației Române pentru Patrimoniu

• Fondator al Asociației Scriitorilor Creștini din România (2005)

• Președinte de onoare al Ligii Scriitorilor din România

• Activitate culturală impresionantă timp de peste trei decenii.

• Autorul a sute de cercetări de istorie literară română apărutăe în engleză, franceză, rusă, spaniolă și chineză.

• Autor al peste 200 studii pe teme de istorie literară română, peste 50 de cărți și 2500 de articole pe teme culturale

• Inițiator, alături de Mitropolitul Nestor Vornicescu al dezbaterii privind epoca literară proto-română

• Studii originale și ediții legate de „epoca străromână“, cu concluzii însușite ulterior de numeroși alți comentatori

• Descoperitor al operei latine a scriitorului protoromân Martin de Bacara (sec. VI d.h) și al autorului bizantin Ioancu (sec XIV), despot al Dobrogei

• Creatorul unui vast program cultural on-line, care însumează peste 100 pagini web (dintre care 25 de publicații periodice cotidiene, săptămânale și lunare și 5 reviste literare în limbi străine)

• Autorul unor cărți de mare prestigiu cultural: *Modelul Omului Mare*, *Radiografia spiritului creol*, *Memoria ca un concert baroc* (vol. I-II), *Vremea seniorilor*, *Semne și peceți*, *Arhetipul Călugărilor Sciți* (limba română, franceză, engleză, germană)

• Cărți de proză (*Apocalypsis cum figuris*, *Perpetuum mobile*), de eseistică în teme diverse, numeroase contribuții de filosofie socială

• Serii și colecții editoriale create și îngrijite de **Artur Silvestri** (*Mărturisiri de credință literară vol I-II, Cuvinte pentru urmași vol I-II*), ilustrează o operă polimorfă și inspirată

• Specializat, în ultimul deceniu, în analiză economică

• Considerat, după 1990, fondatorul activităților de consultanță imobiliară din România și un expert în analiza și prognoza de piață aplicată acestui domeniu

• A coordonat, în 1997, alcătuirea standardelor ocupaționale pentru profesiunile de agent, consultant și evaluator imobiliar în cadrul programului european CSOE, pentru standardizare

• Susținută și ingenioasă activitate în presa imobiliară, fiind, de asemenea, unul dintre inițiatorii ei reputați

• A creat „Monitor imobiliar“ (febr.2007), singurul buletin cotidian on-line, în domeniu, din România.

• A elaborat, începând din 1991, un număr impresionant de analize și sinteze privitoare la domeniul imobiliar, fiind, la începutul acestui secol, cel mai prestigios autor de cărți cu tematică imobiliară: *Retrocedarea secolului. Scandalul Fondului religionar bucovinean* (2003), *Deceniul straniu. Orașe variabile, sanctuare, mituri imobiliare* (2003), *România în anul 2010. O prognoză de piață imobiliară* (2003), *Efectul Thales din Milet. Eseu despre manipulatorii de bani* (2004), *Megapolis valah. O sută de principii doctrinare* (2004), *Apologia hazardului* (2005), *Apogeul derutei* (2005), *Exerciții de exorcism social* (2006), *Sfârșitul iluziei. O prognoză imobiliară: România în primul an european* (2007), *România imobiliară. Neo-babelism, lux de Dâmbovița, desproprietărire* (2008), *„Loc“ și „Persoană“*. Eseuri despre geografia tainică (2008) sunt cărți despre care s-a spus că „dacă piața imobiliară nu ar fi existat, atunci ar fi trebuit inventată din cauza lor“.

Uitarea să fie un blestem!

Artur Silvestri a fost, prin toată acitivitatea sa, un mare promotor de proiecte culturale și sociale, puternic impregnate de un caracter spiritualist și atașat tradiției. Ultimul său proiect literar cuprindea resuscitarea celebrelor publicații culturale „Columna lui Traian“ (fondator Bogdan Petriceicu Hașdeu), „Arhiva Românească“ (fondator Mihail Kogălniceanu), „L'Etoile du Danube“ (fondator Mihail Kogălniceanu) și „Sinteze“. A relansat în format electronic publicațiile „Semănătorul“ și „Neamul românesc“.

A fondat și activat editurile: Carpathia Press, Intermundus și Kogaion.

Despre opera literară, istorică, filosofică, culturală în general și socială a lui Artur Silvestri s-a scris mult și se va mai scrie. Din creația lui s-au publicat multe articole, studii, proze, eseuri și se vor mai publica, fiindcă, plecat dinte noi în plin avânt creator, a lăsat sute de manuscrise nepublicate, un adevărat șantier de opere inițiate dar nefinalizate, cărți pregătite pentru tipar, proiecte în pregătire sau în derulare, idei extraordinare ce urmau să fie puse în practică.

E un șantier care îi cheamă pe toți cei care l-au cunoscut, apreciat, iubit, l-au urmat în universul special al publicațiilor ARP, cei care simt că fac parte din România Tainică a mentorului Artur Silvestri să-și unească forțele, să continuie proiectele inițiate împreună și să lupte cu singurul dușman care i-ar putea birui opera, spre mai marea nefericire a neamului nostru: **uitarea.**

ARP

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU PATRIMONIU

Cele mai importante publicații pe care le puteți accesa

• **ARTUR SILVESTRI** – **http://artursilvestri.wordpress.com**
• **ANALIZE ȘI FAPTE** – www.analize-si-fapte.com, revistă de actualități – semnalează principalele articole din celelalte reviste, știri, evenimente
• **ECOUL** – www.revista-ecoul.com – revistă de creație: actualitate, proză, poezie
• **NEAMUL ROMÂNESC** – www.neamul-romanesc.com – revistă de opinie, dezbateri și istorie contemporană
• **LUCEAFARUL ROMÂNESC** – www.luceafarul.romanesc.com – revistă de literatură, proză, poezie, cronici
• **EPOCA** – www.revista-epoca.com – revistă de știri și opinii de actualitate
• **MONITOR CULTURAL** – www.monitor-cultural.com – revistă de opinii, critici, articole inedite, dezbateri
• **TÂNĂRUL SCRIITOR** – www.tanarul-scriitor.com – revistă de literatură pentru tinerii scriitori, proză, poezie
• **O CARTE PE ZI** – www.o-carte-pe-zi.com – cronici, recenzii, comentarii la cărți

BIBLIOTECILE ARP – ON LINE

• **Biblioteca on-line** – www.biblioteca-online.ro – cărți editate de ARP
• **Biblioteca gratuită on-line** – cărți primite de la autori – www.biblioteca-gratuita-online.com
• **Biblioteca on-line – CĂRȚILE LUI ARTUR SILVESTRI** – www.cartile-lui-artur-silvestri.com
• **CARTEA PENTRU COPII: „VULPEA ACADEMICIANĂ“** – www.vulpea-academiciana.com
• **BIBLIOTECA DE TEATRU** – http://bibliotecadeteatru.wordpress.com

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând
valoarea timbului literar ce se virează conform legii.

Comenzi și donații
Persoană de contact Maria ANGHEL
telefon 021.317.01.10
telefon/fax: 021.317.01.14
mobil: 0744.380.643
e-mail: anghel.maria@gmail.com

Tehnoredactor:
Gabriela CHIRCEA
Coperta:
Ioana CIOCAN

Apărut 2009
BUCUREȘTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI“ S.A.